

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις
τῆ 21 Ἰουνίου 1951

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀριθμὸς Φύλλου 179

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Ἀναγκ. Νόμου «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

I. Ἡ διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ. Αἱ σημειωθεῖσαι πρόοδοι.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀπέδειξεν ὅτι πρόκειται περὶ θεσμοῦ, ὅστις ἀνταποκρίνεται εἰς βαθυτέραν ἀνάγκην καὶ εἶναι ἀναποσπαστῶς συνδεδεμένος μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, ὅχι μόνον δὲν ἀνέκοψαν τὴν πρόοδον τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ τούναντίον συνέβαλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦτου.

Ἐνὸς πράγματι ἐμαίνετο εἰς ὅλην τὴν τροχόδοτον ἡ τελευταία πολεμικὴ θύελλα, ὁ Πρόεδρος Ρουζβέλτ μετὰ τὸ ἱστορικὸν διάγγελμά του τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1941 καὶ ὀλίγον ἀργότερον ὁ «Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ», διακηρύττουσιν τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἔνδειαν καὶ θέτουσιν τὰ θεμέλια τοῦ νέου θεσμοῦ, «τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας» τοῦ θὰ καταυγάσῃ μετ' οὐ πολὺ μετὰ τὴν φωτεινὴν του ἀνταύγειαν ὀλόκληρον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Ὀλίγον βραδύτερον αἱ πρωτότυποι ἐργασίαι τοῦ νῦν Λόρδου Μπέρκερτ, ῥίπτουσιν νέον φῶς εἰς τὸν θεσμόν καὶ τοῦ προσδίδουσιν μᾶλλον συγκεκριμένον περιεχόμενον. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ πολέμου ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας διατυπώνει τὴν γνωστὴν «Διακήρυξιν τῆς Φιλαδελφείας» τῆς 10ης Μαΐου 1944, ἥτις μετὰ τῶν ἐπίσης ἐξ ἴσου γνωστῶν δύο ἀποφάσεων τῆς Διεθνούς Συνδιασκεψῆς τῆς Φιλαδελφείας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως» καὶ «περὶ ἰατρικῶν φροντίδων», διαγράφουσι τοὺς νέους τοῦ ὀρίζοντος καὶ καθορίζουσι τὰ *minima* τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ θεσμοῦ. Τοὺς βασικοὺς του τέλους σκοποὺς υἱοθετεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν νίκην τὸ ἄρθρον 55 τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἱστορικὴ Παγκόσμιος Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 1948, ἥτις διακηρύσσει ὡς ἀναφαίρετον δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου τὴν ἀσφάλισίν του κατὰ τῶν κινδύνων ἀνεργίας, ἀσθενείας, ἀνικανότητος, γήρως καὶ κατὰ παντὸς ἄλλου περιστατικοῦ συνεπαγομένου ἀπώλειαν τῶν μέσων συντηρήσεως ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του.

Ἡ τοιαύτη διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ τὴν ἔχρησιν ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους νομοθεσίας τῶν διαφόρων κρατῶν. Οὕτω, ὅλα σχεδὸν τὰ μετα-

πολεμικὰ Συντάγματα περιέλαβον ἄλλα περισσότερον καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον λεπτομερεῖς διατάξεις περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Σημειοῦμεν χαρακτηριστικῶς τὸ Γαλλικὸν Σύνταγμα τοῦ 1946, τὸ Ἰταλικὸν τοῦ 1947, τὸ Τσεχοσλοβακικὸν τοῦ 1948, τὸ Γιουγκοσλαβικὸν τοῦ 1946, τὸ Βραζιλιανὸν τοῦ 1946, τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ 1946 κ.ἄ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ διάφορα κράτη ἐπεδόθησαν συντόμως, ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς νίκης τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἄλλα μὲν εἰς τὴν ἀναχώνουσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν τῶν συστημάτων πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναπροσαρμογῆς των πρὸς τὰς νέας ἰδέας, αἱ ὅποια ἀνέκυψαν ἀπὸ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἄλλα, τὰ ὀλιγώτερον προωδεύμενα ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, εἰς τὴν καθιέρωσιν, εἰς ποικίλλουσαν ἑκαστον ἑκτασιν, τοῦ προπολεμικῶς ἀγνώστου εἰς ταῦτα ἡ κτελέστατα ἐφαρμοζομένου θεσμοῦ.

Ἰδιᾶζον χαρακτηριστικῶν τῶν σχετικῶν προσπαθειῶν ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ρυθμὸς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ δὲν βραίνει πάντοτε παραλλήλως πρὸς τὸν δείκτην τῆς βιομηχανικῆς προόδου, ὅπως θὰ ἀνέμενε κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως. Οὕτω, ἐλέπομεν χώρας, ὅπως ἡ Γουατεμάλα καὶ ἡ Κεϋλάνη, εἰς τὰς ὁποίας ἡ βιομηχανία διανύει ἄκμην τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίας, νὰ καταρτίζουσι συγχρονισμένα σχέδια κοινωνικῆς ἀσφαλείας, εὐρυτάτης ἐκτάσεως, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξήλειον καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρωτοπόρα εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν κράτη τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἀξιόλογοι εἶναι ἐπίσης αἱ προσπάθειαι αἱ ὁποῖαι καταβάλλονται καὶ αἱ ἐπιτευθεῖσαι αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὸ ὀρισμένων κρατῶν διανυόντων εἰσέτι τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ὅπως εἶναι αἱ Ἰνδία, τὸ Ἰράν, ἡ Βερμανία, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ἰσραήλ, ἡ Συρία, αἱ Φιλιππῖναι κ.ἄ.

Ἐκ τῶν ἐπιτευθειῶν προόδων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως χρήζουσι αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν Μεγ. Βρετανίαν, τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ἡ ὅποια καὶ προπολεμικῶς ἐκράτει τὰ σκήπτρα τῆς πρωτοπόρου, τὴν Τσεχοσλοβακίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Βέλγιον.

Ἀξιόλογοι ὅμως εἶναι καὶ αἱ βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπῆλθον εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ συστήματα καὶ πολλῶν ἄλλων χωρῶν, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἀπὸ τοῦ μεσοπολέμου ἐγνωρίζουσι εἰς ἰκανὴν ἑκτασιν τὸν θεσμόν. Μεταξὺ τῶν χωρῶν τούτων συγκαταλέγονται κυρίως, ἡ Αὐστραλία, ἡ Αὐστρία, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, ὁ Καναδᾶς, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Νορβηγία, αἱ Κάτω Χῶραι, ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ἰαπωνία, τὸ Λουξεμβούργον, ἡ Πορτογαλία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Σουηδία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἑλβετία καὶ αἱ πλείστα τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

II. Αί νεώτεροι αντίληψεις περί κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

1. Διὰ τὴν ἀκατανοήτῳ καλύπτουσαν αἰ εἰς τὸν τομέα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων πραγματοποιεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρόοδοι, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄσκοπος ἢ δι' ὀλίγων ἀνάπτυξις τῶν νέων ἀρχῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκκινεῖ καὶ τῶν σκοπῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποβλέπει ὁ ὑποκαταστήσας τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

Πρὸ τούτου ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ὅτι μέχρι σήμερον δὲν κατέστη δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοῦτον ὁρισμὸς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένος.

Ὁ ὅρος πάντως πιστεύεται ὅτι ἐχρησιμοποίηθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ 1935, ὡς τίτλος νόμου, ψηφισθέντος ἐπὶ Προεδρίας τοῦ Φραγκλίνου Ρούσβελτ, δι' οὗ καθιερούτο ἐν εἰδὸς συστήματος ἀσφαλίσεως τῶν ἀνέργων καὶ τῶν υπερηλικῶν. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ τίτλου «SOCIAL SECURITY ACT» ὁ νόμος οὗτος δὲν ἐκάλυπτε ἢ ἐλάχιστον μόνον τμήμα τῆς ἐνορίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦνται σήμερον ὁ ὅρος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Διὰ τὸν λόγον ἴσως τοῦτον ὁ ὅρος ἀγνωρίζεται τελείως ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομοθετικῆς πρακτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ ἀνωτέρω νόμου. Ὁ ὅρος ἐχρησιμοποίηθη ἐκ νέου τὸ 1941 εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συστάσεως τῆς γνωστῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς συνήθως καλουμένης BEVERIDGE καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι κατέληξαν εἰς τὴν γνωστὴν περίφημον ἐκθεσιν πού ὑπέβαλεν ὁ BEVERIDGE.

Συμφώνως πρὸς τὸν ὁρισμὸν τοῦ λόρδου BEVERIDGE, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια, ὑπὸ τὴν εὐρείαν ἐννοίαν τοῦ ὅρου δὲν σημαίνει ἄλλο τι ἢ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Ὁ ὁρισμὸς οὗτος ἀποκλείει πρῶτα κάθε τι τὸ ὁποῖον σχετίζεται μετὰ τὴν διεθνή ἀσφάλειαν (μέτρα ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν κατὰ ἐξωτερικῶν κινδύνων κλπ.) ὅπως ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν πολιτικὴν τοιαύτην (δημοσία τάξις, προστασία τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν κλπ.). Ὁ ὁρισμὸς οὗτος χαρακτηρίζεται ἐπίσης καὶ τὸν BEVERIDGE, ὡς διεθνοῦς κύρους οἰκονομολόγον, διότι ἀναφέρεται περισσότερον εἰς τὴν «οἰκονομικὴν ἐξασφάλισιν».

Κατὰ τὴν διακήρυξιν τῆς Διεθνούς Συνδιασκέψεως Κοιν. Ἀσφαλείας, τῆς συνεληθούσης εἰς τὸ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς κατὰ τὸ 1942, εἰς τὸν ὅρον δίδεται ὁ εὐρύτερος ὁρισμὸς τῆς κώρυθλολογισμένης οἰκονομίας τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἀξιών, ἥτις ἀναπτύσσει τὴν εἰδικὴν καὶ φυσικὴν ὑγείαν τῶν ἐργαζομένων, προπαρασκευάζει τοὺς δρόμους διὰ τὰς μελλούσας γενεὰς καὶ προστατεύει τὴν ἐξελθούσαν ἐκ τῆς παραγωγῆς ζωῆς».

Κατὰ τὸν ὁρισμὸν πού ἀπεδέχθη ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, ὅταν κατὰ τὸ 1946, ἐξῆτει τὴν γνώμην τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἐπὶ τῶν μεγάλων γραμμῶν τοῦ σχεδίου τῆς περικοιν. ἀσφαλείας, αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησιν πού παρέχεται εἰς κάθε πολίτην περὶ τοῦ ὅτι θὰ δύναται ὑπὸ οἰσθητικῶς συνθήκας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν διαβίωσιν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Τέλος κατὰ τὸν ρεαλιστικὸν ὁρισμὸν τῆς Διεθνούς Ὁργάνωσεως Ἐργασίας, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ὁρίζεται ὡς ὁ θεσμὸς δι' οὗ ἐξασφαλίζονται εἰς πάντα τὰ άτομα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ μέσα συντηρήσεως τῶν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τοῦ εἰσοδήματός των καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀναγκαῖαι ἰατρικαὶ φροντίδες.

2. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν διαφορῶν ὡς πρὸς τὸ ἀκριβῆς περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ, γενικῶς ἀναγνωρίζονται ὡς διέπουσαι τοῦτον κεντρικὰ ἰδέαι, αἱ ἀκόλουθοι ἀρχαί, τὰς ὁποίας διὰ πρώτην φοράν ἐξήγγειλε μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἀπλότητα, ὁ λόρδος BEVERIDGE, εἰς τὴν γνωστὴν ἐκθεσίν του:

α) Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Κατὰ τὸν Beveridge ὁλοκλήρως ὁ θεσμὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέδλεπον πάντοτε αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀνεργίας. Ἄλλὰ, ὡς παρατηρεῖ οὗτος, τὸ πρόβλημα δὲν ἀντιμετωπιζέτο πάντοτε κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον. Ὅταν κανεὶς ἐμβαδύνει κάπως περισσότερον διαπιστώνει ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, ὑπάρχει πάντοτε ὠρισμένος ἀριθμὸς μελῶν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὁ ὁποῖος στερεῖται τοῦ ἀναγκαίου εἰσοδήματος διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ κατώτατον ὄριον ἀξιοπρεπεῦς διαβιώσεως. Εἰς τὸν ἀνατολικὸν τομέα λ. χ. τοῦ Λονδίνου, ἐπὶ δέκα οἰκογενειῶν ἢ μία εἶχεν εἰσόδημα μικρότερον τῶν 40 στερλινῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν πού συνετάσσετο ἡ ἐκθεσίς του ἐκρίνετο ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ existenz minimum. Ἀντιθέτως εἰς τὸ Bristol, ὁ μέσος ὅρος εἰσοδήματος τῶν ἐργαζομένων τάξεων ἀνῆρχοντο εἰς ποσὸν διπλάσιον τοῦ ἀνωτέρω. Ἐπὶ ἐννέα ὅμως οἰκογενειῶν καὶ εἰς τὸ Bristol ἢ μία δὲν ἠδύνατο νὰ καλύψῃ καὶ τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τῆς, ἐνῶ ἐπὶ πέντε αἱ δύο ὑπερέβαινον τουλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ κατώτατον ὄριον συντηρήσεως. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ πλοῦτος γίνεται κακῶς καὶ ὅτι θὰ ἤρκει ὅπως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὑψηλόμενα εἰσοδήματα διαδέτουν μικρὸν μέρος τούτων ὑπὲρ τῶν λοιπῶν, ἵνα πάντες διαβιοῦν ἐν ἱκανοποιητικῇ ἐπαρκείᾳ. Θὰ ἤρκει πράγματι πρὸς τοῦτο ἡ ἀφαιρέσις ἐλαχίστου ποσοστοῦ ἐκ τῶν ὑψηλόμενων εἰσοδημάτων τῶν ὀκτώ οἰκογενειῶν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐπαρκεία εἰσοδήματος καὶ εἰς τὴν ἐνάτην. Μετὰ ἀφετηρίαν τὴν δικαιοσύνην αὐτὴν φθάνομεν ἀβιάστως εἰς τὴν δευτέραν ἐκ τῶν κεντρικῶν ἰδεῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιζέται ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

β) Ἡ ἀκατανοήτῳ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἡ πρώτη ἰδέα, ἡ ὁποία ὡς ἦδη ἐλέγχθη συνίσταται εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἀποτελεῖ τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν. Ἡ δευτέρα μᾶς παρέχει τὸ μέσον διὰ τὴν πραγματοποίησιν του. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν πάντοτε τοῦ λόρδου BEVERIDGE, αἱ γενόμεναι σχετικαὶ ἐρευναι κατέδειξαν ὅτι ἀναλόγως τῶν περιοχῶν, τὰ 3)4 μέχρι τῶν 5)6 τῶν οἰκογενειῶν μετὰ χαμηλότερον τοῦ κατωτάτου ὄριου διαβιώσεως εἰσόδημα, εὐρίσκονται εἰς τὴν θέσιν ταύτην λόγῳ ἀπωλείας τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, τὸ δὲ 1)4 μέχρι τοῦ 1)6, λόγῳ ἀνεπαρκείας τοῦ ἀποκερδαινομένου ὑπὸ τούτου εἰσοδήματος. Ἐκ τῆς διαπιστώσεως ταύτης προκύπτει ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλει διπλὴν ἀναδιανομὴν τῶν εἰσοδημάτων. Πρῶτον διὰ τοῦ κλασικοῦ μηχανισμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ δεύτερον διὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Διὰ νὰ εἶναι ὅμως δικαία, ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἀναγκαία ἢ ἐπέκτασις τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων πρὸς πολλὰς κατευθύνσεις. Πρῶτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν καλύψεως ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Δεύτερον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καλύψεως παντὸς κινδύνου δυναμένου νὰ προκαλέσῃ ἀπώλειαν ἢ μείωσιν εἰσοδήματος. Τρίτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀνυψώσεως τῶν παρῶν εἰς τὸ προσήκον ἐπίπεδον. Ἐκτὸς ὅμως τούτων διὰ νὰ εἶναι δικαία ἢ ἀναδιανομὴ ἐπιβάλλεται ὅπως κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἦτο: τόσον κατὰ τὴν περίοδον ὑπάρξεως εἰσοδήματος ὅσον καὶ κατὰ τὰς περιόδους ἀπωλείας τούτου λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἀπολαμβάνει εἰσοδήματος ἀναλόγου πρὸς τὰ οἰκογενειακά του βάρη. Ἐξ οὗ ἡ ἀνάγκη τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Γεννᾶται ὅμως περαιτέρω τὸ ἐρώτημα πῶς καὶ διὰ ποίου μηχανισμοῦ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ τοιαύτη δικαία ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, χρηματοδοτοῦνται ὡς γνωστὸν δι' εἰσφορῶν τῶν ἐνδικαζομένων, ἐργαζομένων καὶ τυχόν ἐργοδοτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ δι' ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους ἢτοι δι' εἰσφορῶν ἀπάντων τῶν

φορολογουμένων. Αι εισφοραὶ αὐταὶ περιερχόμεναι εἰς τοὺς οἰκείους φορεῖς, διατίθενται ὑπὸ τύπον παροχῶν πάσης φύσεως ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἢ ἀδυνατοῦν νὰ ἐργασθῶν ἢ ἔχουν ἠδυνάμενας ἀνάγκας λόγῳ τῶν προσθέτων δαπανῶν ποῦ προκαλεῖ τυχὸν ἀσθένεια ἢ δυσανάλογα οἰκογενειακὰ βάρη. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἔχουν κατὰ συνέπειαν ὡς σκοπὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν συγκέντρωσιν εἰσφορῶν παρὰ τῶν δυναμένων νὰ καταβάλλουν τοιαύτας καὶ τὴν ἀναδιανομὴν τούτων ὑπὲρ τῶν δεομένων προστασίας.

γ) Ἐλ ἄ χ ι σ τ ο ν ὀ ρ ι ο ν δ ι α β ι ὠ σ ε ω ς. Μία τρίτη βασικὴ ἰδέα εἶναι ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων, δὲν πρέπει νὰ ὠδηθῆται πέραν ὀρισμένων ὁρίων καὶ συγκεκριμένως πέραν τῶν ὁρίων ἐκείνων, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς ἕκαστον τοῦ κατωτάτου ὁρίου διαβιώσεως. Οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ δὲν πρέπει, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις πάντοτε τοῦ BEVERIDGE νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐξίσωσιν ὅλων γενικῶς τῶν εἰσοδημάτων, ἀλλὰ τὴν ἀνύψωσιν εἰς τὸ *existenz minimum* τῶν κάτω τούτου εἰσοδημάτων. Ἡ ἐξασφάλις μείζονος τούτου εἰσοδήματος δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸ Κράτος. Ἐάν τις ἐπιθυμῇ τὴν ἐξασφάλισιν μείζονος εἰσοδήματος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἄλλα μέσα, τὴν ἰδιωτικὴν ἀποταμίευσιν. λ.χ. τὰς ἰδιωτικὰς ἀσφαλείας κλπ.

3. Ἐξ ὧν ἐξετέθησαν ἀνωτέρω ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἐξ ὧν σήμερον ἔχουν γίνεαι δεκτὰ διὰ τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας συνάγεται ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ τὴν συνισταμένην ποικιλομορφῶν μέτρων ἀναγκαζομένων εἰς διαφόρους τομείους τῆς κρατικῆς δράσεως καὶ συγκεκριμένως:

Εἰς τὸν τομέα τῆς καθαρῶς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ τέλει ἐπιδιώξεως τῆς ἐξασφαλίσεως ἐπιπέδου πλήρους ἀπαχολήσεως.

Εἰς τὸν τομέα τῆς κοινωνικοοικονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ τέλει τροποποιήσεως ἐπὶ τὸ δικαιότερον τῆς κατανομῆς τῶν εἰσοδημάτων, τῆς προκυπτούσης ἀπὸ τῶν τυφλῶν παιγνιδιῶν τοῦ οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ.

Εἰς τὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως τῶν ἰατρικῶν φροντίδων καὶ τοῦ ὑγειονομικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς χώρας, ἐπὶ τῷ τέλει τελεσφόρου καταπολεμήσεως τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, διὰ τῆς προλήψεως τῶν κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ ταύτης διὰ τῆς προσηκούσης περιθάλψεως κατὰ τῶν δυσμενῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

4. Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, ὑπερφαλαγγίζει κατὰ πολὺ τὰ παραδεδομένα πλαίσια τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Οἱ ὅροι διαφέρουν μεταξὺ τῶν βασικῶς. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ἀποτελεῖ σκοπὸν. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις ἀποτελοῦν ἓν μέσον, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Διὰ τοῦτο καὶ τὰ σχέδια περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐμφανίζον βασικὰς διαφορὰς ἀπὸ τὰ σχέδια κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Κατὰ πρῶτον λόγον δὲν δύναται νὰ ἔχουν μερικὴν ἐφαρμογὴν. Πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται κατ' ἀνάγκην ἐφ' ὅλοκληρου τοῦ πληθυσμοῦ.

Κατὰ δεῦτερον λόγον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια προϋποθέτει ἐνότητα ἢ τοῦλάχιστον στενὸν συντονισμόν, ὅλων τῶν μεθόδων καὶ συστημάτων ποῦ ἀποβλέπουν εἰς τὴν πραγματοποίησίν της. Ἡ παράλληλος ἐφαρμογὴ διαφόρων μηχανισμῶν, ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

Αἱ ἀνωτέρω βασικαὶ ἀρχαὶ περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, ἤτοι ἡ καθολικότης καὶ ἡ ἐνότης δράσεως, ἐπιβάλλουν ἀναγκαιῶς βασικὰς καινοτομίας καὶ ἐπὶ τοῦ τεχνικοῦ πεδίου, ἡ σπουδαϊότερα τῶν ὁποίων ἔγκειται εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν κλασικῶν μεθόδων ὀργανώσεως τῆς ἰδιωτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς πράγματι ἀφ' ἧς ὁ θεσμὸς ἠθέλη ἐπεκταθῆ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας, οὐδεὶς πλέον λόγος συντρέχει ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ τῶν συνεπειῶν καὶ τῆς σημασίας ἐκάστου κινδύνου δι' ἕκαστον ἄτομον ἢ λεπτολόγου συσχετισμοῦ εἰσφορῶν καὶ παροχῶν ἢ δημιουργίας ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν. Ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται ἡ θέσις εἰς ἐφαρμογὴν ἐνὸς γενικοῦ συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλείας καθιστᾷ πάντα τὰ ἀνωτέρω περιττὰ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐπίσης, ἀφ' ἧς τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἀντιμετωπισθῆ ὑπὸ τὸ πλαίσιον τῆς καθολικότητος, ὁ τρόπος τῆς χρηματοδοτήσεως τοῦ συστήματος ἀποβάλλει μέγα μέρος τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἐνέχει εἰς τὰ συστήματα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Διότι τὸ σύνολον τῶν βαρῶν ἀναλαμβάνει ὀλοκληρῶς ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τοῦ τόπου καὶ καταντᾷ ἀπλοῦν ζήτημα οἰκονομικῆς ἢ ψυχολογικῆς σκοπιμότητος, ὁ τρόπος χρηματοδοτήσεώς της, δι' εἰσφορῶν τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἢ δι' εἰδικῆς φορολογίας ἢ δι' ἀπευθείας ἀναλήψεως τῶν βαρῶν της παρὰ τοῦ Κρατικοῦ ροῦπολογοῦ ἢ τέλος διὰ τοῦ συγκρασημοῦ δύο ἢ πλεονέων τῶν ἀνωτέρω μεθόδων. Εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό: ἀποχωρισμὸς καὶ συγκέντρωσις ἐνὸς τμήματος τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ ἀναδιανομὴ τούτου ἐπὶ τῆ βάσει ἀρχῶν δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος εἰς τοὺς οἰκονομικῶς ἀσθενεστεροὺς τοὺς δεομένους προστασίας.

III. Ἰ σ τ ο ρ ι κ ῆ ἔ ξ ἔ λ ι ξ ι ς τ ῶ ν Κ ο ι ν . Ἀ σ φ α λ ί σ ε ω ν ἐ ν Ἑ λ λ ἄ δ ι .

Ἐν Ἑλλάδι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις ὡς θεσμὸς προστασίας τῶν ἐργαζομένων ἐπολιτογραφηθῆ λίαν ἐνωρίς. Ὡς ἤτο φυσικὸν ἡ ἀσφάλις ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀσκούοντας τὰ μάλλον ἐπίπονα ἐπαγγέλματα, τοὺς ναυτικούς καὶ τοὺς μεταλλωρύχους καὶ βαθμηδὸν ἐπεξετάθη εἰς διαφόρους ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν. Οὕτω ἀπὸ τὸ 1857 ἤρχισε λειτουργεῖν τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἀπὸ τὸ 1861 τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαγικὸν Ταμεῖον καὶ τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Στρατοῦ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος λαμβάνεται πρόνοια διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν μεταλλωρύχων ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου μέριμνα περὶ παροχῆς συντάξεως εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἀκολουθεῖ ἡ σύστασις τοῦ Ταμεῖου Συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1867 καὶ ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ Ἱδρυσις Ταμείων Συντάξεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν σοβαρωτέρων ἐπιχειρήσεων (Τραπεζῶν, Σιδηροδρόμων κ.λ.π.).

Ὁ Νόμος 281 τοῦ 1914 «περὶ σωματείων» ὅστις περιέλαβε διατάξεις περὶ ἀλληλοβοηθητικῶν ταμείων, ὡς καὶ ὁ νόμος 602 τοῦ 1914 «περὶ συνεταιρισμῶν» ἀσήμωτον ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλιστικῆς κινήσεως. Ἀντιθέτως σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν χώραν μας ἀπετέλεσεν ὁ νόμος 2868 τοῦ 1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὅστις ἔδωκεν ἰσχυροτάτην ὄψιν εἰς τὴν σύστασιν νέων Ταμείων κατ' ἐπιχειρήσιν, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν γενίκευσιν τοῦ θεσμοῦ καὶ ἰδίᾳ νὰ προαγάγῃ τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

Νέα περίοδος σημειοῦται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ τοῦ 1926, διὰ τῆς συστάσεως δι' εἰδικῶν νόμων νέων Ταμείων ἀφροῶντων πλέον ὀλοκληρῶς ἐπαγγελματικῶς κλέιδους καὶ καλυπτόντων ἅπαντας τοὺς κλασικῶς παραδεγεμένους ἀσφαλιστικούς κινδύνους (Ταμεία ἀσφαλίσεων κενεργατῶν, μωλεργατῶν, ἀρτεργατῶν καὶ τυπογράφων).

Ὁ νόμος 6298)1934 «περὶ κοιν. ἀσφαλίσεων», ἐγκαινιάζει ἐνέαν φάσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ θεσμοῦ.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1929 ἤρχισεν νὰ συζητῆται σοβαρῶς ἡ ἀνάγκη γενικεύσεως τοῦ θεσμοῦ. Λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, ἡ τότε Κυβέρνησις Ἐλευθερίου Βενιζέλου μετεκάλεσε ξένους εἰδικούς πρὸς μελέτην τῶν συνθηκῶν τῆς χώρας καὶ ὑπόδειξιν τῶν νομοθετικῶν κατευθύνσεων, αἵτινες θὰ ἔδει ν' ἀκολουθηθῶν. Βάσει τῶν πορισμάτων τούτων καὶ τῶν δεδομένων τῆς ἐνεργηθείσης κατὰ τὸ 1930 ἀπογραφῆς τῶν μισθωτῶν, κατηρτίσθη νομοσχέδιον, ὅπερ ψηφισθὲν ἐγένετο ὁ νόμος 5733 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1932, οὗτινος ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἤρχιζε μετὰ 5 μῆνας.

Ἡ περὶ τούτου δὲμος τότε Κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ ἐματαιώσε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ὑπεβλήθη εἰς νέαν ἐπεξεργασίαν. Τὸ νέον νομοσχέδιον, διαφέρον εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τοῦ νόμου 5733, κυρίως ὁμῶς εἰς τὸ ἀκολουθεῖται ὑπ' αὐτοῦ οἰκονομικὸν σύστημα καὶ τὴν ἐναντι τῶν λειτουργούντων ἀσφαλ. ὀργανισμῶν ἀκολουθητέαν πολιτικὴν, ἐγένετο ὁ νόμος 6298 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1934 «περὶ κοιν. ἀσφαλίσεων», οὗτινος ἡ οὐσιαστικὴ ἐφαρμογὴ ἤρχισεν τὴν 1 Δεκεμβρίου 1937.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπεξετάθη ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλι-
σις κατὰ τῶν κινδύνων ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ
θανάτου εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἄστικῶν κέντρων.
Πρὸς τοῦτο συνεστήθη ὡς γενικὸς φορέα τῆς Κοινωνικῆς
Ἀσφαλίσεως τὸ Ἰδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, με-
τωχὴν μὲν οἰκονομικὴν διάρθρωσιν ἀλλὰ στερεὰν θεμελίωσιν.

Ὁ Νόμος οὗτος ἀπέβλεψεν ἐπίσης εἰς τὴν τακτοποίησιν
ἐν τινὶ μέτρῳ τῆς καταστάσεως, ἣτις εἶχεν ἦδη ἀπὸ τοῦ 1930
δημιουργηθῆ ἔκ τῆς πληθῆος τῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων.
Πρὸς τοῦτο, ἐθέσπιζε ἀπαγόρευσιν συστάσεως νέων Ταμείων
ἐπιτρέπων μόνον τὴν σύστασιν ἐπικουρικῶν τοιούτων. Ἠλπίζετο
τότε ὅτι βαθμῶδην θὰ ὠλοκληροῦτο ἡ ἀσφαλιστικὴ προστασία
τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ θ' ἀνυψοῦτο τὸ ἐπίπεδον τῶν χαμηλῶν του κέ-
ροχῶν. Ἀγτί ὅμως τούτου ἀφῆθη ὁ γενικὸς φορέας σχεδὸν ἀ-
βοήθητος καὶ τὸ Κράτος συνέχισε τὴν σύστασιν πάσης φύσεως
νέων κλαδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὁργανισμῶν. Ἰπὲρ τὰ τριάκοντα
κύρια Ταμεία συνεστήθησαν ἔκτοτε. Ἰδιαιτέρως γόνιμος, εἰς
τὴν σύστασιν ἰδίᾳ ἐπικουρικῶν Ταμείων, ὑπῆρξεν ἡ κατοικη-
τικὴ περίοδος, χάρις εἰς τὴν προχειρότητα μεθ' ἧς ἐλειτούργησεν
ἡ νομοθετικὴ μηχανὴ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλί-
σεως προσθέτου προστασίας ἐπὶ πλέον τῆς ἀνεπαρκούς τοι-
ούτης τῆς κυρίας ἀσφαλίσεως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην
συνεστήθησαν 21 ἐν συνόλῳ ταμεία ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 17 ἐπι-
κουρικά.

Ἄλλα καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἡ κίνησις
ἰδρύσεως νέων Ταμείων, καίτοι ἀνακοπέισα, δὲν ἐσταμάτησε
παντελῶς. Οὕτω συνεστήθησαν ἕνια Ταμεία, κύρια καὶ ἐπι-
κουρικά, ἔκτος τῶν διαφόρων Κεφαλαίων Ἀποζημιώσεως
Φορτοεκφορτωτῶν, τὰ ὁποῖα οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦν Ἀσφα-
λιστικὸς Ὁργανισμούς.

Ἱστορικῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις συνδέθη μετὰ τὴν ἐργα-
τικὴν τάξιν, τῆς ὁποίας ἀπέβλεψε νὰ θεροπεύσῃ βασικὰς
ἀνάγκας, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὁποίων τὸ πενυχθὸν ἐργα-
τικὸν εἰσὸδήμα ἦτο παντελῶς ἀνεπαρκές. Ἡ ἐπικρατήσασα
ὅμως κατὰ τὸν μεσοπέλεμον ἀστάθεια τῶν οἰκονομικῶν συν-
θηκῶν, κατέστησε ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ
θεσμοῦ καὶ εἰς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Οὕτω ἀπὸ
τοῦ 1925 ἀρχίζει παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τῶν μι-
σθωτῶν νὰ ὀργανοῦται καὶ ἡ ἀσφάλις τῶν αὐτοτελῶς ἐργα-
ζομένων. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἔτος συνιστᾶται τὸ Ταμεῖον Συν-
τάξεως καὶ Αὐτασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν, ἀκολουθεῖ ἡ σύ-
στασις τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν τὸ 1929, τοῦ Τα-
μείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἐλλά-
δος τὸ 1934, τοῦ Ταμείου Ἐμπόρων τὸ 1939 κ.λ.π.

Βασικὸν τέλος σταθμὸν εἰς τὴν κοινωνικὴν μας ἀσφάλισιν
ἀπετέλεσε καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, εὐθὺς μετὰ
τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας. Περὶ τούτου ὅμως γίνεται
λόγος κατωτέρω.

IV. Ἡ ὑφισταμένη ἐκρυφίμος κατὰστασις.

Λόγω τῆς τοιαύτης τμηματικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ,
τὸ σήμερον ὑφιστάμενον ἐν τῇ χώρᾳ γενικὸν σύστημα κοινο-
νικῶν ἀσφαλίσεων (Ι.Κ.Α. καὶ Εἰδικὰ Ταμεία) ἐμφανίζει ἑλ-
λειψιν συνοχῆς καὶ πολλαπλᾶς ἀνομοιομορφίας, ὡς πρὸς τὴν
ἐξασφαλιζομένην καθ' ὕψος καὶ ἔκτασιν προστασίαν, μετὰ
μοναδικὴν ἐξαιρέσιν τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας.

Ἡ τελευταία αὕτη ὡς γνωστὸν, διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Τα-
μείου Ἀνεργίας διὰ τοῦ Ν. 118)1945, κατέστη σὺν τῷ χρό-
νῳ δυνατόν νὰ συγκεντρωθῇ καθ' ὅλην σχεδὸν αὐτῆς τὴν
ἔκτασιν εἰς τὸν ἀνωτέρω γενικὸν φορέα, ἥστις ἀπερρόφησεν
εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς πλείστους τῶν παρ' εἰδικαῖς Ταμείαις
λειτουργούντων κλάδων ἀνεργίας.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τοιαύτης ἐκρύφμου κατα-
στάσεως τοῦ γενικοῦ συστήματος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνι-
κῆς Ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς :

α) Εἰς τὸν κατακερματισμὸν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς μέγαν
ἀριθμὸν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὄχι
μόνον ἀντιοικονομικοὶ εἶναι ἀλλὰ καὶ στεροῦνται ὑγιῶν ἀνα-
λογιστικῶν βάσεων. Οἰαδήποτε πράγματι ἐφαρμογῆς τῆς ἀρ-
χῆς τοῦ ἀναλογισμοῦ τῶν κινδύνων εἶναι ἀδύνατος εἰς Τα-
μεία μετὰ μικρὸν σχετικῶς ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων. Τὰ τοιαῦ-
τα Ταμεία εἶναι κατ' ἀνάγκην καταδικασμένα — πλὴν ἐλα-

χίστων ἐξαιρέσεων κατ' ἐπιχείρησιν Ταμείων — νὰ ἔχουν
ἀτελεῖ ὀργάνωσιν, ὑψηλὰ ἀσφαλιστρα καὶ ὑψηλὰ ἐξόδα ἐπι-
κῆσεως, δεδομένου ὅτι ταῦτα κατὰ λογικὴν συνέπειαν ποικίλ-
λουν κατὰ λόγον ἀντίστροφον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων.
Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὁ περιορισμέ-
νος ἀριθμὸς ἠσφαλισμένων ἀποκλείει καὶ τὴν ἀσκητικὴν οἴασ-
δήποτε προληπτικῆς δράσεως, εἰς τὴν ὅποιαν ὡς γνωστὸν τό-
σον μεγάλη σημασία ἀποδίδεται σήμερον εἰς ἄλλα κράτη.

β) Εἰς τὰς ὑφισταμένας ἀδικαιολογίτους ἀνομοιομορφίας
τόσον εἰς τὸ ὕψος τῶν εἰσφορῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ὕψος καὶ
τὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν παροχῶν καὶ τὸν κύκλον τῶν
δικαιουμένων προσώπων καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἀκόμη, ὅ-
που αἱ πραγματικαὶ συνθήκαι εἶναι αἱ αὐταί.

γ) Οὐσιώδη ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνικὴν ἀ-
σφάλισιν ἀποτελοῦν ἐπίσης καὶ οἱ λεγόμενοι κοινωνικοὶ πό-
ροι τῶν εἰδικῶν Ταμείων.

Οὗτοι ἀποτελοῦν ὡς γνωστὸν εἰς τὴν πραγματικότητα εἰ-
δικὰς φορολογίας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ
θέσπισις βεβαίως τοιούτων φορολογιῶν, αἵτινες δὲν σημά-
νουν τίποτε ἄλλο εἰμὴ συμμετοχὴν τοῦ συνόλου τῶν φορολο-
γουμένων εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ καταδικασθῇ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Τούναντίον
ἀποτελεῖ ἔμμεσον συμμετοχὴν τοῦ Κράτους εἰς τὴν κάλυψιν
τῶν δαπανῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἣτις συνιστᾶται καὶ ὑπὸ τῶν
Διεθνῶν Συμβάσεων Ἐργασίας τοῦ Δ. Γ. Ε. καὶ ὑπὸ τῆς
γνωστῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδέλφειας τοῦ 1944. Ἡ ἀνω-
μαλία ἐγκτεται εἰς τὸ γεγονός τῆς ἀντιοικονομικότητος πολ-
λῶν ἐκ τῶν θεσπισμένων κοινωνικῶν πόρων καὶ εἰς τὴν ἀν-
τικοινωνικὴν διάθεσιν αὐτῶν, ὑπὲρ μικρῶν ὁμάδων ἠσφαλι-
σμένων, ἣτις καταλήγει εἰς τὴν δημιουργίαν εὐνοουμένων καὶ
προνομιῶν μεταχειρίσεως.

Ἡ θέσπισις τῶν καινῶν πόρων ἔχει γίνεαι πράγματι μετὰ
τροπὴν οὐχὶ τὴν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας ἐκάστης κα-
τηγορίας ἠσφαλισμένων ἀλλὰ τὴν πίεσιν τὴν ὅποιαν δύνανται
ν' ἀσκήσουν οὗτοι πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιώξεών των. Ἄμ-
εσοσ συνέπεια τούτου ὑπῆρξε τὸ γεγονός ὅτι ἡ τοιαύτη ἀν-
τικοινωνικὴ κατανομή των ματαιώνει αὐτὸν τοῦτον τὸν σκο-
πὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ὀντως, ἀπὸ γενικωτέρας
οἰκονομικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένη ἡ κοιν. ἀσφάλις, ἀποβλέ-
πει εἰς τὴν ἀναδιανομὴν μέρους τοῦ ἐθνικοῦ ἐσοδήματος ὑπὲρ
τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων. Εἰς τὴν χώραν μας ἔμως,
ὅπου οἱ κοινωνικοὶ πόροι λαμβάνουν κατὰ κανόνα τὴν μορφήν
φόρων ἐπὶ τῶν εἰδῶν εὐρείας καταναλώσεως καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν
κλαδικῶν Ταμείων, ἄτινα ἀντιπροσωπεύουν συνήθως ἰσχυρὰς
οἰκονομικῆς κατηγορίας ἠσφαλισμένων, ἡ ἀναδιανομὴ αὕτη
γίνεται κατ' ἀντίστροφον λόγον, δηλαδὴ ὑπὲρ τῶν οἰκονομι-
κῶς ἰσχυροτέρων. Ἐπι πλέον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν σχετι-
κῶς ἰσχυρῶν οἰκονομικῶς συνεισφέρουν ὄχι μόνον οἱ ὀλιγώ-
τερον ἀμειβόμενοι ἠσφαλισμένοι, ἀλλὰ καὶ εὐρέα στρώματα
τοῦ πληθυσμοῦ τὰ ὁποῖα οὐδεμιᾶς ἀσφαλιστικῆς προστασίας
τυγχάνουν, ὡς οἱ ἀγρόται, οἵτινες καλοῦνται νὰ συνεισφέρουν
ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ, ἐνῶ θὰ ἔδει
νὰ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

V. Ἡ γενόμενη προεργασία δὲ ἀ-
τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω διὰ βραχέων σκιαγραφηθεῖσα κατάστασις
τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ αἱ πρόοδοι τὰς
ὁποίας ἐσημείωσεν ὁ θεσμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσουν
ἀσυγκίνητον τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας μας, παρὰ τὰ πολλα-
πλᾶ προβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ ἔχει αὕτη νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃ, διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν καὶ τὴν ἀνθρώπων
τῶν ἀνευ προηγουμένου εἰς ἔκτασιν καταστροφῶν καὶ ἐρει-
πίων, ποὺ ἐπεσώρευσεν εἰς αὐτὴν ὁ πόλεμος ἀρχικῶς, ὁ συμ-
μοριτισμὸς βραδύτερον καὶ αἱ ἐπακολουθήσαντα τούτους τρα-
γικαὶ διὰ τὸ ἔθνος συμφοραί.

Μετὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ἑλληνικῆς κοι-
νωνικῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλήθησαν ἐντατικῶς Ἑλληνες καὶ
ξένοι ἐμπειρογνώμονες τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ
τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ἀνώτερα
συνδικαλιστικὰ ὄργανα τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν,
αἱ ἐργασίαι δὲ τούτων ἐφότισαν ἐπαρκῶς τὸ πρόβλημα ὑπὸ

δλας του τὰς πτυχάς. Ίδιαιτέρως αξιόλογος υπήρξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ κατ' ἐντολὴν τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ νῦν Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Σοφοκλῆ Βενιζέλου, ἐκπονηθεῖσα κατὰ τὸ 1949 ὑπὸ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐκθεσις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Θὰ ἀπετέλει ὅμως πραγματικὴν παράλειψιν, ἂν δὲν ἐξήρετο ὅπως ἰδιαιτέρως διὰ τῆς παρουσίας ἢ δημιουργικῆ συμβολῆς, ἢ πρωτοβουλία καὶ τὸ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὅποιον ἐπεδίωξαν τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐξυγίανσιν τοῦ θεσμοῦ, ἢ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ καὶ οἱ ὑπ' αὐτῆς μετακληθέντες εἰδικοί ἐμπειρογνώμονες διὰ τὴν διοίκησιν καὶ διοργανώσιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τὴν παροχὴν συμβουλῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Τὸ παρὸν σχέδιον νόμου ἀποτελεῖ ἤδη τὸ πρῶτον θετικὸν βῆμα πρὸς σχηματῶσιν τῶν σχετικῶν προσαπειδῶν καὶ ἐξαγγελιῶν ὄλων τῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ μεταπολεμικῶν Κυβερνήσεων, αἰσθάνομαι δὲ ἐμαυτὸν ὅπως ἰδιαιτέρως ὑπερήφανον, διότι κατ' εὐτυχή συγκυρίαν εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ εἰσηγηθῶ τούτο ὡς μέλος Κυβερνήσεως, Προεδρευομένης ὑπὸ τὸν υἱὸν τοῦ ἀειμνήστου Ἐλευθερίου Βενιζέλου, εἰς τὴν μεγαλόπνοον τοῦ ὁποῦ ἡγεσίαν εἶδε τὸ φῶς καὶ ὁ πρῶτος γενικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ασφαλίσεων ἐν Ἑλλάδι, ὁ Νόμος 5733)1932, ὅστις ἀργότερον ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν μέχρι σήμερον ἐν ἰσχύϊ Νόμον 6298)1934.

VI. Β α σ ι κ ἠ ἔ π ι δ ι ὴ ξ ε ι ς κ αὶ γ ε ν ι κ ἠ ἄ ρ χ αὶ τ οῦ σ χ ε δ ῖ ο υ .

Τὸ ὑποβαλλόμενον ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἔγκρισιν σχέδιον νόμου ἀποβλέπει εἰς δύο κυρίως βασικοὺς σκοποὺς.

Πρῶτον, εἰς τὴν ἐπὶ νέων θάσεων, ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ἐργατοῦ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ, διαχειριζόμενον τὰς τύχας τῶν 3)4 τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας καὶ ἀποτελοῦν τὸν κυριώτερον Φορέα ἐνασκήσεως τῆς κοινωνικῆς μκε πολιτικῆς, προσελκύει ἀμέριστον τὸ κρατικὸν ἐνδιαφέρον. Ἡ ἀναδιοργάνωσις αὕτη ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν διόρθωσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν ἀτελειῶν τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος νόμου, τὰς ὁποίας κατέδειξε ἡ ἐπὶ 13ετίαν ἐφαρμογὴ του καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν προσανατολισμὸν τοῦ θεσμοῦ πρὸς τὰς νεωτέρας διεθνεῖς τάσεις καὶ κατευθύνσεις, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως δραστηριοτέρως ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας τριτοκτίξας.

Δεύτερον εἰς τὴν λήψιν γενικωτέρων τιῶν μέτρων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ὀρθολογιστικωτέραν ὀργάνωσιν τοῦ ὅλου θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως τῆς χώρας καὶ τὴν προλαίαν τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ καθολικὴν του ἐξυγίανσιν καὶ διατύπωσιν τοῦ τελικοῦ του σχήματος ὑπὸ τὸ ὅποιον θὰ δύνανται οὗτος καὶ ἐνταχθῆ, ὡς ὀργανικὸν τμήμα, εἰς ἐν γενικώτερον σύστημα «κοινωνικῆς ασφαλείας».

Τὴν κεντρικὴν ἐξ ἄλλου γραμμὴν τοῦ ὅλου σχεδίου, χαρακτηρίζει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον γνώρισμα τῶν προσφάτων παγκοσμ' ον ἐξελιξέων τοῦ θεσμοῦ. Ἡ β α σ ι κ ἠ ἔ δ ε σ ἰ ν χ ι σ ἡ μ ε ρ ο ν ὅ τ ι ἡ κ ο ι ν . ἀ σ φ ἄ λ ι σ ἰ ς ἀ π ο τ ε λ ε ἰ τ ἡ ν ἔ μ π ρ α κ τ ο ν ἐ κ δ ἢ λ ω σ ἰ ν τ ἡ ς ἀ λ λ ἢ η λ ε γ γ ῦ η ς τ οῦ ἔ θ ν ο υ ς .

Ἐκ τῆς ιδέας αὐτῆς ἀπορρέουν αἱ νεώτεροι τάσεις ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀσφάλισι, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς:

α) Ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτάσεως ἢ κοινων. ασφαλίσεως τείνει νὰ καλύψῃ ὀλόκληρον τὸν πληθυσμὸν ἢ τοὐλάχιστον τὸν ἐργαζόμενον πληθυσμὸν ἀσχετῶς ἐπαγγέλματος.

β) Ἀπὸ ἀπόψεως κινδύνων ἢ κοινωνικῆς ασφαλίσεως τείνει νὰ καλύψῃ τὴν ἀσθένειαν, ἀναπηρίαν, γήρας, θάνατον, μητρότητα καὶ τὴν ἀνεργίαν.

γ) Ἀποτέλεσμα τῆς γενικεύσεως τῆς ασφαλίσεως εἶναι ὅτι αὕτη ἐπιδιώκει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐν κατώτερον ὅριον διαβίωσης. Ἡ συσχέτισις τοῦ μεγέθους τῶν παροχῶν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν εισφορῶν, ὑπόλειμμα τῆς ἰδιωτικῆς ασφαλίσεως, τείνει νὰ περιορισθῇ.

δ) Ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως, ὁ ἐνιαῖος φορεὺς ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὅποιον προσανατολιζέται σαφῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις.

ε) Ἡ παροχὴ ἱατρικῶν φροντίδων τοιοῦται ἰδιαιτέρως. Εἰς τινὰ συστήματα γενικῆς ασφαλίσεως ὡς τῆς Μεγάλου Βρετανίας καὶ τῆς Αὐστραλίας ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἀποτελεῖ δωρεὰν κρατικὴν παροχὴν.

Εἰς τὴν ἐπὶ μέρους διαμόρφωσιν τῶν διατάξεων τοῦ σχεδίου προσεπαθήσαμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, τὴν ἰδιαιτέραν ψυχολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν κοινωνικὴν καὶ οικονομικὴν συνθεσιν τῆς Χώρας.

Ἡ ἀρχὴ ὅμως τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τὸν φόβον, τὴν ὁποῖαν διεκίρηνεν ὁ Πρόεδρος Ρούσβελτ εἰς τὸ ἱστορικὸν του διάγγελμα τοῦ 1941, θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνικὴ ἀσφάλεια θ' ἀποκτήσῃ ὀλόκληρον τὸ κοινωνικὸν αὐτῆς πλάτος, μόνον ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ πλαισιωθῇ καὶ ὑπὸ ἐνὸς συστήματος κοινωνικῆς προνοίας, ἣτις θὰ συμπληρώσῃ τὰ ἀναπόσπαστα κενά, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της καὶ τῆς διαφορώσεώς της ἀφήνει ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις. Ἡ ἀναδιοργάνωσις ὅθεν καὶ τοῦ συστήματος τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἐν Ἑλλάδι ἀποτελεῖ μίαν ἄμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον, ἐναρμολομένη πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν.

Ἀπὸ νομοτεχνικῆς τέλους ἀπόψεως ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τοῦ σχεδίου, ἀποτελεῖ ἡ ἀποφυγὴ λεπτομερικῶν ρυθμίσεων, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν μεζονος ἐλαστικότητος εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ασφαλίσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως ἀποτελεῖ δίκαιον ραγδαίων ἐξελιξέων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ ἐκίσταται εὐχέρεια προσαρμογῆς του πρὸς τὰς κρατούσας ἐκάστοτε νεωτέρας τάσεις, κατευθύνσεις καὶ συνθήκας. Ὁ νόμος θέτει κατὰ κανὸνα μόνον γενικὰ πλαίσια καὶ κατευθυντήριους γραμμάς. Ἡ ρύθμισις τῶν λεπτομεριῶν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τούτων, ἐπαφίεται εἰς τοὺς Κανονισμοὺς διὰ τὴν θέσπισιν τῶν ὁποίων προβλέπεται ἀπλουστερὰ διαδικασία.

Ἐνταῦθα ἐπιβάλλεται ἡ διευκρίνησις ὅτι τὸ σχέδιον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν υιοθέτησιν ὄλων τῶν νεωτέων ἀρῶν περὶ κοινωνικῆς ασφαλείας. Ἐν τοιοῦτον ἄλλα ὑπὸ τὰς παρούσας οικονομικὰς συνθήκας θὰ ἀπετέλει κήδημα εἰς τὴν κενόν. Διευθύνεται ἀπλῶς ὅτι ἡμπορεῖ νὰ διορθωθῇ, γίνεται ἕνα μετὰ ἄλλο βῆμα ποδὸ τὰ ἐμπόδα καὶ πορπαρσενθῆται, ὡς ἐλέγχιθ ἀνωτέρω, τὸ ἔδασον διὰ τὴν ἐν καιρῷ ἐνταξιν τοῦ ὅλου συστήματος εἰς τὰ πλαίσια ἐνὸς ὀλοκληρωμένου σχεδίου κοινωνικῆς ασφαλείας.

VII. Α ἰ ἔ π ἰ μ ἔ ρ ο υ ς δ ι α τ ἄ ξ ε ι ς τ οῦ σ χ ε δ ῖ ο υ .

A'. Ο ἰ ἀ σ φ α λ ι ζ ὄ μ ε ν ο ἰ κ ἰ ν δ υ ν ο ἰ γ ε ν ι κ ὼ ς .

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον ἡ ἀσφάλισις θὰ καλύπτῃ τὰς αὐτὰς ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, αἵτινες ἐκαλύπτοντο καὶ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν Ν. 6298)1934 ἤτοι τὴν ἀσθένειαν, τὴν μητοότητα, τὴν ἀναπηρίαν, τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον.

Εἰς τούτους ὅμως προστίθεται ἡδη καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀνεργίας, λόγω τῆς συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω.

Ἐσαυτῶς διευρύνεται οὐσιαστικῶς ἡ προστασία κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως ὄλων τῶν παροχῶν τῆς ασφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ τῆς καλύψεως τῆς φυματιώσεως εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. ἐνῶ ὡς γνωστὸν μέχρι σήμερον αὕτη ἐκαλύπτετο διὰ τῆς παρ' ἑαυτῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ὑπὸ τύπον νοσοκομειακῆς τοιότητος, μόνον εἰς τὰς ὀξείας αὐτῆς μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον συγγωνεύεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἡ Ὀργάνωσις Ἀντισυμματικῆς Ἀσφαλίσεως. Καὶ περὶ τούτου ἡ μὴ γίνεται λόγος εἰδικώτερον κατωτέρω.

Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαναγωγικὴ ἀσθένεια δὲν ἀποτελοῦν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἰσχύοντι νόμῳ, ἰδίαν ἀσφαλ. περιπτώσιν, ἀλλ' ἀναλύονται ἀναλόγως τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἔχουν. Ἐὰν δηλαδὴ προκαλοῦν νοσηρὰν κατ' ἀστικὴν χρεζύουσαν ἱατρικὰς περιθάλψεως ἢ οὐκ ἀνεπίσημα πρὸς κερδοσκοπικὰς εἰς εἶδος ἢ εἰς γῆμα, ἐνῶ δὲ προκαλοῦν ἀναπηρίαν ἢ θάνατον καλύπτονται ἀπὸ τὸν κλάδον σανατορίων ὡς ποδὸ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἀναπήρου ἢ τῶν μελῶν οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἑξῆθα κηδεύει ἀπὸ

τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα. Ἔχει ἐπαρκῶς ἤδη θεωρητικῶς ἐρευνηθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἔχει διαπιστωθῆ, ὅτι οὐδαμῶς λόγος πλεόν υφίσταται, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἰδιαίτερος κλάδος ἀτυχημάτων. Μόνον λόγοι ἱστορικοὶ ἐδικαιολογοῦν τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἰδιαιτέραν μεταχείρισιν τοῦ ἀτυχήματος, οἱ λόγοι ὁμῶς οὗτοι δὲν ἰσχύουν πλέον, ἐφ' ὅσον ἐπεξετάθη ἡ κοινωνία, ἀσφάλειαι ἐφ' ὅλων τῶν ἀπειλούντων τὸν ἐργαζόμενον κινδύνων. Ἡ μόνη ἀπόκλισις, ἥτις ἐπιδέχεται καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ρύθμισιν, εἶναι ἡ τῆς μὴ ἀπαιτήσεως οἰωνοδότητος χρόνιων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν παροχῶν. Ὁσάντις ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ κινδύνου ὁφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν. Τὴν ρύθμισιν ταύτην υἰοθέτησαν ὁ Παλλικός μεταπολεμικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ὁ Τσεχοσλοβακικὸς μὲ ἰδιαιτέρως εὐχάριστα ἀποτελέσματα, εἶναι δὲ καὶ ἡ λύσις τοῦ ἰσχύοντος ἤδη νόμου 6298, ἐπιτυχῶς δοκιμασθεῖσα.

Διὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀκολουθεῖται ὁ κλασικὸς ὁρισμὸς τοῦ βιαίου γεγονότος, τοῦ ἐπισημαζίνοντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅστις διὰ τῆς ἐρμηγείας ἔχει προσλάβει τὸν προσήκον εἰς ἕκτασιν περιεχόμενον.

Διὰ τὰς περὶ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, τῶν καθ' ὅδον καλουμένων ἀτυχημάτων, ἤτοι τῶν ἐπισυμβαίνοντων κατὰ τὴν διαδρομὴν πρὸς τὸν τόπον ἢ ἐκ τοῦ τόπου ἐργασίας ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν διατεταγμένης ὑπηρεσίας, δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἀτυχημάτων τούτων ὡς ἐργατικῶν, ἐκαλύφθη πάντοτε ἀδιάσπαστος, ἄνευ θετικής διατάξεως, ὑπὸ τῆς μέχρι τοῦδε διοικητικῆς πράξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς νομολογίας. Ἡ διὰ θετικῶν διατάξεων κάλυψις τῶν ἐν λόγῳ ἀτυχημάτων ὑπὸ νεωτέρων ξένων νομοθεσιῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ λόγος πολιτογραφίας τῶν καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμοίως δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, θεωρηθεῖσα ὡς περιτεύουσα καὶ αὐτονόητος καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἰσχύοντος νόμου, καθ' ἣν «πρὸς ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐξομοιοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν δημοσίων ἐργατοῦπαλληλικῶν συγκεντρώσεων ἢ πράξεων διασώσεως ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπερχόμενα ἀτυχήματα».

Διὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας, αἵτινες τὴν γένεσίν τῶν ὀφείλου εἰς τὰς συνθήκας τοῦ ἐπαγγέλματος, δὲν δίδεται οὔτε ὁρισμὸς, οὔτε γίνεται ἀπαρίθμησις τούτων. Ἀφήνεται εἰς κανονισμὸν, νὰ καθορίξῃ ταύτας, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἰσχυουσῶν περὶ αὐτῶν διεθνῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι γνωστὸν ὅτι καθημερινῶς προστίθενται, λόγω τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν προόδων, νέαι κατηγορίαι ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, μὴ δυνατόν νὰ προβλεφθῶσιν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον. Γίνεται πολὺ περισσότερον ἐλαστικόν.

Β'. Κ Ὑ Κ Λ Ο Σ ἢ Σ Φ Α Λ Ι Σ Μ Ἐ Ν Ω Ν.

Συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις, τὸ νομοσχέδιον διευρύνει ἰκανῶς τὸν κύκλον τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἰδρύματος, ἐπεκτεινομένης τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς πολλὰς κατηγορίας μισθωτῶν, οἵτινες δὲν ἠσφαλιζόντο κατὰ τὸ ἰσχύον καθεστὸς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Διατηρεῖται πάντως κατὰ βάσιν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἀφορᾷ κατὰ κύριον λόγον τοὺς παρέχοντας ἐξηρητημένην ἐργασίαν. Παρέχεται ὁμῶς ἡ δυνατότης ἐπεκτάσεως αὐτῆς καὶ εἰς οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων.

Ἐν σχέσει μὲ τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, σημειοῦμεν τὴν ἀπάλειψιν τῆς γενικῆς προϋποθέσεως περὶ «κυρίου ἐπαγγέλματος» διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν ὁποίαν ἀπῆτει ὁ ἰσχύων νόμος, ἥτις ἐγέννα πολλὰς ἐρμηνευτικὰς δυσχερείας ἐν τῇ πράξει καὶ τῆς διατάξεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς γεωργικὰς, θασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας (ἄρθρ. 2 ἐδ. δ' Ν. 6298). Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἀγροτικῶν πληθυσμῶν ἢ Κυβέρνησις θέλει μεριμνήσῃ δι' εἰδικῶν σχεδίου νόμου. Οἱ ἐκ τούτων ὁμῶς παρέχοντες ἐξηρητημένην ἐργασίαν θὰ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὅταν αὐτῇ ἐπεκτείνεται εἰς τὰς περιοχὰς ἀπασχολήσεως τῶν.

Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου τιθεμένην ἤδη ρητῶς ἀρχὴν (ἄρθρ. 2 παρ. 1), καθ' ἣν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν βεβαίως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νομοσχεδίου, τὰ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπαγόμενα πρόσωπα, ὑπάγονται ἔτι μόνον ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ καὶ «αὐτοδικαίως», ἥτοι ἄνευ τῆς τήρησεως προσθέτου τινὸς διατυπώσεως, οἷα εἶναι ἡ ἐγγραφή εἰς τὰ μητρώα ἢ ὁ ἐφοδιασμὸς τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος κλπ., ἐπιλουμένων οὕτω νομοθετικῶς, τῶν ἀμφισβητήσεων τὰς ὁποίας ἐγέννησεν τὸ ζήτημα ἐν τῇ ἐρμηγείᾳ καὶ τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων.

Ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ὑπὸκεινται ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἄξιαι μνείας κρίνονται αἱ ἐξῆς:

α) Οἱ οἰκόσῃτοι ὑπηρεταί. Οὔτοι ὡς γνωστὸν δὲν ὑπῆγοντο ὑπὸ τὸν Ν. 6298 (ἄρθρ. 3 ἐδ. η') εἰς τὴν ἀσφάλισιν, διότι κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἐθεωρηθῆ ὅτι ἐτύγγανον ἐπαρκοῦς προστασίας παρὰ τῶν παρ' αἷς ὑπηρετῶν οἰκογενειῶν, λογιζόμενοι ὡς μέλη οἰκογενείας τούτων κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἑλλην. παραδόσεων καὶ ἐθίμων. Ὁ ἀνωτέρω ὁμῶς λόγος ἐξαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν κρίνεται ἐπαρκὴς σήμερον, λόγω μεταβολῆς τῶν κρατουσῶν συνθηκῶν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ οἰκόσῃτοι ὑπηρεταί τὰς αὐτὰς ἀντιμετωπίζου ἀνάγκας προστασίας, οἷας καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί.

β) Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἐδρευούσας ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ἐργαζόμενοι προσκαίρως ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἄνευ νόμου τινὸς αὐτῇ ἐγκαταστάσεως. Καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν ὑπῆγοντο ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸν ἰσχύοντα σήμερον Νόμον 6298 (ἄρθρον 3 ἐδ. ε'). Ἡ διάταξις αὕτη δὲν περιελήφθη εἰς τὸν νέον νόμον, διευρυνθείσης συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐδαφικότητος τῆς ἀσφαλίσεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας, ἀδιαφόρως τοῦ ποῦ ἐδρευεῖ ἢ ἀπασχολούσα αὐτὰ ἐπιχειρήσεις δέον νὰ τυγχάνουσι πλήρους ἀσφαλιστικῆς προστασίας.

γ) Οἱ ἡμεδαποὶ οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν (Πρὸς Ν. 6298, ἄρθρ. 3 ἐδαφ. δ' καὶ ἄρθρον 4 παρ. 3 τοῦ νομοσχεδίου). Ἡ ἐγκατάλειψις ἄνευ ἀσφαλιστικῆς προστασίας τοῦλάχιστον τῶν ἐλλήνων ὑπηκόων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται εἰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας, ἐμφανίζεται σήμερον τελείως ἀδικαιολόγητος καὶ ἀνεδαφική. Ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ν. 6298, ἥτοι αἱ τεχνικαὶ δυσχερείαι ἐνεργείας ἐλέγχου παρὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Ι. Κ. Α. εἰς τὰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ ἡ ἀδυναμία ἐξαναγκασμοῦ τῶν πρὸς καταβολὴν τῶν εισφορῶν ἐπὶ ἐνδεχομένης δυστροπίας τῶν, δὲν δύναται πλέον νὰ προβληθῆ σήμερον πειστικῶς, μετὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν γενικὴν ἀναγνώρισιν ποῦ περιβάλλει διεθνῶς τὸν θεσμόν. Αἱ διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπείαι ἀσφαλῶς θὰ εἶναι μεταξὺ τῶν πρώτων ποῦ θὰ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν τῶν ὑποχρεώσεων ἐναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν. Τούτων δοθέντων, ἡ ἐξαιρέσις ἐκρίθη σκόπιμον. Ὅπως περιορισθῆ εἰς μόνον τοὺς ἁλλοδαποὺς, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ οἵτινες διατηροῦν πάντως τὸ δικαίωμα προαιρετικῆς ὑπαγωγῆς τῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἐξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νομοσχεδίου, δι' ἧς παρέχεται ἡ δυνατότης ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὀρισμένων κατηγοριῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, λίαν ἀσθενῶν οἰκονομικῶς (ὑπαίθριοι μικροπωληταί, πλανόδιοι στιλβωταὶ ὑποδημάτων κλπ.) ἐπὶ τῷ τέλει βελτιωτικῶς ἐπεκτάσεως τοῦ θεμοῦ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἀστικοῦ πληθμοῦ τῆς χώρας, τοῦ θεομένου προστασίας. Δὲν παραγνωρίζομεν βεβαίως τὰς δυσχερείας ποῦ θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως, εἶναι ὁμῶς λογικῶς ἀκατανόητος καὶ κτυπητὰ ἀσυνεπῆς, ἡ ὑπαρξίς ἀσφαλιστικῆς προνοίας διὰ πρόσωπα σχετικῶς εὐρρωστὰ οἰκονομικῶς, ὅπως εἶναι μεγάλη κατηγορία ἐμπόρων καὶ ἐπαγγελματιῶν, ἠσφαλισμένων εἰς τὰ οἰκεία Ταμεία τῶν καὶ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς ἀσφαλίσεως κατηγοριῶν τινῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, ἐχόντων πολὺ μεγαλειτέραν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μεγάλων ἀριθμῶν μισθωτῶν.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν εἰρημένων προσώπων εἰς τὰ Ταμεία Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων καὶ Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν, δὲν θὰ ἔλῃ τοῦ πρόβλημα, διότι ταῦτα θὰ παρέμενον ἀκλόπητα κατὰ τῆς ἀσφηνείας, ἐνῶ, ὡς εἶναι προφανές, ἡ κατ' αὐτῆς προστασία τῶν εἶναι καὶ ἡ προέχουσα. Τὸ ἐπιχειρήμα ὅτι ἡ ὡς ἄνω διάταξις θὰ εἶχε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὸν νόμον, ἂν ἐπρόκειτο περὶ γενικωτέρου νόμου «Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας», καλύπτοντος ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι πειστικόν. Φορμαλιστικὰ ἐπιχειρήματα πρέπει νὰ ἔρχονται εἰς δευτέραν μοῖραν, προκειμένου περὶ ἐξυπηρετήσεως ἐπιγευστῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Ἡ διάταξις πάντως διατυπώνεται ὡς ἀνεπιτηδία, ἐπαρκεμένης τῆς λήξεως σχετικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα τοῦτο σταθμίζῃ τὰς ὑφισταμένους ἐκάστοτε τεχνικὰς δυνατότητας πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἐπεκτάσεως. Σημειωτέον ὅτι τὰς σχετικὰς δυσχερείας περιορίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἢ ὑπ' ἐτέρων διατάξεων τοῦ νόμου προβλεπομένη δυνατότης ἐπιβολῆς εἰς τοὺς μισθωτοὺς, τοὺς ἀπαχολουμένους διὰ λογαριασμὸν μεγάλου ἀριθμοῦ ἢ ἐναλλαττομένων ἐργοδοτῶν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς σύμψηξιν Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὅστις θὰ εὐθύνεται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν. Τὸ μέτρον δύναιται κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰς περὶ ὧν πρόκειται κατηγορίας αὐτοτελεῖς ἐργαζομένων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα διευκολύνεται ἐπίσης διὰ τῆς διατάξεως περὶ ἀτυνομικῶν ἀδειῶν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παρ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ σχεδίου.

Σημειοῦμεν τέλος ὅτι καὶ τὸ παρὸν νομοσχέδιον ὡς ἄλλωστε καὶ ὁ Ν. 6298, οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν προβλέπει ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, λόγῳ φύλου, ἰθαγενείας (βλ. πάντως ἀρθρον 4 παρ. 3) ἡλικίας ἢ ἀπολαμβανόμενου εἰσοδήματος. Ἡ ἐξαιρέσις ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπολαμβανόντων ὑψηλῶν ἀποδογῶν ἔχει πλέον σήμερον ἐγκαταλειφθεῖ σχεδὸν γενικῶς, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς ἀσταθείας ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας πρόσωπα ἔχοντα ὑψηλὸν ἐκ τῆς ἐργασίας εἰσοδήμα σήμερον εἶναι δυνατόν νὰ στερηθοῦν τούτου ἀκόμη καὶ ὁλοκληρωτικῶς τὴν αὔριον.

Γ'. Τὰ εἰδικὰ Ταμεία.

Μία τῶν σπουδαιωτέρων καινοτομιῶν τοῦ νομοσχεδίου εἶναι ἡ ὑπὸ τούτου χαρακτηρισμένη πολιτικὴ ἔναντι τῶν Εἰδικῶν Ταμείων. Ὡς ἐσημειώθη ἤδη ἀνωτέρω (Κεφάλαιον IV) ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα μειονεκτήματα τοῦ σήμερον κρατούντος ἐν τῇ χώρᾳ γενικοῦ συστήματος κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἶναι ἡ ὑπαρξίς οὐχὶ μικροῦ ἀριθμοῦ Εἰδικῶν Ταμείων, στερουμένων ὑγιῶν βάσεων καὶ ἀδυνατούντων ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐξασφαλίσουν σταθερὰν καὶ ἱκανοποιητικὴν προστασίαν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους τῶν, ὡς καὶ ἱκανῶν ἄλλων ἐκτύπως ἀντιοικονομικῶν, ἐπιβαρυνόντων ὑπερμέτρως τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας καὶ δημιουργούντων προνόμια καὶ εὐνοουμένους.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸ νομοσχέδιον χαράσσει ἤδη νέαν ὑγιᾶ γραμμὴν.

Διατηροῦνται κατ' ἀρχὴν πάντα τὰ ἤδη λειτουργούντα ἐν τῇ χώρᾳ εἰδικὰ Ταμεία, τὰ δὲ ἀσφαλιζόμενα εἰς ταῦτα πρόσωπα, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ἣν ἔκτασιν εἶναι ἡσφαλισμένα εἰς αὐτά. Διὰ τὰ ἐκ τούτων ἕως ἀδυνατούντα νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους τῶν ἰσοδύναμον τοῦλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν, καθιεροῦνται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεως τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., χάριν αὐτῶν τούτων τῶν συμφερόντων τῶν ἡσφαλισμένων τῶν. Ἡ διατήρησις ἐν τῇ ζωῇ τοιούτων Ταμείων ἀντίκειται εἰς τὸ κοινὸν αἰτίημα καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλέον ἀνεκτὴ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τεθῇ κάποτε κάποια τάξις. Προκειμένου ὅμως περὶ συγχωνεύσεως εἰδικῶν Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ νομοσχέδιον καταβάλλει κάδε δυνατόν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἀμερόληπτος κρίσις. περὶ τοῦ ἂν ἐν συγκεκριμένον Ταμείον δύναται νὰ παράσῃ ἢ μὴ ἰσοδύναμον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν. Πρὸς τοῦτο θέτει ὠρισμένα κριτήρια διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς συγκρίσεως, ἀφ' ἣνης ὅμως τὴν περὶ τούτου κρίσιν εἰς ἀμερόληπτου συνθέσεως Ἐπιτροπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται εὐρεῖα

ἐλευθερία ἀξιολογήσεως κάθε περιπτώσεως. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας, εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τεχνικῶν καὶ ὑπηρεσιακῶν παραγόντων, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἰδίων τῶν ἡσφαλισμένων, ἐγγυᾶται τὸ ἀμερόληπτον τῆς κρίσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὴν ἔναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων πολιτικὴν τοῦ νομοσχεδίου, διακρίνει ἰδιόζων ἐνδιαφέρον. Τὸ Ι.Κ.Α. θὰ ἀναλάβῃ σχεδὸν ὅλον τὸ προσωπικὸν τῶν, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων (ἀρθρον 55). Αἱ οἰκονομικαὶ προσωπικοῦ καὶ ἐξόδων διοικήσεως, αἰτινες ἀποτελοῦν ἕνα ἐκ τῶν οὐσιωδῶν σκοπῶν τῶν συγχωνεύσεων θὰ πραγματοποιηθῶν ἔταν σὺν τῷ χρόνῳ ἐξέλθουν φυσιολογικῶς τῆς ὑπηρεσίας οἱ ὑπερῶριθμοι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὸ Ι.Κ.Α. Ἐκ παραλλήλου, δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ταμείων, οἱ ὅποιοι ἤθελον θεωρηθεῖ ἑαυτοὺς μειουμένους διὰ τῆς ἐντάξεως προβλέπεται, συντρεχουσῶν ὠρισμένων προϋποθέσεων, ἢ ἱκανοποιητικὴ ἀπὸζημιώσις τῶν καὶ ἡ συνταξιοδότησις τῶν παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπιχειρηματικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικῶν Ὀργανισμῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεων, ὅπερ θὰ ἀνταποκριθῇ οὕτω καὶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν κυρίων λόγων δι' οὓς ἰδρύθη, ἤτοι τὴν ἀποσυμφορήσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀκυσταλήλου προσωπικοῦ τῶν. Διότι μόνον, οἱ πράγματι ἀνεπαρκεῖς δὲν θὰ εἴρουν ἱκανοποιητικὴν τακτοποίησιν ἐντὸς τῶν κώλων τοῦ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ὅπερ θὰ προβῇ εἰς τὴν ἀξιολογητικὴν ἐνταξίαν τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα ἀμερόληπτου καὶ ἀντικειμενικῆς κρίσεως.

Ἡ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα διατύπωσις τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ νομοσχεδίου, ὅπερ προβλέπει ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐνταχθέντων ὑπαλλήλων τῶν συγχωνευομένων Ταμείων καὶ διὰ τὴν τύχην τῶν τυχόν παρ' αὐτοῖς λειτουργούντων εἰδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας κλπ., (παρ. 8) ἐγγυᾶται ὅτι οὐδεμίαν θὰ γίνῃ κατάχρησις ἢ ἀδικία πρὸς οἰανδήποτε πλευράν.

Ἐτερον σημαντικὸν πρόβλημα ἀνακύπτει ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰδικῶν τινος Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἀφορῶν τὸς ἤδη συνταξιοδότητους καὶ ἡσφαλισμένους του.

Ὡς πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους, τὸ νομοσχέδιον (παρ. 6, ἀρθρον 5) προβλέπει ὅτι ἅπασαι αἱ ὑπὸ τούτων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου θὰ θεωρηθοῦν καὶ ὡς ἡμέραι ἀσφαλίσεως διὰ τὸ Ι.Κ.Α., συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀναγνωρισθέντος καὶ ἐξαγορασθέντος χρόνου πλασματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, τὰ τῆς ἐξαγορᾶς ἀναγνωρισθείσης ἀλλὰ μὴ ἐξαγορασθείσης συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐπαφίενται ὅπως ρυθμισθῶν διὰ Κανονισμοῦ.

Ὡς πρὸς τοὺς συνταξιοδότητους τῶν συγχωνευομένων Ταμείων τίθεται ἡ ἀρχὴ (ἀρθρ. 56 παρ. 4) ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν ὁπωσδήποτε συνταξιοδοτούμενοι ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐὰν δὲ εἶναι πρόσωπα, ἅτινα θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως καὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνάπηροι ἂνω τοῦ 66 ε) ο, ὑπερήλικες συμπληρώσαντες τὸ 60ὸν ἐπὶ ἀρρένων ἢ τὸ 58ὸν ἐπὶ θηλέων ἔτος ἡλικίας ἢ μέλη οἰκογενείας χαρακτηρισζόμενα ὡς ταιαῦτα ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, ταῦτα θὰ δικαιωθοῦν τῶν ἡῤῥημένων συντάξεων τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ νομοσχέδιον ἐφ' ὅσον δὲν ἐλάβανον ἤδη μεγαλυτέραν σύνταξιν, διότι ἐν ταιούτῃ περιπτώσει θὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντα ταύτην. Προκειμένου περὶ συνταξιοδότητων, οἵτινες δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνίκανοι μὲ κάτω τοῦ 66 ο) ο ποσοστῶν ἀνικανότητος ἢ συνταξιοδότητοι λόγω ἀπολύσεως ἢ παραιτήσεως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κλπ.) προβλέπεται ὅτι οὗτοι θὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντες τὴν ἢν ἐλάβανον σύνταξιν καὶ οὐχὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου τυχόν προβλεπομένην ἀνωτέραν τοιαύτην κατὰ ποσόν, κριθέντος ὅτι διὰ πρόσωπα τῶν κατηγοριῶν τούτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεμελιωθῇ ἀξίωσις περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν ἱκανοποιητικοῦ ὅριου συντηρήσεως διὰ θυσίων τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀπὸ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐργασθῶν παραγωγικῶς. Ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου, προκύπτει ὅτι

και εις τον τμημα τουτον επελεγγησαν αι καλύτεραι δυναται επιχειρησεις, με δυναμιν του Ι.Κ.Α., δια την αποφυγην γενικωτέρων κοινωνικων ζητηματων, τα οποια δια ητο δυνατον να ανακυψουν εκ της αποτομου επιδιωξεως των απολυτως ενδεικνυμενων θεωρητικωδ λυσεων.

Αι κοινωνικου περιεχομενου μεταρρυθμισεις δεν δυνανται να εισαχθωσι με αποτομου στροφας. Τα αγαθα των αποτελεσματα δεον να επιδιωκωνται μετα την παροδον ευλόγου χρόνου, η παροδος του οποιου αμβλυνη εν τω μεταξυ τας δευτερας και τα διγόμενα συμφερόντα.

Ως ιδιαιτέρως αξιολογον καινοτομίαν του νομοσχεδίου, καινοτομίαν αφορώσαν το σύνολον των μισθωτων ήσφαλισμένων και συνταξιούχων της χώρας, των υπαγομένων εις Ταμεια της αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, αναφέρομεν, τας τελευταίας διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του σχεδίου. Κατ' αυτάς παντα τα ανωτέρω Ταμεία, υποχρεούνται όπως από 1.1.52 παρέχουν την αυτην εις έκτασιν προστασίαν προς εκείνην που δια παρέχην το Ι.Κ.Α. Δια της ειρημένης διατάξεως αυτομάτως ανυψούται από 1.1.52 το επίπεδον της ελης ασφαλιστικής μας προστασίας εις το ελάχιστον οριον της υπό το Ι.Κ.Α. παρεχομένης τοιαύτης, ητις ανακηρύσσεται ως το ελάχιστον οριον της εξασφαλιστέας εν τη χώρα προστασίας. Σημειωτέον ότι η τοιαυτη ανύψωσις του γενικου επιπέδου της ασφαλιστικής προστασίας της χώρας δια είναι αυτόματος και δεν δια εξαρτάται εκ της θελήσεως των διοικήσεων των Κλαδικων Οργανισμων προς αναπροσαρμογήν των παροχων των προς τας του Ι.Κ.Α., θεθέντος ετι η αντίστοιχος διάταξις του Νόμου 6298, (άρθρον 13 παρ. 2, ως συμπληρώθη δια του άρθρου 4 του Ν. Δ. 1121)1942 (Φ. Ε. Κ. 54)16.3.42, τευχος Α') και της παρ. 4 της (8024)Σ524)18.11.42 Υπ. Αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 265)22.11.40), δεν κατέστη δυνατον να εφαρμοσθῃ εν τη πράξει παραμειναισα γράμμα κενον περιεχομενου.

Η έννοια των ανωτέρω διατάξεων είναι ότι από 1.1.52 οι ήσφαλισμένοι των Ειδικων Ταμειων, δια δυνανται να αξιούσιν παρ' αυτων ίσας τουλάχιστον προς τας παροχάς του νομοσχεδίου (ιατρικην περίθαλψιν και χρηματικας παροχάς, υπό τους όρους του άρθρου 5 παρ. 1) βάσει των οικειων διατάξεων τούτου, αιτινες θεωρούνται αυτοδικαίως και ως διατάξεις της διεπούτης έκαστον Ειδικον Ταμειον νομοθεσίας. Αρνησις χορηγήσεως τούτων, αποτελει λόγον υποχρεωτικής παραρρητικής του οικειου Ταμείου προς συγχώνευσιν εις το Ι.Κ.Α.

Συμφώνως προς τας παραγράφους 3 και 4 του άρθρου 5 του νομοσχεδίου η Οργάνωσις Αντιφυματικής Ασφαλίσεως (Ο. Α. Φ. Α.) και το Ταμειον Ανεργίας συγχωνεύονται από της ισχύος του εις το Ι.Κ.Α.

Σημειωτικώς κρίνομεν σκόπιμον να σημειώσωμεν τα εξής:

α) Ως προς την Ο.Α.Φ.Α.— Κατά μίαν αποψιν ευρέως υποστηρηχθείσαν η πρόληψις και περίθαλψις της φυματώσεως, δια εδει λόγω της γενικωτέρας και εθνικου πλάτους σημασίας του θέματος, να αναληφθῃ εις όλην αυτης την έκτασιν υπό του Κράτους. Πλήν όμως είναι γνωστον ότι το Κράτος τουλάχιστον υπό τας παρούσας συνθήκας δεν δυναται να διαθέσῃ τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα δια την θέσιν εις εφαρμογήν ενός γενικου προγράμματος αντιφυματικής δράσεως (ιδρυσις και συντήρησις συγχρονισμένων σανατορίων, αναρρωτηρίων, αντιφυματικων ιατρείων, ιδρυμάτων επαγγελματικής αναπροσαρμογής ιαθέντων φυματικων κλπ.). Τούτου θεθέντος εκρίθη σκόπιμος ο άποχωρισμός του προβλήματος της φυματώσεως των μισθωτων και η άμεσος αντιμετώπισις του δια τούτους υπό της δια του Α. Ν. της 19.11.35 συσταθείσης Ο.Α.Φ.Α. ητις ετέθη εν λειτουργία προ διετίας περίπου. Η Οργάνωσις όμως αυτη λόγω του βραχέος χρόνου λειτουργίας της, ητις δεν επέτρεψεν εις ταύτην να επιβληθῃ δια του έργου της εις την κοινήν συνείδησιν και εξ άλλων αιτίων, δεν ήδυνήθη μέχρι τούδε, ως ητο άλλωστε φυσικόν, να εκανοποιήσῃ τας προσδοκίας που ανεμένοντο από την σύστασιν της. Δια τον λόγον τούτον εις την επιχειρουμένην ήδη δια του νομοσχεδίου άπαρχήν αναδιοργανώσεως του ασφαλιστικου μας συστήματος, περιελήφθη και η άμεσος συγχώ-

νευσις της Ο.Α.Φ.Α. εις το Ι.Κ.Α., εν τη βεβαιότητι ότι :

Πρωτον δια προκύψη σημαντική οικονομία δαπανων διοικήσεως, τσον δια την ασφάλισιν, όσον και δια τας επιχειρησεις, αιτινες δια απαλλαγουν της τηρήσεως διπλων μισθολογιων, διπλων καταβολων εισφορων, διπλων ελέγχων κλπ., εφ' όσον δεν επετεύχθη μέχρι τούδε η συνεισπραξις των πόρων της δια του Ι.Κ.Α.

Δευτερον δια διευκόλυνη δια της εντάξεως της εις το Ι.Κ.Α. η εισπραξις των πόρων της Ο. Α. Φ. Α., εις το άκέραιον, ενθ' μέχρι τούδε αι διαφυγαι άνέρχονται εις ιδιαιτέρως ύψηλά ποσοστά.

Τρίτον, η λύσις της εντάξεως της εις το Ι.Κ.Α. ενδεικνυται από απόψεως ορθολογιστικής οργανώσεως του όλου συστήματος των ελληνικων ασφαλίσεων, βασικόν του οποιου ως γνωστον μειονέκτημα αποτελει ο κατακερματισμός του εις μέγαν αριθμόν Φορέων.

β) Ως προς το Ταμειον Ανεργίας και τα Γραφεία ευρέσεως Εργασίας.— Κατά της συγχωνεύσεως του Ταμείου Ανεργίας εις το Ι.Κ.Α. προτείνονται τα ακόλουθα κύρια επιχειρήματα :

α) ότι ο κίνδυνος της ανεργίας διαφέρει του της ανικανότητος λόγω ασθενείας, κατά το ότι είναι αστάθμητος ήτοι δεν είναι δυνατον να προσδιορισθῃ κατά το μάλλον και ήττον ακριβές ασφαλιστρον δια την εφ' ώρισμένην χρονικήν περίδον αντιμετώπισιν του.

ββ) ότι η ένταξις του κλάδου ανεργίας εις το Ι.Κ.Α., δια εδημιούργει τον κίνδυνον της εν καιρῳ αύξήσεως της ανεργίας και εξαντλήσεως των αποθεματικων ασφαλείας του κλάδου ανεργίας, χρησιμοποίησεως των αποθεματικων του κλάδου συντάξεων προς κάλυψιν των έλλειμμάτων της ανεργίας, διότι τούτο είναι ευκολώτερον όταν και οι δύο κλάδοι υπάγονται υπό Κοινον Φορέα, ως απέδειχθη κατά το παρελθόν εις το Ταμειον Καπνεργατων.

γγ) ότι το Ταμειον Ανεργίας άσκει και πολιτικήν άπασχολήσεως, έχει δηλ. και ειδικήν άποστολήν.

Τα επιχειρήματα όμως ταυτα δεν ευσταδοϋν. Ούτω όσον άφορα το αστάθμητον του κινδύνου ανεργίας και την άδυναμίαν προσδιορισμου ασφαλιστρον δυναμένου να καλύψη ώρισμένην περίδον, σημειούμεν ότι τούτο δεν παύει να ύφίσταται υπό οιανδήποτε οργανωτικόν σύστημα της ασφαλίσεως ανεργίας, είτε δηλ. αυτη άσκειται υπό ίδιου οργανισμού είτε υπό ειδικου κλάδου του Ι.Κ.Α.

Όσον άφορα το επιχειρήμα του κινδύνου χρησιμοποίησεως των αποθεματικων του κλάδου συντάξεων υπό του κλάδου ανεργίας εις περίπτωσιν οικονομικής κρίσεως, παρατηρούμεν ότι ο κίνδυνος ούτος εξουδετερώνεται δια των χωριστων λογαριασμων έκαστου κλάδου της ασφαλίσεως και της άπαγορεύσεως της μεταφοράς ποσων η πιστώσεων από του ενός κλάδου εις τον έτερον (άρθρ. 17 παρ. 3).

Έκτός τούτου ο κίνδυνος ούτος καθίσταται σκιάδης μετά την θέσπισιν του διανεμητικου συστήματος και εις τον κλάδον συντάξεων, όπερ άποστερεί τούτον μεγάλων αποθεματικων κεφαλαίων. Τα εις το Ταμειον Ασφαλίσεως Καπνεργατων γεόμενα κατά το άπώτερον παρελθόν δεν είναι δυνατον κατά συνέπειαν να συμβοϋν εκ νέου και εις το Ι.Κ.Α.

Ως προς το τρίτον τέλος επιχειρήμα φρονούμεν ότι κατ' οϋδεν δια κωλύεται το Ι.Κ.Α., όπως άσκή και πολιτικήν άπασχολήσεως δια του κλάδου του Ανεργίας, καθ' όν ακριβώς τρόπον και εις την αυτην έκτασιν, καθ' ήν δια ήδύνατο ν' άσκή τοιαυτην και το Ταμειον Ανεργίας, ως χωριστός Οργανισμός.

Έξεταζόμενου εξ άλλου του προβλήματος από γενικωτέρας θεωρητικής σκοπιάς και από απόψεως ορθολογιστικής οργανώσεως, είναι αναμφισβήτητον ότι ύπερ της συγχωνεύσεως συνηροϋν και τα ακόλουθα επιχειρήματα :

α) Εφ' όσον η ανεργία συνεπάγεται το αυτό αποτέλεσμα δια τον ήσφαλισμένον, ήτοι άπώλειαν εισοδήματος, οίον και η ανικανότης λόγω ασθενείας και άμφοτεροι οι κίνδυνοι ανεργίας και ανικανότητος καλύπτοντα δια όμοειδων παροχων (χρηματικων επιδομάτων) σκόπιμον είναι να τούς διαχειρίζεται και κοινός Φορέας.

ββ) Η συγχώνευσις δια συνεπαχθῃ ασφαλώς ουσιώδεις οικονομίας εξόδων διοικήσεως, και

γγ) Έφ' όσον ούτως ή άλλως γενικώς γίνεται δεκτή ή ανάγκη συνεισπράξεως τών πόρων του Ι.Κ.Α. και του Ταμείου Άνεργίας, ή διατήρησης του Ταμείου Άνεργίας θά είχεν ως άποκλειστικόν σκοπόν την χορήγηση τών επιδομάτων άνεργίας. Με τοιαύτην όμως περιορισμένην άποστολήν θά ήτο παράλογον νά διατηρηθή ίδιος Όργανισμός, άφού κάλλιστα τό μικρόν τουτο διαχειριστικόν έργον θά ήδύνατο νά άνατεθή εις τόν Φορέα Συντάξεων και Άσθενείας, επιτυχανομένης και ορθολογιστικότερας οργάνωσης τής εργασίας.

Η ένταξις του Ταμείου Άνεργίας εις τό Ι.Κ.Α., επέβαλλεν αναγκάως και τήν άνάθεσιν εις αυτό τών Γραφείων Εύρέσεως Έργασίας, ως στενάς συνδεδεμένων με τήν ασφάλισιν και τήν πολιτικήν τής άποστολήσεως.

Έν σχέσει με τόν τομέα τών Ειδικών Ταμείων, κρίνομεν σκόπιμον τήν έξαρσιν και τών άκολουθών διατάξεων του νομοσχεδίου.

Πρώτον, τής Προγραμματικής διατάξεως περί άπαγορεύσεως τής συστάσεως ειδικών Ταμείων, έξαιρέσει επικουρικών τοιούτων διά τήν χορήγησην επί πλέον, τών υπό του Ι.Κ.Α. χορηγούμενων παροχών (άρθρον 5 παρ. 5). Σημειούμεν ότι ή διάταξις αύτη περιλαμβάνεται και εις τόν ισχύοντα νόμον 6298 (άρθρον 13 παρ. 3) ήτις όμως άτυχώς δέν ετηρήθη. (Βλ. Κεφάλαιον ΙΙ τής παρούσης εκθέσεως). Ήδη ή διάταξις συμπληρούται ορίζομένου ότι τυχόν συνιστώμενα νέα επικουρικά Ταμεία, δέον νά έχουν τουλάχιστον 1000 ήσφαλισμένους διά νά έξασφαλισθή τό βιώσιμον αυτών και νά άποφευχθή ή ίδρυσις άντιοικονομικών Ταμείων.

Δεύτερον, τής διατάξεως περί δυνατότητος συγχωνύσεως πλειόνων όμοισδών Φορέων εις έναιόν Όργανισμόν (άρθρον 5 παρ. 5).

Τρίτον, τής διατάξεως του άρθρου 6 του σχεδίου, καθ' ήν όταν πρόσωπόν τι ήσφαλισμένον διά τόν κλάδον συντάξεων εις ειδικόν Ταμείον και διά τήν ασθένειαν εις τό Ι.Κ.Α. καθίσταται συνταξιούχος του Ειδικού Ταμείου, έξακολουθεί δικαιούμενον τών παροχών ασθενείας παρά του Ι.Κ.Α. ύφ' ούς όρους και οι ίδιοι αυτού συνταξιούχοι.

Τό σήμεραν γινόμενον, τής διακοπής δηλονότι τής ασφάλισης ασθενείας, μόλις τά πρόσωπα ταύτα συνταξιοδοτηθούν από τό Ειδικόν Ταμείον, είναι λογικώς άπαράδεκτον, δοθέντος ότι εις τήν περίοδον ταύτην, τήν μετά τήν συνταξιοδότησίν του, έχει μειζον άνάγκην περιθάλψεως ό ήσφαλισμένος. Δ'. Διοικητικ ή Όργάνωσις του Ι.Κ.Α. Κανονισμοί. 1. Φορεύς τής Ασφαλίσεως. Έκταφίς άποτελείας του.

"Όσον άφορά τήν διοικητικήν οργάνωσιν τής ασφάλισης, ήτις εμπλέκεται άμέσως και προς τήν θέσιν του Ίδρύματος έναντι του Κράτους, τό σχέδιον διατηρεί κατ' άρχήν τόν καθιερωμένον παρ' ήμίν τύπον Άσφαλιστικού Φορέως, ήτοι τόν τύπον του Ν.Π.Δ.Δ., του άπολαύοντος εύρείας οικονομικής και διοικητικής άυτοτελείας, ύπαγομένου όμως υπό τήν άνωτέραν έποπτεϊάν του Κράτους.

Η κρατικοποίησις τής ασφάλισης, μολονότι καθαρώς κρατικής ύποθέσεως, εκρίθη επί του παρόντος ως παρακεκινδυνωμένη, διότι έλλείπουν ακόμη παρ' ήμίν αι αναγκαίαι προς τουτο άντικειμενικαί προϋποθέσεις και ώρμοι συνθήκαι.

Εις τήν χάραξιν ειδικότερον τών όρίων άυτοτελείας του Ίδρύματος και τών άντιστοιχών όρίων τής κρατικής έποπτείας, έπρυτάνευσεν ή άρχή ότι ή τελευταία αύτη δέον νά είναι τοιαύτη, ώστε γά μή παρεβάλλη μεν προσκόματα εις τήν λειτουργίαν του, νά άποκλείη όμως οίανδήποτε άνεξέλεγκτον κίνησιν του εκτός τών πλαισίων τής κρατικής έξουσίας και τής γενικότερας κυβερνητικής πολιτικής. Ούτω, ό νόμος διαγράφει τās κεντρικάς κατευθυντήριους γραμμάς τής οργάνωσης και λειτουργίας τής ασφάλισης εις όλους τούς συναφείς τομείς (κύκλος ήσφαλισμένων, ύψος εισφορών, κάτανομή τούτων μεταξύ ήσφαλισμένων και έργαδοτών, προϋποθέσεις, έντασις και ύψος παροχών, τοποθέτησις κεφαλαίων κλπ.) άφίνει δέ τήν έπιλογήν τών μέσων πραγματώσεως τών σκοπών τής ασφάλισης (εκτέλεσις) εις τήν διοίκησιν του Όργανισμού και εις Κανονισμούς.

2. Κανονισμοί. Δεδομένου όμως ότι τά επαφιέμενα προς ρύθμισιν υπό τών Κανονισμών θέματα δέν άφορούν μόνον λεπτομερείας τής οργάνωσης και διεξαγωγής τής ασφάλισης αλλά και θέματα ουσιαστικού περιεχομένου, θά ελέγγομεν θέματα «πολιτικής» και ούχι άπλώς «επιτελεσεως», τό σχέδιον προβλέπει ότι οι Κανονισμοί θά θεσπίζονται και διά συμμετοχής τής Πολιτείας, ήτις μάλιστα θά έχη νά λέγη και τήν τελευταίαν λέξιν επ' αυτών. Η καθιερουμένη εν τώ σχεδίω διαδικασία θεσπίσεως τών Κανονισμών, φρονούμεν ότι άποτελεί τόν καλύτερον δυνατόν συγκερασμόν τών άρχών τής άυτοτελείας και τής κρατικής έπωφελούς παρακολουθήσεως.

Δεδομένης όμως τής σπουδαιότητος του θέματος τής διαδικασίας θεσπίσεως τών Κανονισμών του Ίδρύματος, δέν κρίνομεν άσκοπον όπως αιτιολογήσωμεν κάπως λεπτομερέστερον τήν διά του νομοσχεδίου (άρθρον 16) υιοθετουμένην λύσιν.

Έκκινούντες εκ τής άρχής ότι ή Πολιτεία δέν δύναται επ' ούδενί λόγω νά άποξενωθή πάσης συμμετοχής εις τήν θέσπισιν αυτών, διά τούς άνωτέρω εκτεθέντας λόγους, γινάται περαιτέρω τό έρώτημα ποίον θά ήτο τό προσφορώτερον σύστημα θεσπίσεως τών Κανονισμών του Ι.Κ.Α., βάσει τής άρχής τής συμμετοχής του Δ. Σ. και του Υπουργού Έργασίας εις τήν θέσπισιν των.

Σχετικώς θά ήδύνατο νά ύποστηριχθώσιν αι έξής λύσεις :

Κατά τήν μίαν, τό Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. θά προτείνη τούς Κανονισμόν εις τόν Υπουργόν Έργασίας, όστις και τελικώς θά άποφασίζη σχετικώς, δυνάμενος νά τροποποιή κατ' οικείαν κρίσιν τās σχετικές προτάσεις του Δ. Σ. και άποστέλλει ταύτας προς δημοσίευσιν εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, άνευ παρεμβολής έτέρου τινός οργάνου. Η διαδικασία αύτη, μολονότι έχει τά πλεονεκτήματα ότι είναι άπλή και σύντομος, εμφανίζει ούχ ήττον τό μειονέκτημα ότι παρέχει λίαν εύρείαν έξουσίαν εις τόν Υπουργόν, ενώ επιβάλλεται όπως τεθούν εις ταύτην ώρισμένοι φραγμοί.

Πρός τουτο θά ήδύνατο νά γίνη δεκτή ή παρεμβολή, μεταξύ τής προτάσεως του Δ. Σ. και τής άποφάσεως του Υπουργού Έργασίας, γνωμοδοτήσεως, μη δεσμεύσης τόν Υπουργόν, του γνωστού Συμβουλίου Κοινων. Ασφάλισης. Η παρεμβολή όμως του Σ.Κ.Α., ως απέδειξεν ή μέχρι τούδε πρᾶξις, όσονδήποτε και αν υπήρξεν έπωφελής και άρκούντως ισχυρός ανασταλτικός φραγμός, δέν κατέστη πάντοτε δυνατόν νά άποτρέπη, λόγω τής άπλής γνωμοδοτικής του άρμοδιότητος, τήν θέσπισιν μη ένδεικνυομένων ένίοτε λύσεων. Θά ήδύνατο βεβαίως νά καταστή ύποχρεωτική διά τόν Υπουργόν ή γνώμη του Σ.Κ.Α., εν τοιαύτη όμως περιπτώσει θά περιήρχετο εις τουτο ή άποφασιστική άρμοδιότης ή δέ έξουσία του Υπουργού θά καθίστατο σιωδής.

Τούτων δοθέντων ως προσφορώτερα λύσις εκρίθη νά μή παρεβάλλεται μεν τό Σ.Κ.Α. εις τήν ψήφισιν τών Κανονισμών, νά ύποχρεωθή όμως ό Υπουργός όταν διαφωνή εις τās προτάσεις του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α., νά διατυπώνη τās διαφωνίας του με πλήρες αιτιολογικόν και νά άποστέλη ταύτας εκ νέου εις τό Δ. Σ. του Ι.Κ.Α., για έπανεξετάση τά επίμαχα θέματα. Έάν τό Δ. Σ. συμφωνήσιν προς τās άπόψεις του Υπουργού, τότε ό Κανονισμός θά εκδίδεται όμοσωνία Δ. Σ. και Υπουργού. Έν έναντία περιπτώσει, αν δηλ. τό Δ. Σ. έμμένη εις τās άπόψεις του ή προτείνει νέας ένδιαμέσους λύσεις, τότε ή τελική κρίσις επαφίεται εις τό Υπουργικόν Συμβούλιον.

Τέλος εκρίθη αναγκαίον νά ορισθή ότι διά τών Κανονισμών δέν θά δύνανται νά τροποποιούνται διατάξεις του Νόμου. Η τροποποίησις τούτων θά γίνεται μόνον διά νόμον.

3. Διοικητικόν Συμβούλιον και Τοπικά Διοικητικά Έπιτροπάί.

Α'. Ός Άνώτατον Διοικητικόν όργανον του Όργανισμού ορίζεται τό Διοικητικόν Συμβούλιον.

Περί τούτου παρατηρούμεν τά έξής :

α) Τούτο ορίζεται όλιγομελές (11 μέλη) διά νά έχη μεγαλύτεραν σχετικώς εύκνησίαν (άρθρον 12 παράργ. 1).

β) Διατηρείται ή άρχή τής τριμερούς συνθέσεως ήτοι έξ ισαρίθμων άντιπροσώπων τών ήσφαλισμένων και τών έργαδο-

των και εξ ειδικών προσώπων. Διά τας δύο πρώτας κατηγορίας μελών τὸ διορίζον ὄργανον, δηλαδή τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, δεσμεύεται ὅπως διορίξῃ ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ΓΣΕΕ διὰ τὰ ἐξ ἠσφαλισμένων μέλη και τῶν οικειῶν ἐργοδοτικῶν Ὁργανώσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς και Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐργοδοτῶν.

Τὰ ἐξ ειδικῶν μέλη τοῦ Δ.Σ. ἐπιλέγονται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δοθέντος ὅτι αἱ εὐθύναι λειτουργίας τοῦ Ὁργανισμοῦ βαρύνουν ὀπωσδήποτε και τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι δὲ συνεπῶς ἐπιβεβλημένον, ὅπως αὕτη διαθέτῃ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ ΙΚΑ ἀριθμὸν τινα προσώπων, ἕτινα νὰ εἶναι φορεῖς τῆς γενικωτέρας Κυβερνητικῆς Πολιτικῆς.

Τὸ ἐν τῶν ἐν τῷ Δ.Σ. ἐπιστημονικῶν μελῶν προβλέπεται ὅτι δέον νὰ εἶναι ἰατρός, διότι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, τὴν ὁποῖαν κέκτηται διὰ τὸν Ὁργανισμὸν ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις, ἐπιβάλλεται ὅπως τῆς διοικήσεως τούτου συμμετέχῃ και εἰς ἐκπρόσωπος τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου. (ἄρθρον 12 παράγρ. 3).

γ) Ἐπιμηκύνεται ἡ θητεία τῶν μελῶν εἰς θετὴ και ν.α. θιροῦται ἡ τμηματικὴ ἀνανέωσις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. ἀνά διετίαν, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως ἀφ' ἑνὸς μὲν μείζονος συνοχῆς και συνεχείας εἰς τὴν ἐκάστοτε διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. πολιτικὴν και τῆς παροχῆς ἀφ' ἑτέρου τῶν ἀναγκαίων χρονικῶν περιθωρίων διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἐκάστοτε χαρασσομένου ὑπὸ τούτου προγράμματος, ἀσφαλιστικοῦ, οικονομικοῦ και διοικητικῆς ὀργανώσεως.

δ) Οἱ Ἀντιπρόεδροι προβλέπεται ὅτι θὰ ἐκλέγονται κατὰ τρόπον δημοκρατικόν, ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, ὁ εἰς ἕκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων, ὅστις θὰ ἔχῃ και τὸ προβάδισμα, και ὁ δεύτερος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν. Ὁ πρόεδρος θὰ ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μεταξὺ τῶν δύο ειδικῶν εἰς τὰ κοινωνικά και οικονομικά θέματα.

ε) Παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ δυνατότης ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τὴν διάλυσιν τοῦ Δ. Σ. εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν παραβάσεων τοῦ νόμου και τῶν Κανονισμῶν τοῦ ΙΚΑ ἢ ἐτέρων γενικωτέρας σημασίας νόμων τοῦ Κράτους.

στ) Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Δ.Σ. (ἄρθρον 13) διαγράφονται κατὰ τρόπον ὅστε τοῦτα νὰ ἀπασχολῆται μὲ τὰ σοβαρώτερα μόνον ἐκ τῶν ἀπασχολούτων τὸ ΙΚΑ θέματα. Λειτουργικὰ και ἐπουσιώδη ζητήματα δὲν πρέπει νὰ φθάνουν μέχρι τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἀπασχολήσις του μὲ τοιαῦτα θέματα, ὄχι μόνον φθείρει τὸ Συμβούλιον ἀλλὰ ἐκτρέπει τοῦτο και τῆς κυρίας του ἀποστολῆς και τοῦ καταναλίσκει τόσον πολύτιμον χρόνον, ὅστε δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ κύρια αἰ τοῦ καθήκοντα.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ και ἡ δυνατότης περαιτέρω ἀποσυμφορήσεως τοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς δυνατότητος συγκροτήσεως ὑπὸ τούτου Ἐπιτροπῶν πρὸς προπαρασκευήν, γνωμοδοτήσιν ἀλλὰ και ἀπόφασιν ἐπὶ ὄρισμένων θεμάτων (ἄρθρον 13 παρ. 5). Ὁμοίως ἀξιοσημειώτος εἶναι και ἡ διάταξις τῆς παραγρ. 7, καθ' ἣν τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς εἰδικὰ πρόσωπα, τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του και ξένα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ. τὴν ἀσκήσιν ἐλέγχου κατὰ τὰ ἐν τῷ σχεδίῳ ὀριζόμενα. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει, ὅπως παράσχῃ εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν εὐχέρειαν ἐξονυχιστικῆς διερευνήσεως ὄρισμένων θεμάτων, ὡσάκις εἴτε τῷ καταγγέλλονται εἴτε ὑποπιέυεται ὅτι ὄρισμένοι ἐνέργειαι τῆς διοικήσεως και γενικῶς ὀργάνων τοῦ ΙΚΑ ἐχόντων ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα δὲν εἶναι σύνομοι.

Β') Εἰς τὸν τομέα τῆς διοικήσεως τῶν περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ (Ὑπ)τα διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 13 παράγρ. 10) τῆς διοικήσεως τῶν σοβαρωτέρων ἐξ αὐτῶν ὑπὸ ὀλιγομελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, μὲ τριμερῆ σύνθεσιν (ἠσφαλισμένοι, ἐργοδοταί, εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δικαστικοὶ ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δοθέντος ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εὐρίσκωνται εἰδικευμένοι ἐπιστήμονες εἰς ὅλα τὰ περιφερειακά κέντρα). Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐξ ἠσφαλισμένων και ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τ.Δ.Ε., τηρεῖται και ἐν-

ταῦθα ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποδείξεως τῶν ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν Τ.Δ.Ε. γνώμονα ἀπετέλεσαν αἱ και διὰ τὸ Δ. Σ. ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαι ἀπόψεις.

4. Ὑ π η ρ ε σ ῖ α ι — Γ ε ν ι κ ὸ ς Δ ι ε υ θ υ ν τ ῆ ς . Ὡς πρὸς τὴν σύνθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος ὡς κατευθυντήριος γραμμὴ διατηρεῖται ἐν τῷ σχεδίῳ ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 14) τῆς διακρίσεως αὐτοῦ εἰς Γεν. Δ)σιν και Ὑπ)τα, ἡτις ἰσχύει και ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ὁμοίως διατηρεῖται και ἡ ἀρχὴ τῆς διοικητικῆς και ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τοῦ κλάδου ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας τάσεις, ἀλλὰ και λόγω τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἀπέδωκεν ἡ 13ετής ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῆς. Ἐπίσης τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς δυνατότητος θεσπίσεως ἰδίου ὀργανωτικοῦ συστήματος διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν και Πειραιῶς. Αἱ περιοχαὶ αὗται συγκεντρώνουν ὡς γνωστὸν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ, τὰ δὲ ἐν αὐταῖς Ὑπ)τα, ἰδία τὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν ἐξελιχθῆ εἰς δυσκολοδιοικήτον ὑδροκέφαλον, δυσκόλως χειραγωγούμενον ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Προϊστάμενου τοῦ Ὑπ)τος. Διὰ τῆς διατάξεως παρέχεται ἡ εὐχέρεια ἐνὸς πειράματος κατατημέσεως τοῦ Ὑπ)τος εἰς τοπικά παραρτήματα και μὲ ποιῶν τινα αὐτοτέλειαν και ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα τοπικὰς μονάδας κατὰ τὰ και ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ ἀνάλογους συνθήκας και διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους διὰ τὴν περιοχὴν τῶν Παρισίων ἐπιτυχῶς ἐφαρμοζόμενα. Τὸ ζήτημα τοῦτο μελετᾶται ἄλλωστε ἀπὸ μακροῦ ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ ΙΚΑ., ὡς μία διέξοδος ὀρθολογιστικωτέρας ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰ ἀνωτέρω περιοχὰς. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἡ εἰδικὴ μεταχειρίσις ἀπὸ ὀργανωτικῆς και ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως τῶν περιοχῶν Ἀθηνῶν και Πειραιῶς ἐπιβάλλεται και ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὗται ἐμφανίζουν πολὺ μικρὰν αὐτοτέλειαν, διότι οἱ εἰς ταύτας κατοικοῦντες ἠσφαλισμένοι μετακινούνται συχνάκις και εὐκόλως ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ἢ ἐργάζονται εἰς τὴν μίαν και κατοικοῦν εἰς τὴν ἄλλην κλπ. γεγονότα ἅτινα δυσχεραίνουν τὸν εἰς στεγανά διαμερίσματα διαχωρισμὸν τῶν δύο περιοχῶν εἰς αὐτοτελεῖς μονάδας.

Ἐτέρα συναφῆς πρὸς τὰ ἀνωτέρω καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἶναι κατάργησις τῆς οικονομικῆς αὐτοτελείας τῶν περιφερειακῶν Ὑπ)των, ἡτις ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας. Ἡ ὡς ἄνω ρύθμισις κρίνεται ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλληλεγγύης ὅλων τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκκινεῖ τὸ νομοσχέδιον. Ἡ διατήρησις τῆς παλαιᾶς ἀρχῆς θὰ ἐσήμαιεν ὅτι τὰ πλουσιώτερα Ὑπ)τα, εἴτε λόγω ηὔξημένης ἐν αὐτοῖς οικονομικῆς δραστηριότητος εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων θὰ ἠδύνατο νὰ χορηγοῦν καλύτερας τῶν λοιπῶν Ὑπ)των παροχὰς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπαράδεκτον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὅλων τῶν ἠσφαλισμένων, ἀποτελεῖ ἀρχὴν, ἡ ὁποία σήμερον, μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην τωμωμένην ἀλληλεγγύην ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους, δὲν ἐπιδέχεται παρεκκλίσεις.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ ἐπαφίονται εἰς Κανονισμοὺς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ μεῖζων εὐχέρεια πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας τοῦ Ὁργανισμοῦ, τὰς δημιουργουμένας ἐκάστοτε νέας συνθήκας και τὰς ἐκάστοτε ἐπινοουμένας νέας ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐγκαταλείπεται και ἡ ἀρχὴ τῆς διὰ τοῦ Νόμου διακρίσεως τῶν Ὑπ)των εἰς περιφερειακά και Τοπικά, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ θέσπισις τῆς διὰ τῶν κανονισμῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἰδρύματος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κύριον μοχλὸν διοικήσεως τοῦ ὅλου Ὁργανισμοῦ, λαμβάνεται μέριμνα, ὅπως οὗτος ἀφ' ἑνὸς ἀπολαύει ἰκανῶν ἐγγυήσεων ἀνεξαρτησίας και ἀφ' ἑτέρου ἐκλέγεται και διορίζεται ἐκ προσώπων κεκτημένων τὰ διὰ τὴν θέσιν τούτου ἀπαραίτητα ἐπιστημονικά και διοικητικά προσόντα.

Τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν διορίζει τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἥτοι ἡ ἐκάστοτε Κυβέρνησις τῆς χώρας, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἴσου πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὁργανισμοῦ, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ

άσκησης μεγάλου τομέως τῆς ὄλης κοινωνικῆς νομοθεσίας (ἄρθρον 14 παράγρ. 2 καὶ ἐξῆς).

Ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. εἶναι πράγματι τόσο σημαντικὴ ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀγνοῆται τὸ κράτος κατὰ τὴν πλήρωσίν τῆς. Ἡ προτεινομένη λύσις, ἣτις ἀποκλείει πάντα κίνδυνον ἐπιλογῆς τοῦ διοριστέου βάσει πολιτικῶν καὶ μόνον κριτηρίων, νομιζόμεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν καλῶς ἐννοουμένης αὐτονομίας τοῦ Ὄργανισμοῦ καὶ ἐπιβεβλημένης κρατικῆς ἐποπτείας.

Ἐτέρων ἀξιοσημείωτων καινοτομιῶν τοῦ νομοσχεδίου ἀποτελεῖ ἡ καθιέρωσις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ τῷ τέλει ἐλαφρόσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐκ τοῦ φόρτου τῶν προσωπικῶν καὶ διαχειριστικῶν ζητημάτων, διὰ τὴν ἀνεπιβάρυνσίν αὐτοῦ εἰς κύρια προβλήματα τοῦ Ι.Κ.Α. Τὰ ζητήματα προσωπικοῦ καὶ τῆς παρακολουθήσεως τῶν οικονομικῶν ὑπηρεσιῶν, τὰ ὁποῖα βαρύνουν τὸν διοικούντα τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ σοβαρότητος τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι τόσο πολλὰ, ποικίλλα καὶ καταθλιπτικά, ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἐνάσκησις των παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Ἡ σύστασις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, εἴμεθα βέβαιοι, θὰ ὠφελήσῃ ὄλως ἰδιαιτέρως τὸ Ι.Κ.Α.

5. **Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.** Μία τῶν σοβαροτέρων ἐκδηλώσεων τῆς Κρατικῆς Ἐποπτείας ἐπὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνσωματοῦται εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἰσχύοντα ἤδη καὶ ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ἡ διατύπωσις τοῦ σχετικοῦ ἁρθροῦ τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρ. 15) διέπεται ἀπὸ τὰς ἀλλαχῶ ἐκτεθείσας βασικὰς ἀρχάς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἔναντι τοῦ Κράτους (λελογισμένη αὐτονομία).

Εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον παρέχεται τὸ δικαίωμα ἀναστολῆς τῶν κατὰ τὴν κρίσιν του παρανόμων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. κατὰ τὸν ἰσχύοντα εἰς τὰς πλείστας, διὰ τὴν μὴ εἰπωμεν ὅλας, τὰς ἀλλοδαπὰς νομοθεσίας.

Ἡ ἀρνησιουργία του τίθεται ὑπὸ τὴν ἔπιτροπείαν τοῦ Ἐργασίας. Ἄν οὗτος συμφωνήσῃ μετὰ τὸ Δ. Σ. αἴρεται ἡ ἀναστολή. Ἄν συμφωνήσῃ μετὰ τὸν Κ. Ε. ἀποφαίνεται τὸ ὕπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἡ ρύθμισις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ MAXIMUM τῆς ὑποχωρητικότητος, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Πολιτεία, χάριν τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὄργανισμοῦ. Διὰ τὴν πληρότητα τοῦ θέματος σημειοῦμεν τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κρατούσας νεωτέρας τάσεις (Γαλλία, Βέλγιον κλπ.), καθ' ὅτι ὁ Κ. Ε. δύναται νὰ ἀναστέλῃ ὄχι μόνον τὰς παρανόμους ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ., ἀλλὰ καὶ τὰς δυναμένας νὰ διακυβεύσων οὐσιώδη οικονομικὰ συμφέροντα τοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, δεδομένου ὅτι ἡ δύναμις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, μετὰ τὴν καθολικέυσιν τῆς ἀσφαλείως διευρύνεται τόσο πολὺ, ὥστε ὀρισμέναι ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. τούτου, δύναται καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι σύννομοι, νὰ διακυβεύουν γενικώτερα συμφέροντα τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου. Διὰ τὴν μὴ ὅμως παρεμβάλλωνται προσκόμματα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ, ἐξ ἐνδεχομένης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τῶν δικαιωμάτων του παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἂν ἐδίδοτο εἰς τοῦτον καὶ ἡ ἐξουσία ἐλέγχου τῆς σκοπιμότητος, ἔστω καὶ τῶν σοβαροτέρων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως ὄχι μόνον μὴ ἐπεκταθῶν μέχρι τοιούτου σημείου αἱ δυνατότητες κυβερνητικῶν παρεμβάσεων, ἀλλὰ ὅπως τοῦναντίον ὀρισθῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πρὸς τὰ θεσπισθέντα ἐσχάτως διὰ τοὺς λοιποὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὄργανισμοὺς (Α. Ν. 1778)1951) ὅτι ἡ τελικὴ κρίσις περὶ τοῦ παρανόμου ἢ μὴ ἀποφάσεως τινος τοῦ Δ. Σ. δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ὕπουργὸν Ἐργασίας, ἀλλὰ εἰς τὸ ὕπουργικὸν Συμβούλιον, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ Ὄργανισμοῦ.

6. **Διαχειρίσις.** Ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 17) τὸ νομοσχέδιον ἐπαφίεται εἰς Κανονισμοὺς. Διαγράφει μόνον τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου οἰκονομικῆς αὐτοτελείας ἐκάστου κλάδου, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλαχῶ ἐκτεθειμένων κινδύνων χρησιμοποίησεως, ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀνεργίας, τῶν κεφαλαίων τῶν ἄλλων κλάδων. Μεταφοραῖ

πιστώσεων καὶ δάνεια ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κλάδου εἰς τὸν ἕτερον ἀποκλείονται.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς προμηθείας, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Ἰδρύματος εἰς τὴν ταχεῖαν ἱκανοποίησιν ἐπείγουσων ἀναγκῶν του, διευρύνεται ἡ εὐχέρεια τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς διενέργειαν προμηθειῶν μέχρις 20 ἑκατομμυρίων ἀνευ μειοδοτικῶν διαγωνισμῶν ἂν τοῦτο κρίνεται ἀπαραίτητον ὑπὸ τοῦ Δ. Σ., ὅπου εἶναι τὸ κατὰ πρότερον ὑπεύθυνον ὄργανον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παρ. 7 τοῦ ἁρθροῦ 17, διαδηλοῦσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κράτους εἰς τὸ Δ. Σ. καὶ τὴν πρόθεσιν τὸν ὅτι τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὄργανισμοῦ διὰ τῆς εἰς τοῦτο ἀναθέσεως τῆς εὐχερείας ἐκτιμῆσεως τῶν περιστάσεων, μετὰ σύγχρονον ὅμως ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἰδιαιτέρως ἠϋξημένης πλειοψηφίας προκειμένου περὶ λήψεως ἀποφάσεως περὶ διενεργείας πολυδαπάνων προμηθειῶν ἀνευ διαγωνισμῶν.

7. **Ἐλεγχος.** Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαρότερα καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου ἐγκρατεῖται εἰς τὴν ἀνάθεσιν τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου εἰς μονομελῆ ὄργανα (παρέδρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κλπ.) μετὰ σαφῶς καθωρισμένον περιεχόμενον, διὰ τὴν δύναται ὁ οἰκονομικὸς μηχανισμὸς τοῦ Ὄργανισμοῦ νὰ κινήται ταχέως καὶ ἀνευ παρεμβολῆς, λίαν ἐπιζημιῶν πολλὰκις καθυστερήσεων, αἵτινες εἶναι μοιραῖαι ὅταν ὁ ἔλεγχος ἀσκήται ὑπὸ συλλογικῶν ὀργάνων.

Εἰς τὸν κατασταλτικὸν ἔλεγχον τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἰδίου Κεντρ. Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, μετὰ συμμετογὴν εἰδικευμένων ἐλεγκτῶν καὶ ἀντιπροσώπων των ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐξασφαλίζεται ἡ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐλέγχου, γεγονός ὅπου κέρηται καὶ μεγάλην ψυχολογικὴν σημασίαν. Ἡ ὑπαρξίς ἰδιαιτέρου μονίμου ἐποπτικοῦ ὄργανου, ἀνεξαρτήτου τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι ἀναγκαῖα, λόγῳ τῆς εὐρύτητος τῆς οἰκονομικῆς του διαχειρίσεως. Ἀνάθεσις τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, εἰς τὰς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ὕπουργοῦ Ἐργασίας, δὲν θὰ ἦτο οὔτε εὐχέρης οὔτε ἀποτελεσματικὴ, ὑπὸ τὴν σημερινὴν των συνθεσιν, δι' Ὄργανισμὸν τῆς σημασίας τοῦ Ι.Κ.Α. Ὁμοίως ἐκρίθη ὡς μὴ ἐνδεδειγμένη καὶ ἡ ἀνάθεσις τοῦ κατασταλτικοῦ ἐλέγχου, κατὰ ὑποστηρικθῆσαν ἀποψιν, εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διὰ τοὺς κάτωθι λόγους :

α) Διότι θὰ παρέμενον ἀνεξέλεγκτοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον

Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαρότερα καινοτομία τῆς ἐποπτείας εἶναι ἡ ἀνάθεσις τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἰδίου Κεντρ. Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, μετὰ συμμετογὴν εἰδικευμένων ἐλεγκτῶν καὶ ἀντιπροσώπων των ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐξασφαλίζεται ἡ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐλέγχου, γεγονός ὅπου κέρηται καὶ μεγάλην ψυχολογικὴν σημασίαν. Ἡ ὑπαρξίς ἰδιαιτέρου μονίμου ἐποπτικοῦ ὄργανου, ἀνεξαρτήτου τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι ἀναγκαῖα, λόγῳ τῆς εὐρύτητος τῆς οἰκονομικῆς του διαχειρίσεως. Ἀνάθεσις τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, εἰς τὰς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ὕπουργοῦ Ἐργασίας, δὲν θὰ ἦτο οὔτε εὐχέρης οὔτε ἀποτελεσματικὴ, ὑπὸ τὴν σημερινὴν των συνθεσιν, δι' Ὄργανισμὸν τῆς σημασίας τοῦ Ι.Κ.Α. Ὁμοίως ἐκρίθη ὡς μὴ ἐνδεδειγμένη καὶ ἡ ἀνάθεσις τοῦ κατασταλτικοῦ ἐλέγχου, κατὰ ὑποστηρικθῆσαν ἀποψιν, εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διὰ τοὺς κάτωθι λόγους :

β) Δὲν θὰ ἦσαν πλέον πρόσφατα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐλέγχου, τὰ διὰ τὴν ἀσκήσιν αὐτοῦ ἀναγκαῖα ἐκεῖνα περιστατικά καὶ αἱ εἰδικαὶ συνθήκαι, αἵτινες ὑπαγορεύουν πολὺ ἀκόμη ὀρισμένας πράξεις τῆς διοικήσεως.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον τὸ Κ. Ε. Σ. νὰ μὴ ἐπαρκῆ διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως ὄλων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἰδίᾳ τῶν μεμακρυσμένων καὶ σοβαροτέρων Ὑποκαταστημάτων του, προβλέπεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ δυνατότης συστάσεως καὶ Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Κ.Ε. Σ., ὅπου τὸ τελευταῖον τοῦτο, μόνον ἀρμόδιον νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰς σχετικὰς συνθήκας, κρίνει τὴν σύστασιν τοιούτων ἀπαραίτητων.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον, καθιερῶν ὅτι μέχρι τοῦδε, προβλέπετο ἐν Ἐποπτικῶν Τοπικῶν Συμβουλίων δι' ἕκαστον περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα, ἡ ὑπαρξίς δὲ τοιούτων εἰς πολλὰ μικρὰ Ὑποκαταστήματα, ἀπεδείχθη ὡς τελειῶς περιττὴ καὶ ἀλυσιτελής, ἐπαυξάνουσα ἀπλῶς ἀνευ λόγου καὶ ἀνευ ἐπιτελέσεως οἰουδήποτε ἀξιολόγου ἔργου τὰ ἐξῆς διοικήσεως.

Περὶ ἀναθέσεως εἰς τὰ ἐλεγκτικὰ ὄργανα πλὴν τοῦ ἐλέγχου νομιμότητος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ ἐλέγχου σκοπιμότητος δὲν δύναται προσαφῶς νὰ γίνῃ λόγος, διότι θὰ παρέλουν αἱ ὑπηρεσίαι καὶ θὰ ἐξηφανίζετο κάθε ἔχνος αὐτονομίας τοῦ Ὄργανισμοῦ.

8. Φορολογικά ἀπαλλαγαι. Αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 19 καθιερούμεναι φορολογικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀπαλλαγαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., αἵτινες προσβλέποντο καὶ παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου τοῦ ἰσχύοντος ἀκόμη Νόμου 6298)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἀποτελοῦν τὴν μόνην κρατικὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἀσφαλίσεως.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ ἡ δυνατότης ἀπαλλοτριώσεως ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν ὁποίαν καθιερεῖ ἡ παρ. 6 τοῦ ἄρθρου 19, δι' ἧς υἱοθετεῖται νομοθετικῶς ἡ ἀρχὴ ὅτι καὶ ἡ ἀσφάλις τῶν ἐργαζομένων ἐξυπηρετεῖ κοινὴν ὠφέλειαν τοῦ συνόλου, οἷον καὶ αἱ ἀπαλλοτριώσεις ὑπὲρ τοῦ Κράτους, ἔταν ἀποβλέπουσιν, ὅπως ρητῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ὀρίεται, εἰς τὴν ἀνάγεσιν καὶ ἰδρυσιν ἰατρικῶν, κλινικῶν, νοσοκομείων, σανατορίων καὶ ἀναρρωτηρίων.

Ε'. Οἰκονομικὴ Ὁργάνωσις.

1. Γενικά. Ἐν σχέσει μὲ τὴν οἰκονομικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου οἰκονομικὴ πολιτικὴ βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἀνευ παραγνωρίσεως τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς καθόλου ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου κατευθυντήριοι γραμμαὶ τοῦ νομοσχεδίου δύνανται νὰ συνοψισθῶν εἰς τὰ ἐξῆς :

α) Ἀποφυγὴ ὑπερμέτρου ἐπιβαρύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς χώρας ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συστάσεως ἀντιοικονομικῶν Ἐπικουρικῶν Ταμείων μὲ ὀλιγωτέρους τῶν 1000 ἠσφαλισμένους (ἄρθρον 5 παρ. 5), ἡ ἀπαγόρευσις ἀνυψώσεως τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν Κλαδικῶν Ταμείων πέραν τῶν διὰ τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ κλάδον προβλεπομένων (ἄρθρον 5, παράγρ. 1, ἐδάφ. τελευταῖον κλπ.).

β) Μείωσις κατὰ τὸ δυνατόν τῆς σήμερον κρατούσης συνολικῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς οἰκονομίας. Συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, τῆς Ο.Α.Φ.Α. καὶ τῶν ἀντιοικονομικῶν Ταμείων, δυνατότης συγχώνευσεως ὁμοειδῶν Ταμείων ὑπὸ κοινὸν φορέα (ἄρθρον 5), αἵτινες σημναίνουσιν οἰκονομίας ἐξόδων διοικήσεως διὰ τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις.

γ) Ἀποφυγὴ ἀκίνητοποιήσεως καὶ ἀφαιρέσεως σημαντικῶν κεφαλαίων ἐκ τῆς παραγωγῆς. Προσδιορισμὸς τῶν ἀναγκαίων ἀσφαλιστρῶν μὲ μικρὰς σχετικῶς χρονικὰς προοπτικὰς, δυνατότης μείωσεως ἀσφαλιστρῶν (ἄρθρον 25, παράγρ. 1, ἐδάφ. τελευταῖον).

δ) Ὑποβοήθησις τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν καὶ σεβασμὸς τῆς εὐπαθείας καὶ πενίας ὀρισμένων τμημάτων τῆς Ἐπικρατείας (ἄρθρον 61 καὶ ἄρθρον 62 ἀφορῶν τὴν Δωδεκάνησον).

ε) Δικαία κατανομή τῶν βαρῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐφαρμογὴ εἰς εὐρείαν κλίμακα τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν καλύτερον καὶ χειρότερον ἀμειβομένων. Τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν παροχῶν ἐν γένει τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰδικώτερον θέσπισις κατωτάτων ὀρίων διαβιώσεως καὶ ἀνωτάτων ποσῶν παροχῶν.

2. Χρηματοδότησις τῆς ἀσφαλίσεως. Εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως τὸ σχέδιον καινοτομοῦν καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τριμεροῦς χρηματοδοτήσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἥτοι δι' εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν ἐργοδοτῶν τῶν καὶ τοῦ Κράτους. Ἡ καθιέρωσις τῆς κρατικῆς συμμετοχῆς ἀπὸ τοῦ 1953, ἥτις συνιστάται, ὡς γνωστὸν, καὶ διὰ τῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδελφείας, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ εὐρωστότερα οἰκονομικὰ τάξεις, αἵτινες ἐπὶ ὑγιᾶ ὀργανωμένων φορολογικῶν συστημάτων φέρουσιν καὶ τὰ μεγαλύτερα κατ' ἀναλογίαν βάρη τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, δεόν νὰ συμμετέχουσιν εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων τάξεων.

3. Ὑψοσεισφορῶν. Ἀποφυγὴ προσθέτων ἐπιβαρύνσεων τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀνωτέρω, διὰ τοῦ νομοσχεδίου οὐδεμία πρόσθετος ἐπιβαρύνσις τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας ἐπιβάλλεται. Ἀντιθέτως μόνον ἐλα-

φρύνσεις θὰ προκληθοῦν διὰ τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων ρυθμίσεων.

Πράγματι οἱ ἐργοδοταὶ οἱ ὁποῖοι καταβάλλουσιν σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ 14 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῶν (11 ο) διὰ τὸ Ι.Κ.Α., 2 ο) διὰ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ 1 ο) διὰ τὴν Ο.Α.Φ.Α.) θὰ ἐξακολουθήσουσιν νὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ 14 ο) καὶ μετὰ τὴν ἰσχὴν τοῦ νόμου. Ὅμοιως οἱ ἠσφαλισμένοι οὐδεμίαν ὑφίστανται πρόσθετον κράτησιν πλέον τῶν σήμερον ἰσχυουσῶν (4 ο) Ι.Κ.Α., 1 ο) Ο.Α.Τ.Α.).

Ἡ ἐπαύξεισις εἰς τὰ ἀνωτέρω ὄρια τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν ἐπαρχιῶν κατὰ 3 ο) (2,5 ο) διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 0,5 ο) διὰ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας) θὰ ἐξουδετερωθῇ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς διὰ τῆς ἀπλουστεύσεως τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν, τῆς ἐνοποιήσεως αὐτῶν εἰς ἐνιαίαν εἰσφορὰν, ἀπαλλάσσουσιν τὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς καὶ πολυπλόκους διατυπώσεις καὶ ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰσχύοντος καθεστώτος καὶ διὰ τῆς ἐλαφρύνσεως τῶν ἐξόδων διοικήσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων γενικῶς. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω, ὑφίσταται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ διάταξις ἐπιτρέπουσα τὴν μείωσιν τῶν εἰσφορῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας μέχρι 10 ο) (ἄρθρον 61).

Ὅσιωδῆ οἰκονομικὴ ἐλάφρυνσις τῶν ἐργοδοτῶν ἀποτελεῖ καὶ τὸ γεγονός ὅτι τίθεται ἐν ἀνώτατον ὄριον ἀποδοχῶν ὑποκειμένων εἰς εἰσφορὰς (100.000 δρχ. ἡμερησίας) ὡς καὶ ἡ ἀλλαγὴ μνημονευομένη κατὰ τὴν ἀνικανότητα ἐξ ἀτυχήματος τοῦ χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, καὶ ἡ μείωσις τούτου ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, δεδομένου ὅτι οἱ ἐργοδοταὶ ὑποχρεοῦνται συμφώνως πρὸς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, νὰ καταβάλλουσιν κατὰ τὰς πρώτας 15 ἢ 30 ἡμέρας ἀσθενείας, πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἢ τὴν ἐπὶ πλέον διαφοράν ἂν οὗτοι λαμβάνουσιν ἐπίδομα ἀσθενείας. Ὡφέλεια προκύπτει διὰ τοὺς ἐργοδοτὰς καὶ λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, διότι κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ καταβάλλουσιν μειωμένην διαφοράν.

Δέον ἀκόμη νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ οὐσιώδης βελτίωσις τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου συντάξεων θὰ μείωσιν οὐσιωδῶς τὴν ἀνάγκην προσθέτου ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου τὰ λειτουργοῦντα ἐπικουρικὰ Ταμεία θὰ ἔχουσιν νὰ διαδραματίσουσιν πολὺ μικρότερον ρόλον καὶ συνεπῶς θὰ εἶναι δυνατόν νὰ μειωθῶν προσεχῶς οἱ ὑπὲρ τούτων πόροι.

4. Κατανομή Εἰσφορῶν. Ὡς πρὸς τὴν κατανομήν τῶν εἰσφορῶν μεταξὺ ἐργοδοτοῦ καὶ ἠσφαλισμένου τὸ σχέδιον καθιεροῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Εἰς τὸν κλάδον ἀνεργίας, ὡς μέχρι τοῦδε, ὀλόκληρος ἡ εἰσφορὰ βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

β) Εἰς τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ συντάξεων ἐπὶ συνολικῆς εἰσφορᾶς 17 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, ποσοστὸν 5 ο) ἤτοι τὰ 29,4 ο) βαρύνει τὸν ἠσφαλισμένον ἠσφαλισμένον καὶ 12 ο) ἤτοι 70,6 ο) τὸν ἐργοδότην. Αἱ ἀναλογίαι αὗται καταμερισμοῦ τῶν εἰσφορῶν εἶναι καὶ αἱ σήμερον ἰσχύουσαι. Ὁ ἐργοδοτὴς πράγματι καταβάλλει σήμερον 11 ο) εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 1 ο) εἰς τὴν Ο.Α.Φ.Α. καὶ ὁ ἠσφαλισμένος 4 ο) εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 1 ο) εἰς τὴν Ο.Α.Φ.Α.

Κατὰ τὸ ἀρχικὸν κείμενον τοῦ Ν. 6298)1934 ὁ ἐπιμερισμὸς τῆς εἰσφορᾶς μεταξὺ ἐργοδοτοῦ καὶ ἠσφαλισμένου ἦτο 40 ο) εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ 60 ο) εἰς βάρος τοῦ ἐργοδοτοῦ. Ἡ εἰς ὄφελος τοῦ ἐργαζομένου μετάθεσις τοῦ βάρους τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ 10 ο) εἰσέτι ἦτοι ἀπὸ 40 ο) εἰς 30 ο), δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ μισθοὶ ὑστεροῦν σήμερον ἀπὸ ἀπόψεως ἀγοραστικῆς δυναμειως ἔναντι τῶν προπολεμικῶν. Ἐκτὸς τούτου ἡ τοιαύτη ρύθμισις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς συγχρόνους τάσεις καὶ ἀντιλήψεις, ἀποτελεῖ δὲ καὶ συνέχειαν τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀπὸ ἐτῶν καθεστώτος, ὅπερ ἐκρίθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο οὔτε σκόπιμον οὔτε δίκαιον νὰ ἀνατραπῇ εἰς ὄφελος τῶν ἐργοδοτῶν, διότι τούτο θὰ ἐσήμαινε τρόπον τινὰ ἀπεμπόλησιν κεκτημένου ἤδη δικαίωματος τῶν ἐργαζομένων.

Ἄλλωστε τὸ ζήτημα στερεῖται ἰδιαιτέρας σημασίας, δεδομένου ὅτι σήμερον πλέον γίνεται γενικῶς δεκτόν, ὅτι ἡ εἰσ-

φορά του εργοδότη, αποτελούσα προέκτασιν του μισθού ή μέρος του κοινωνικού καλουμένου μισθού, συνυπολογίζεται υπό τούτου μετά των λοιπών δαπανών προσωπικού του.

5. Τρόπος υπολογισμού και εισπραξίας εισφορών. Το σχέδιον καινοτομεί και εις τὸν τρόπον εισπραξίας τῶν εισφορῶν. Αἱ εισφοραὶ θὰ υπολογίζονται κατὰ ασφαλιστικὰς κλάσεις, δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων προσδιορίζεται ἐν τεκμαρτῶν ἡμερομίσθιον, ἀποδίδον κατὰ κανόνα τὸν μέσον ὄρον τοῦ ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν τῆς κλάσεως. Ἡτότι τὸ σχέδιον ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν λύσιν τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἥτις ἀπλοποιεῖ ἱκανῶς τοὺς υπολογισμοὺς εισφορᾶς διὰ τε τοὺς ἐργοδότης, τοὺς ἡσφαλισμένους καὶ τὸ Ἴδρυμα.

Τὸ σχέδιον ὅμως προβλέπει καὶ τὴν δυνατότητα φεσπίσεως συστήματος κατατάξεως τῶν ἡσφαλισμένων εἰς κλάσεις, ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, οἷα θὰ ἦσαν τὸ εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως, κλπ., διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν αἱ προστριβαὶ αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται σήμερον εἰς τὴν πρᾶξιν μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ Ἰδρύματος, λόγω τῆς ἀσταθείας τῶν μισθῶν καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ νομίμων καὶ πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν. Ἡ τοιαύτη ἄλλωστε κατὰτάξις ἰσχύει καὶ σήμερον διὰ τοὺς μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἡσφαλισμένους. Ἡ καινοτομία τοῦ σχεδίου ἐγκνίται εἰς τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τοῦ τρόπου τούτου υπολογισμοῦ τῶν εισφορῶν καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας ἡσφαλισμένων. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἐπεκτάσεως τοῦ συστήματος καὶ εἰς ἄλλας πλὴν τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς κατηγορίας ἡσφαλισμένων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς γενικεύσεως τοῦ φεσμοῦ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων, ὅχι μόνον δὲν εἶναι εὐκολος ἀλλὰ οὔτε καὶ συμφέρει εἰς τοὺς ἐργοδότης ἢ ἀπόκριψις τῶν πράγματι καταβαλλομένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀποδοχῶν.

Εἰδικὴ πρόνοια ἐλήφθη διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς εισπραξίας τῶν εισφορῶν τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, τῶν ὁποίων ἡ εἰσπραξία παρουσιάζει πράγματι πολλὰς δυσχερείας. Οὕτως ἐπιβάλλονται ἀφ' ἐνὸς μὲν αὐστηρότεροι κυρώσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ φεσπίζεται ἡ δυνατότης ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεώσεως λήψεως ἀδείας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀκόμη συστάσεως ασφαλιστικῶν συνεταιρισμῶν.

Ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι ἡ διάταξις καθ' ἣν οἱ ἡσφαλισμένοι ὑποχρεοῦνται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν ὄργανισμὸν τὰς ἀντιρρήσεις τῶν κατὰ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀσφαλ. τῆς σχέσεως. Οὕτω θ' ἀποφεύγονται αἱ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὡς συμβαίνει σήμερον, ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς διαρκείας καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς καθυστερουμένας εισφορὰς τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ ασφαλιστικαὶ εισφοραὶ ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ἀποτελοῦν προέκτασιν τοῦ μισθοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καλουμένου μισθοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιόου αὐταὶ δέον νὰ καταβάλλωνται μετὰ τοῦ μισθοῦ. Οἱ ἐργοδότης ἐπιβάλλεται νὰ κατανοήσουν ὅτι ὅπως ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ καθυστεροῦν τὴν καταβολὴν τῶν κατὰ κυριολεξίαν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῶν, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἀναβάλλουν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ασφαλιστικῶν εισφορῶν, τοῦ κοινωνικοῦ μισθοῦ.

Ἐκκινοῦν ἐκ τῆς ἀφετηρίας ταύτης τὸ νομοσχέδιον, ἐπιβάλλει αὐστηρὰς κυρώσεις κατὰ τῶν καθυστερούντων ἐργοδοτῶν. Διὰ τοὺς κακοὺς ἐργοδότης δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ ἐπιδεικνύεται ἐπιείκεια ζημιούσα καὶ τοὺς καλοὺς ἐργοδότης. Παρέχονται ὅμως πολλαπλῆς φύσεως διευκολύνσεις καὶ ἀπαλλαγαὶ ἀπὸ πρόσθετα τέλη κλπ. εἰς τοὺς καθυστερούντας τὰς εισφορὰς τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ἐργοδοτῶν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ παρελθόντος. Ὅμοιως ἐπιμηκύνεται ἡ προθεσμία καταβολῆς τῶν εισφορῶν ἀπὸ 15 ἡμέρας εἰς ἓξα μῆνα καὶ καταργεῖται ἡ πρόσθετος ἐπιβάρυνσις τῶν καθυστερούντων ἐργοδοτῶν διὰ τόκων ὑπερμερείας. Τέλος ἐξοπλίζεται ὁ Ὄργανισμὸς δι' ὄλων τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ταχείας καὶ εἰς τὸ ἀκέραιον εισπραξίας τῶν ἐξ εισφορῶν ἀπαιτήσεων του.

6. Τὰ ἐν τῇ ξένῃ κρ α π ο ὦ ν τ α. Ἐν σχέσει μὲ τὸ ὕψος τῶν εισφορῶν δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν δι'

ὀλίγων τὰ εἰς Γαλλίαν, Αὐστρίαν, Ἰταλίαν, Βέλγιον καὶ Τσεχοσλοβακίαν σχετικῶς κρατοῦντα, πρὸς ἐνέργειαν σχετικῶν συγκρίσεων.

Γ α λ λ ί α : Συμφώνως πρὸς τὸ ἐν ἰσχύϊ σήμερον γενικὸν σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐν Γαλλίᾳ, αἱ ὑπὲρ τούτου εισπρατὰ ἐργοδοτῶν καὶ ἡσφαλισμένων ἀνέρχονται εἰς τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ πίνακι ἐμφαινόμενα ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡσφαλισμένων μισθωτῶν :

Π Ι Ν Α Κ

Εἰς βάρος	* Ἀσφάλισις ἀσθενείας καὶ συντάξεων		Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα			* Ἀσφάλ. Ἐργατικῶν ἀτύχημάτων			Γενικὸν Σύνολον		
	Μέσος ὄρος	Maximum	Minimum	Μέσος ὄρος	Maximum	Minimum	Μέσος ὄρος	Maximum	Minimum		
Ἐργοδότης...	10%	16%	3%	12,8%	0,5%	29%	38,8%	26,5%			
Ἠσφαλισμένου.	6%	—	—	—	—	6%	6,0%	6,0%			
Μερικὰ Σύνολα.	16%	16%	3%	12,8%	0,5%	35%	44,8%	32,5%			

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος αἱ εισφοραὶ ἐργοδότης καὶ ἡσφαλισμένου διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀτύχηματος ἀνέρχονται εἰς Γαλλίαν εἰς 19 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων κατὰ μέσον ὄρον, ἐναντι 17 ο) τοῦ προβλέπει τὸ νομοσχέδιον. Ἐπιπεδῆ ὅμως ἡ εισφορὰ διὰ τὸ ἀτύχημα κυμαίνεται ἀπὸ 0,50 ο) μέχρι 12,8 ο) ἀναλόγως τῶν κινδύνων ἐκάστης ἐπιχειρήσεως, ὑπάρχουν ἐργοδοτὰς καταβάλλοντες 28 ο) λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὀλόκληρος ἡ εισφορὰ διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα βαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, τὰ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν βάρη τῶν ἐργοδοτῶν ἐξικινούνται κατὰ μέσον ὄρον εἰς 35 ο) ο φθάνουν δὲ εἰς ὠρισμένας ἐπιχειρήσεις τὰ 44,8 ο) ο, χωρὶς μάλιστα ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ θάσει διανεμητικοῦ συστήματος δι' ὄλους τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως.

Βέλγιον : Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐργατῶν κατὰ τοῦ γήρατος καὶ θανάτου τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 7 ο) (3,5 ο) ο ἡσφαλισμένου καὶ 3,5 ο) ο ἐργοδότης) καταβάλλει δὲ τὸ Κράτος οἰκονομικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῶν αὐτῶν κινδύνων (γήρας — θάνατος) τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς τὸ 10,5 ο) ο. Ἐκ τούτου 7 ο) ο κεφαλαιοποιεῖται καὶ τὸ ὑπόλοιπον 3,5 ο) ο προσαυξάνει τὰς συντάξεις κατὰ τὸ διανεμητικὸν σύστημα.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας—ἀναπηρίας ἡ εισφορὰ ἀνέρχεται εἰς 6 ο) ο διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ 5 ο) ο διὰ τοὺς ὑπαλλήλους. Ὅμοιως τὸ Κράτος συνεισφέρει 16 ο) ο ἐπὶ τῶν ἐσόδων τῆς ἀσφαλίσεως.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 2 ο) ο, τὸ δὲ Κράτος καλύπτει τὰ ἐλλείμματα.

Οἱ ἐργοδοτὰς καταβάλλουν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ Βέλγιον 6 ο) ο δι' οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, 5 ο) ο διὰ τὰς ἐτησίαις ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν καὶ 1,5 ο) ο διὰ τὸν εἰς ἐργαλεῖα ἐξοπλισμὸν τῶν ἐργαζομένων (EQUIPEMENT MENAGER). Εἰδικῶς δὲ οἱ ἐργοδοτὰς οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν καταβάλλουν πρόσθετον εισφορὰν ἀνεργίας ἐκ 2 ο) ο διὰ τὴν χορήγησιν προσθέτων ἐπιδομάτων ἀνεργίας εἰς τοὺς ἀνέργους ἐργάτας δομικῶν ἐργασιῶν κατὰ τὰς περιόδους ἀνεργίας λόγω ἀντιξῶν καιρικῶν συνθηκῶν.

Αὐστρία : Εἰς τὴν Αὐστρίαν τὸ ἀσφάλιστρον διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ποικίλλει ἀπὸ 3,2 ο) ο μέχρι 6,25 ο) ο τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργαζομένου, ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καὶ τοῦ Ταμείου εἰς ἔ ἀσφαλίζεται.

Εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας τὸ ἀσφάλιστρον, ὑπὸ διανεμητικὸν σύστημα, ἀνέρχεται εἰς 8,1 ο) ο διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 10 ο) ο διὰ τοὺς ἐργάτας.

Εἰς ἀμφότερα τὰ συστήματα, τὸ ἀσφάλιστρον κατανέμεται ἐξ ἡμισείας εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότης καὶ τοῦ ἡσφαλισμένου.

Τὸ ἀσφάλιστρον ἀτυχημάτων ἀνέρχεται εἰς 2,5 ο)ο βαρῶν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, τὸ δὲ ἀσφάλιστρον ἀνεργίας εἰς 3 ο)ο (1,5 ο)ο ὁ ἐργοδότης καὶ 1,5 ο)ο ὁ ἠσφαλισμένος).

Ἰ τ α λ ί α : Εἰς τὴν Ἰταλίαν αἱ εἰσφοραὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν ἤδη κατὰ τὸ 1948 ἀνέρχοντο εἰς 23 ο)οο περίπου διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 36 ο)οο διὰ τοὺς ἐργάτας, μὴ συνυπολογιζομένων καὶ τῶν κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων.

Τ σ ε ρ ο σ λ ο β α κ ί α : Εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, βάσει τοῦ κατὰ τὸ 1945 ψηφισθέντος νόμου περὶ ἐθνικῆς ἀσφαλίσεως τὰ ἀσφάλιστρα ἀνέρχοντο εἰς 10ο)οο διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας—γῆρατος—θανάτου, εἰς 6,8ο)οο διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας, εἰς 1 ο)οο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀτυχήματος, εἰς 1 ο)οο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ εἰς 4 ο)οο διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω πόρων ὁ νόμος προβλέπει καὶ λίαν σημαντικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Οὕτω τὸ Κράτος θὰ καταβάλῃ ἐτησίως μέχρι τοῦ 1956 τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως τὰ ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας ἀνέλθουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ τριπλάσιον τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1949 ἐξόδων τῆς ἀσφαλίσεως διὰ παροχάς. Μετὰ τὸ 1956 τὸ Κράτος θὰ καταβάλλῃ ἐτησίως ὅσον ποσὸν θὰ ἀπαιτῆται διὰ τὰ παραμένον ἀκέραια τὰ ἀνωτέρω ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας.

Ἐπὶ πλεόν τὸ Κράτος καταβάλλει τὸ ἥμισυ τοῦ κόστους ἱατρικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

Τέλος προβλέπεται ὅτι τὸ Κράτος θὰ καλύπτῃ πᾶσαν πρόσθετον δαπάνην ἀναγκαίαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ἀσφαλίσεων ὑποχρεώσεων, εἰς τὸν τομέα τῆς δημογραφικῆς καὶ προληπτικῆς τοῦ πολιτικῆς.

7. Ο ἰ κ ο ν ο μ ι κ ἔ ν σ ὺ σ τ ῆ μ α κ α λ ὕ ψ ε ω ς δ α π α ν ὶ ν . — Μία βασικὴ καινοτομία τῆς προτεινομένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου οικονομικῆς ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἔγκειται, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, εἰς τὴν προτίμησιν καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κλάδου συντάξεων τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συστήματος τοῦ προοδευτικοῦ μέσου ἀσφάλιστρον, ὅπερ ἰσχύει σήμερον, μόνον θεωρητικῶς ἄλλως τε, ἤχρησεν ἐκ τῶν ἀκολουθῶν κυρίως σκέψεων:

α') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφάλιστρον προϋποθέτουν ὡς γνωστὸν, συνεχῆ περίοδον ὁμαλοῦ οἰκονομικοῦ καὶ νομισματικοῦ βίου. Ἡ προϋπόθεσις ὅμως αὕτη, ὡς γνωστὸν, δὲν πληροῦται παρ' ἡμῖν. Αἱ διακυμάνσεις τῆς οικονομικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν, ἦσαν τόσον βαθεῖαι, ὥστε αἰσθητῶς ὑπολογισμὸς ἀσφάλιστρον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀντιμετωπιζόντο αἱ παροχαὶ οὐχὶ εἰς τὸ διηνεκές, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως, ἀλλὰ καὶ μιάς ἐστὼ γενεᾶς ἠσφαλισμένων, θὰ ἀπέβαινε ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς διαπιστωθείσης ἀδυναμίας ἐξασφαλίσεως τῶν συγκεντρωμένων ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν εἰς σταθερὰς ἀξίας.

Ἡ ἀπώλεια κεφαλαίων τοῦ I. K. A., λόγῳ τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ πολέμου διαταραχῶν τῆς οικονομίας, ὑπελογίσθη διὰ μόνον τὸ μέχρι τέλους τοῦ 1944 διάστημα εἰς 1.549.000 χρυσᾶς λίρας, ἢ εἰς 350.000 ἑκατομμύρια περίπου σημερινῶν δραχμῶν.

β') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφάλιστρον ἀπαιτοῦν τὴν συγκέντρωσιν κολοσσίων ἀποθεματικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπένδυσις δημιουργεῖ δυσχερέστατα προβλήματα. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου, ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὴν παρούσαν μάλιστα περίοδον, δὲν ἐπιτρέπει ἀνευ σοβαρῶν κινδύνων τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὴν παραγωγὴν σημαντικῶν κεφαλαίων ἀνευ συγχρόνου ἐξασφαλίσεως παραγωγικῆς τοποθετήσεώς των, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ Κράτος ἐπιδιώκει δι' ὅλων τῶν μέσων τὴν ἀσκήσιν πολιτικῆς ἀναποτύξεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν κλάδων τῆς χώρας, ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ἡ οἰκονομία μας καταστῆ κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτάρκης καὶ αὐξήθῃ βαθμιαίως τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα.

γ') Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων ἐπιτρέπει τὸν καθορισμὸν ἀρκετὰ χαμηλοῦ ἀσφάλιστρον, λόγῳ τοῦ μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ συνταξιούχων τῶν πρώτων ἐτῶν λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, ἐνῶ, συγχρόνως αἱ παροχαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ χορηγοῦνται θὰ εἶναι γενικῶς ὑψηλότεραι τῶν ἤδη χορηγουμένων. Ἡ μείωσις αὕτη τῆς ἐπιβαρύνσεως θὰ ἔχῃ ἀναμφισβητήτως εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

δ') Αἱ σχετικῶς ἀσήμαντοι πρόσδοι ἐκ τῶν σχηματισθέντων μέχρι σήμερον ἀποθεματικῶν δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς θύβας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ ἠσφαλισμένοι καὶ ἐργοδοταί, καταβάλλοντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἠδυσμένην εἰσφορὰν διὰ τὰ σχηματίζονται ἀποθεματικά, ὑποκείμενα ἐν συνεχείᾳ εἰς σημαντικὰς ἀπώλειαις, λόγῳ τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς.

ε') Ἡ συνέχισις τοῦ συστήματος τοῦ προοδευτικοῦ μέσου ἀσφάλιστρον, ἐάν, βεβαίως τούτο ἐπρόκειτο νὰ ἐδραιωθῆ ἐπὶ ὑγιᾶν ἀναλογιστικῶν βάσεων καὶ οὐχὶ νὰ ἀναφερθῆ ἀπλῶς ὡς πλατωνικῆ ἀρχῆ, θὰ ἀπήτη ὄχι μόνον ἀβαστάκτως ὑψηλὸν ἀσφάλιστρον — ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀπολεσθέντων κεφαλαίων — ἀλλὰ θὰ ἐπέβαλε συγχρόνως καὶ παροχὰς συντάξεων ἐσπερημένως οἰασθήποτε σημασίας, οἷαι ἦσαν αἱ τοῦ N. 6298 (συντάξεως γῆρατος καὶ ἀναπηρίας 300—500 προπολ. δραχμῶν κατὰ μέσον ὄρον καὶ μελῶν οἰκογενείας 50—200 δραχ.).

Σημειωτέον ὅτι τὰ προβλήματα τοῦ ἐφαρμοστέου οἰκονομικοῦ συστήματος ἀπησχόλησαν μεταπολεμικῶς πολλὰ τῶν Ἑρωπαϊκῶν κρατῶν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ ἐν μέρει τὸ Βέλγιον διὰ τὰ ἀναφέρωμεν τινα μόνον ἀπὸ τὰ νεώτερα συστήματα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἀπεμακρύνθησαν ἤδη σαφῶς ἀπὸ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως.

Διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, ἦτοι τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας, δὲν τίθεται ζήτημα ἐπιλογῆς οἰκονομικοῦ συστήματος. Διὰ τοὺς κλάδους τούτους γίνεταί γενικῶς δεκτὸν τὸ σύστημα κατανομῆς δαπανῶν, δοθέντος ὅτι καλύπτουσι κινδύνους μὲ σχετικῶς βραχυπροθέτους συνεπείας. Καὶ μέχρι τοῦδε ἄλλως τε οἱ κλάδοι οὗτοι βασιζόνται ἐπὶ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν νοεῖται τεχνικῶς ἢ ὡς πρὸς τούτους ἐφαρμογῆς συστημάτων κεφαλαιοποιήσεως.

Ἐπιβάλλεται πάντως ἡ παρατήρησις, ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος δὲν σημαίνει καθορισμὸν ἀσφάλιστρον, ἐπιτρέποντος τὴν ἀκριβῆ κάλυψιν τῶν ἐτησίων δαπανῶν. Τὸ ἀσφάλιστρον προσδιορίζεται κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν κάλυψιν τῶν συνεχῶς αὐξανόμενων δαπανῶν τοῦ κλάδου συντάξεων. Περὶ τούτου ὅμως γίνεταί ἀναλυτικώτερον λόγος κατωτέρω.

8. Ἐ π ε ν δ Ὑ σ ε ι ς Κ ε φ α λ α ἰ ὶ ν : Εἰς τὸν τομέα τῆς ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ (ἄρθρον 18) τὸ βάρος ρίπτεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εὐρέως οἰκοδομικῶν προγραμμάτων, ἀποβλέποντος εἰς τὴν ἐξασφάλισιν συγχρονισμένων κτισμάτων διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν διοικητικῶν του καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑγειονομικῶν του ὑπηρεσιῶν. Τούτο δὲ διότι ἔχει γενικῶς πλέον κατανοηθῆ ὅτι ἀνευ ἰδίων συγχρονισμένων ἐγκαταστάσεων οὔτε ἱκανοποιητικῆς περιθάλψεως δύναται νὰ ἐξασφαλισθῆ, οὔτε νὰ μειωθῆ τὸ κόστος τῆς περιθάλψεως, οὔτε νὰ ὀργανωθῶν ὀρθολογιστικῶς αἱ ὑπηρεσίαι του. Ἡ ἴδρισις συγχρονισμένων ἱατρείων, νοσοκομείων, σανατορίων κλπ., ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ I.K.A. βασιζομένων προσδοκιῶν ἐκ τῆς ἐπιχειρουμένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀναδιοργανώσεώς του.

Σημειοῦμεν ἐπίσης τὴν διάταξιν περὶ δυνατότητος ἐπενδύσεως μέρους τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἰδρύματος εἰς μετοχὰς Ἐταιρειῶν Κοινῆς ὠφελείας, ὅπως εἶναι τὰ ἔργα ἐξηλεκτρισμοῦ τῆς χώρας, τὰ ὁποῖα γενικῶς σήμερον ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς τὰς προσφάτους μελέτας τοῦ Δ.Γ.Ε., ὅτι πρέπει νὰ ἐνισχύωνται ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν, ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀποταμιεύσεως, ὑπὸ τὰς συγχρόνους οἰκονομικὰς συνθήκας.

Μνημονεύομεν τέλος την διάταξιν (παράγρ. 2 έδ. γ) περί τής δυνατότητας συστάσεως υπό του Ι.Κ.Α. εργοστασίων και εργαστηρίων κατασκευής ειδών αναγκάσιων εις εύραση κλίμακα διά την ασφάλισιν, ως και διά την άγροάν και δημιουργίαν αποθεμάτων τοιούτων ειδών, προς άποφυγήν τυχόν έκμεταλλεύσεώς του υπό των οικείων βιομηχανιών ή αντιπροσώπων των σχετικών οικων, αν ήθελεν εύρεθῆ ποτε πρό μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως.

9. Οικονομικαί προοπτικάί: Α'. Κλάδος άναπηρίας—γήρατος—θανάτου. Κατά τους γενομένους ύπολογισμούς ο αριθμός των συνταξιούχων του Ίδρύματος θά ανέλθῃ αύξανόμενος προοδευτικώς, εις τό τέλος του 1956, εις 52.700 περίπου, συμφώνως πρός τό υπό του νομοσχεδίου καθιερούμενον σύστημα συντάξεων, ήτοι θά είναι κατά τό έτος τουτο κατά 10.000 περίπου άνωτερος, εκείνου τόν όποιον θά εΐχομεν υπό τς ισχύον καθεστώς, (42.040). Σημειωτέον ότι ή επί πλέον αύξησης αύτη δέν όφείλεται εις τήν μείωσιν των προϋποθέσεων συνταξιοδότησεως από άπόψεως αριθμού απαιτουμένων ήμερών εργασίας εν ασφαλίσσει πρός άπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως, κυρίως διότι αύτη έξουδετερουται εκ του γεγονότος ότι θεσπίζονται άυστηρότεροι διατάξεις διά τους λαμβάνοντας έτέρωθεν σύνταξιν, είναι δέ γνωστόν ότι ικανός αριθμός τούτων ήσφαλιζετο μετά τήν συνταξιοδότησίν του εις τό Ι.Κ.Α. και έλάμβανεν και παρά τούτων μετά 2 και ήμισυ έτη δευτέραν σύνταξιν. Ήδη διά του νομοσχεδίου κατοχυροϋται έπαρκώς τό Ι.Κ.Α. από τας τοιαύτας καταχρήσεις, αίτινες εΐχον προσλάβει ικανήν

έκτασιν. Σημειούμεν άκόμη ότι ή μείωσις των χρονικών προϋποθέσεων δέν θά άσκήσῃ έπιρροήν τινα επί του αριθμού των συνταξιούχων, διότι όλοι οι ήσφαλισμένοι του Ι.Κ.Α. έχουν ήδη πραγματοποιήσῃ ικανόν αριθμόν ήμερομισθίων εν ασφαλίσει εις τρόπον ώστε στερεΐται ιδιαίτερας σημασίας αν θά απαιτούνται 500 ή 750 ήμερομισθια πρός συνταξιοδότησιν. Ή αύξησης του αριθμού των συνταξιούχων όφείλεται εις τήν μείωσιν του όριου ήλικίας διά τὰ βαρέα και άνθυγιεινά έπαγγέλματα κατά 5 έτη (ήτις προβλέπεται ότι δύναται νά θεσπισθῆ από 1.1.1953) και εις τήν δυνατότητα άπαιτήσεως μειωμένης συντάξεως από τό 55ον διά τας γυναίκας και τό 60ον διά τους άνδρας.

Διά τους λόγους τούτους ενθῶ οι λόγω γήρατος συνταξιούχοι θά άνήρχοντο κατά τόν ισχύοντα νόμον εις 17.990 κατά τό 1956, βάρσει του σχεδίου θά άνέρχονται εις 25.650 (ήτοι επί πλέον διαφορά 7.660).

Όμοίως οι συνταξιούχοι λόγω άναπηρίας ύπολογίζονται κατά τό αυτό έτος κατά 1800 περισσότεροι εναντι των όσων θά ήσαν υπό τόν ισχύοντα νόμον, διότι προστίθενται και οι δικαιούμενοι επιδόματος άναπροσαρμογής, ο αριθμός των όποιων θά σταθεροποιηθῆ έκτοτε λόγω τής επί διετίαν μόνον καταβολής αύτου.

Τήν κατά πρόβλεψιν εξέλιξιν του αριθμού των συνταξιούχων υπό τό ισχύον και τό νέον καθεστώς μᾶς παρέχει ο κατωτέρω πίναξ συντεταγμένος με διάκρισιν των συνταξιούχων κατά κατηγορίας και με προοπτικήν μιᾶς πενταετίας.

Προβλεπόμεναι περιπτώσεις συντάξεων.

Κατά τόν ισχύοντα νόμον						Κατά τό σχέδιον					
Εις τό τέλος του έτους	Γήρατος	Αναπηρίας λόγω κοινής νόσου και φυματώσεως	Αναπηρίας λόγω έργατικ. και πολ. άτυχήματος	Θανάτου	Όλων των κατηγοριών	Γήρατος	Αναπηρίας λόγω κοινής νόσου και φυματώσεως	Αναπηρίας λόγω έργατικ. και πολ. άτυχήματος	Θανάτου	Αναπροσφ. μολής	Όλων των κατηγοριών
1951	9.490	4.300	830	11.920	26.540	10.650	4.300	830	11.920	200	27.900
1952	11.190	4.700	930	12.820	29.640	13.650	5.700	930	12.820	1.600	34.700
1953	12.890	5.100	1.030	13.720	32.740	16.650	6.300	1.030	13.720	2.000	39.700
1954	14.590	5.500	1.130	14.620	35.840	19.650	6.900	1.130	14.620	2.200	44.500
1955	16.290	5.900	1.230	15.520	38.940	22.650	7.500	1.230	15.520	1.200	48.100
1956	17.990	6.300	1.330	16.420	42.040	25.650	8.100	1.330	16.420	1.200	52.700

Είναι προφανές ότι εις τόν πίνακα δέν περιλαμβάνονται οι συνταξιούχοι των συγχωνευθησομένων εις τό Ίδρυμα Τα-

μείων, διότι είναι άγνωστον ποία Ταμεία θά συγχωνευθούν εις αυτό και πότε.

Αί κατά προσέγγισιν δαπάναι του κλάδου συντάξεων, μόνον διά παροχάς, υπό τό νέον σχέδιον εμφαίνονται εις τόν κατωτέρω πίνακα, πενταετούς ώσαύτως προοπτικής:

ΠΙΝΑΞ

Προβλεπόμεναι παροχαί του κλάδου συντάξεων κατά τό σχέδιον.

Χρονική περίοδος	Συντάξεις γήρατος	Συντάξεις άναπηρίας λόγω κοινής νόσου και φυματώσεως	Συντάξεις άναπηρίας λόγω εργατικού άτυχήματος	Συντάξεις άναπηρίας λόγω πολεμικού άτυχήματος	Συντάξεις θανάτου	Επιδόματα άναπροσαρμογής	Σύνολο παροχών
Εις δισεκατομμύρια δραχμών							
1951 Β'. έξάμ.	21,4	9,7	1,4	0,7	21,4	0,3	54,9
1952	52,7	21,9	3,2	1,4	43,4	4,3	126,9
1953	66,6	26,8	3,8	1,4	46,2	8,0	152,8
1954	80,5	29,7	4,4	1,4	49,0	5,8	170,8
1955	94,4	32,6	5,0	1,4	51,8	3,8	189,0
Έτησ. αύξησης	13,9	2,9	0,6	0	2,8	0	20,2

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξ ἄλλου ἐξελιξίν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κλάδου συντάξεων μᾶς παρέχει ὁ κάτωθι πίναξ :

**ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ**

Ἔ τ ο ς Σύνολον δαπανῶν κλ. Ἀποθεματικῶν κλάδου
Συντάξεων (δισεκ. δραχ.) Συντάξεων εἰς
τὸ τέλος τοῦ ἔτους
(δισεκ. δραχ.)

1951 Β' ἐξ.μ.	70	182
1952	142	264
1953	168	323
1954	186	367
1955	204	395
1956	224	404
1957	224	392
1958	264	359
1959	284	304
1960	304	226
1961	324	124
1962	344	4

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Οἱ ἀνωτέρω ὑπολογισμοὶ βασιζονται ἐπὶ τῶν κάτωθι δεδομένων :

α) Ἀποθεματικὰ κλάδου συντάξεων τὴν 1.7.51: 150 δισεκατομμύρια δραχ.

β) Ἀσφάλιστρον κλάδου συντάξεων: 7,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν μισθῶν.

γ) Ἐτήσια ἔσοδα κλάδου συντάξεων ἐξ εισφορῶν : 213 δισεκατομμύρια.

δ) Ἀπόδοσις ἀποθεματικῶν 5 ο)ο.

ε) Ἐτήσια δαπάναι διοικήσεως καὶ λοιπὰ δευτερεύοντα ἔξοδα: 15 δισεκατομμύρια.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι καὶ ὁ πίναξ οὗτος μόνον κατὰ προσέγγισιν ἀποδίδει τὰς οἰκονομικὰς ἐξελιξεις τοῦ κλάδου συντάξεων. Ὡς κυριωτέρους λόγους ἀδυναμίας ἀκριβῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ὑπολογισμῶν ἀναφέρομεν :

Π ρ ῶ τ ο ν, τὸ γεγονός ὅτι εἶναι ἀγνωστον πόσοι ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων θὰ ἐξέρχονται πρὸ τοῦ 65ου (ἐπὶ ἀρρένων) καὶ τοῦ 60ου (ἐπὶ θηλέων) ἔτους τῆς ἡλικίας των, βάσει τῆς παρεχόμενης ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου εὐχερείας.

Δ ε ὑ τ ε ρ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως τυχόν πτώσεως τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς καὶ τῆς λόγω ταύτης ἀνάγκης ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων, διὰ τὴν περίπτωσηιν καθ' ἣν δὲν θὰ καταστή δυνατὴ ἡ ἐπένδυσις τῶν ἀποθεματικῶν εἰς ἀσφαλῆς ἀξίας.

Τ ρ ῖ τ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων θὰ παραμῆνι σταθερὸς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ σημερινοῦ κλάδου ἀπασχολήσεως.

Ἄν ὅπως γενικῶς προσδοκᾶται καὶ ἐλπίζεται μὲ τὴν ἀνασυγκριθεῖσιν τῆς χώρας αὐξήσῃ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι οὐσιωδῶς εὐνοϊκώτερα, διότι ἐνῶ θὰ αὐξηθοῦν μεγάλως τὰ ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως ἐκ τῆς διευρύνσεως τοῦ κύκλου τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων (ὅπως καὶ τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως) θὰ αὐξηθοῦν κατὰ ποσοστὸν ἀσημάντον.

Τ ἔ τ α ρ τ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν ὑπολογισμοῦ ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν τῶν βαρῶν τὰ ὅποια θὰ ἀναλάβῃ τὸ ΙΚΑ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰς αὐτὸ ὀρισμένων Κλαδικῶν Ταμείων.

Παραμεριζομένων τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἄτινα καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις θὰ ἀλληλοεξουδετερωθοῦν, καὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι θὰ ἔχωμεν ποῖον τινα νομισματικὴν σταθερότητα ἢ ἐξασφάλισιν τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῶν ἀποθεματικῶν, πραγματοποιῶμεν ἐπὶ τῆς βάσει πάντοτε τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον 7,5ο)ο τὸ ΙΚΑ θὰ δημιουργῆ προοδευτικῶς αὐξανόμενα ἀποθεματικὰ μέχρι τοῦ 1956 (264 δισ. τὸ 1952, καὶ 404 τὸ 1956) ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ τούτου, θὰ ἀρχίσῃ ἡ μείωσις των. Οὕτω τὸ 1960 ταῦτα θὰ ἔχουν μειωθῆ εἰς 266 δισ., τὸ 1961 εἰς 124 καὶ τὸ 1962 θὰ ἐμφανίσῃ ἔλλειμμα 4 δισ., ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ παραστῆ ἀνάγκη ἰκανῆς αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου συν-

τάξεων, ἂν εὐνοϊκῶς συνθῆκαι καὶ κυρίως ἡ προσδοκωμένη αὐξήσις τοῦ δείκτη ἀπασχολήσεως δὲν προκαλέσουν εὐνοϊκωτέρας ἐξελιξεις.

Διὰ τὴν ἀποφυγὴν μιᾶς τοιαύτης ἀποτόμου αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου, θὰ ἦτο ἴσως σκόπιμον ὅπως τὸ ἀσφάλιστρον αὐξήσῃ κατὰ μίαν μονάδα ἀπὸ τοῦ 1956, ὁπότε ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τῆς χώρας θὰ δύναται λόγω τῆς πλήρους ἀναρρώσεώς της γὰ φέρῃ εὐχερῶς τὸ μικρὸν τοῦτο πρόσθετον βᾶρος. Ἡ τοιαύτη αὐξήσις παρατείνει τὸν χρόνον ἐπαρκείας τῶν ἀποθεματικῶν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1965. Ἐπι ἀπώτεροι τῆς 15ετίας ὑπολογισμοὶ νομιζομεν ὅτι θὰ ἀπετέλουν ματαιοπυλίαν, διότι εἶναι ἀγνωστον τί μέχρι τότε θὰ μεσολαβήσῃ. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐλπίζεται βασιμῶς ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐπιγορηγῆσεις τοῦ Κράτους, αἱ ὅποια προβλέπονται ἀπὸ τοῦ 1953, θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια τοῦ Ὁργανισμοῦ εἰς τὸ διηνεκές.

Β'. Κλάδος Ἀσθενείας. Ὁ κλάδος ἀσθενείας (κλάδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ κλάδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα) θὰ ἔχῃ ὡς ἀσφάλιστρον 9,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων. Βάσει τοῦ ἀσφαλίστρου τούτου τὰ ἐτήσια ἔσοδα του ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ σημερινοῦ δείκτη ἀπασχολήσεως καὶ τοῦ σημερινοῦ ἐπιπέδου μισθῶν, ὑπολογίζονται εἰς δραχ. 270 δισεκατομμύρια, μὲ τὴν προσθήκην δὲ εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ ἄλλων τινῶν δευτερευούσης σημασίας ἐσόδων τοῦ κλάδου (κυρίως ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὰς δαπάνας περιθάλψεως καὶ ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου τούτου) εἰς 290 δισεκατομμύρια ἐτησίως.

Τὰ σημερινὰ ἐξ ἄλλου ἐτήσια ἔσοδα τοῦ κλάδου ἀσθενείας ἀνέρχονται εἰς 209 δισεκ. δραχμῶν, ἀναλυόμενα εἰς 141 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς εἶδος, εἰς 41 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς χρῆμα καὶ εἰς 27 δισεκατομμύρια δι' ἔξοδα διοικήσεως καὶ λοιπὰς δαπάνας.

Τούτων δοθέντων ἂν αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας παρέμενον αἱ σήμερον ἰσχύουσαι καὶ ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον θὰ εἴχομεν ἐν ἐτήσιον περίσσευμα ἐξ 80 δισ. δραχμῶν περίπου. Διὰ τοῦ σχεδίου ὅμως ἐπέρχονται βασικαὶ βελτιώσεις εἰς τὴν περιθάλψιν καὶ εἰς τὰς χρηματικὰς παροχὰς.

Βάσει τῶν γενομένων ὑπολογισμῶν αἱ βελτιώσεις τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος θὰ ἀπαιτήσουν περὶ τὰ 10 δισεκατομμύρια ἐτησίως ἤτοι αἱ σχετικαὶ δαπάναι θὰ αὐξηθοῦν κατὰ 1) 4 περίπου τῶν σημερινῶν δαπανῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπελογίσθη ληφθέντων ὑπ' ὄψιν α) τῆς μειώσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας ἐπὶ κοινῆς νόσου καὶ τῆς καταργήσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἐπὶ ἀνικανότητος ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα, β) τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ἀσθενείας καὶ μητρότητος τῶν λοιπῶν εἰς χρῆμα παροχῶν εἰς τὰ ἀλλαχού ἀναφερόμενα δρια, γ) τῆς αὐστηροποιήσεως τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων (ἀπὸ 50 εἰς 100 ἡμέρας ἐργασίας) τῶν ἀπαιτούμενων διὰ τὴν χορηγῆσιν ἐπιδομάτων ἀσθενείας ἐπὶ ἀνικανότητος ἐκ κοινῆς νόσου καὶ δ) τῆς καταργήσεως τοῦ ἐπιδόματος θηλάσεως, λόγω τῆς προσαρμογῆς τῶν παροχῶν μητρότητος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Διεθνούς Συνδιασκεψῆς τῆς Φιλαδελφείας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως».

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος (ἰατρικὴ περιθάλψις γενικῶς) ὑπελογίσθη ὅτι οἱ δαπάναι τούτου θὰ αὐξηθοῦν ὡς ἀκολουθῶς :

α) Εὐθὺς ὡς ἐκδοθῶν οἱ νέοι Κανονισμοὶ περὶ βελτιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως ὧλων τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας, πλὴν τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω, θὰ ἔχωμεν πρῶτον αὐξήσιν τῆς δαπάνης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως κατὰ 25 δισεκατομ. περίπου ἤτοι κατὰ 80 ο)ο. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ εἶδει γὰ ὑπολογίσῃ τις τὴν αὐξήσιν ταύτην εἰς 120 ο)ο, δοθέντος ὅτι εἰς ἕκαστον ἀμέσως ἠσφαλισμένον ἀναλογοῦν 1,2 μέλη οἰκογενείας. Τούτο ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἀκριβές διότι τὰ νεαρὰ ἡλικίας τέκνα, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουν λίαν ἱκανὸν ποσοστὸν τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν οἰκογενείας, τυγχάνουν πολὺ σπανιώτερον νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Ἡ ὑπολογισθεῖσα αὐξήσις ἐξ 80 ο)ο ἀποτελεῖ τὸν δυσμενέστερον δυνατὸν ὑπο-

λογισμὸν διὰ τὸ I. K. A., λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κίνησης τῶν μελῶν οἰκογενείας εἰς ἰατρικὰς ἐπισκέψεις ἐμφανίζεται εἰς πολὺ μικροτέραν ἀναλογία ἤτοι εἰς 60 ο) περίπου ἐν σχέσει μὲ τὸς ἀμέσως ἡσφαλισμένους, τὸ ποσοστὸν δὲ τοῦτο θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἔτι μικρότερον εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, καὶ δευτέρου ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ ἀντίστοχος ἀριθμὸς διαθεσίμων νοσοκομειακῶν κλινῶν διὰ τὴν ἐν νοσοκομείῳ περίθαλψιν 80)100 εἰσέτι τῶν σήμερον νοσηλευομένων. Παρ' ὅλα ταῦτα ἐδέχθημεν τὸ ποσοστὸν τοῦτο τῆς αὐξήσεως, ὑπολογίσαντες διὰ λόγους ἀσφαλείας ὅτι μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ I.K.A., θὰ δημιουργηθῆ ὁ ἀπαραίτητος ἀριθμὸς κλινῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν πασῶν τῶν εἰς νοσοκομειακὴν περίθαλψιν ἀναγκῶν τῶν ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἡσφαλισμένων τοῦ Ἰδρύματος.

Τὰ ἀποθέματα τὰ ὅποια θὰ δημιουργοῦνται ἐκ τῆς ἐλλείψεως κλινῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, θὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων σημερινῶν ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου ἀσθενείας διὰ τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν, θὰ ἠδύνατο ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ περὶ σανατοριακῆς περιθάλψεως τῶν ἀμέσως ἡσφαλισμένων νὰ ἀντιμετωπισθῆ καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτο περαιτέρω αὐξήσις τῶν δαπανῶν τοῦ I.K.A. Πλὴν ὅμως δύναται νὰ προσεξοφληθῆ μετὰ βεβαιότητος ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον αὐξήσις σημαντικὴ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

Πρῶτον, διότι διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως θὰ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ σχέδιον ἢ πραγματοποιηθῆσις 350 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἐξ ὧν 50 κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος (ἢ 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ τελευταίου τριμήνου τοῦ 15μήνου) ἔναντι τῶν 50 μόνον ἡμερῶν ἐργασίας ποὺ ἀπητούντο μέχρι πρό τινος κατὰ τὸ τελευταῖον πὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 12μηνον. Ἡ αὐστηροποίησις αὕτη τῶν προϋποθέσεων θὰ ἀποκλείσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὰς σημερινὰς δυνατότητας καταχρήσεως καὶ καταβολῆς τῆς ἀσφαλίσεως καὶ θὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαιουμένων εἰς τοὺς πράγματι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος μισθωτοὺς.

Δεύτερον, διότι ἤδη τὸ Ἰδρυμα παρέχει σανατοριακὴν περίθαλψιν εἰς ἄνω τῶν 1200 ἀμέσως ἡσφαλισμένων καὶ ἐπομένως ἡ πρόσθετος δαπάνη, ἂν ὑπάρξῃ, θὰ περιοριθῆ εἰς τοὺς δευτέρους περιθάλψους καὶ μὴ νοσηλαιομένους σήμερον εἴτε διότι πρόκειται περὶ ἐλαφροτέρων περιπτώσεων εἴτε διότι δὲν ὑπάρχει διαθέσιμος ἀριθμὸς σανατοριακῶν κλινῶν.

Διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν δαπανῶν σανατοριακῆς περιθάλψεως παρέχομεν τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

Συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῶν εἰδικῶν, διὰ τὴν ἐξασφαλίσθῃ μιὰ σχετικῶς ἄνετος περίθαλψις τῶν φυματικῶν ἐν σανατορίοις δεόν νὰ διατίθενται τόσαι σανατοριακαὶ κλίναι ὅσαι καὶ οἱ ἐπισυμβαίνοντες κατ' ἔτος θάνατοι ἐκ φυματίωσης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης θανάτων ὑπολογίζεται, ἐλλείψει ἀκριβῶν στατιστικῶν, εἰς ἀριθμοὺς μεθάλως ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλήλων, ἤτοι, ἀπὸ 10—20.000. Ἐὰν δεχθῶμεν ὡς ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἐλληνικὴν πραγματικότητα τοῦ μέσου ὄρου ἤτοι τὰς 15.000, τὰς ὁποίας ὑπολογίζει καὶ ἡ γνωστὴ ἐκθεσις τοῦ I. M. VINE τοῦ 1949, τῆς Παγκοσμίου Ὁργανώσεως Ὑγείας, (καίτοι καὶ οἱ ἀριθμοὶ τούτου κρίνονται ὡς ὑπερβολικοὶ) ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν χώραν μας, 15.000 σανατοριακαὶ κλίναι (ἔναντι τῶν διατιθεμένων 4.000 περίπου) διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἐκ τῶν 7.500.000 περίπου κατοίκων τῆς φυματικῶν τοιούτων (κατ' ἐκτίμησιν Ἑλληνικῶν εἰδικῶν ἀπαιτοῦνται μόνον 9.400 κλίναι). Διὰ τὰς 250.000 συνεπῶς ἀμέσως ἡσφαλισμένων τοῦ I.K.A., ἂν αὐταὶ ἀντιπροσώπευον τὸν μέσον ὄρον νοσηρότητος τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ θὰ ἀπητούντο μόνον 500 κλίναι. Τοῦτο ὅμως ἀποδεικνύεται ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφ' ἧς ἤδη νοσηλεύονται διὰ λογαριασμὸν τοῦ I.K.A. ἐν σανατορίοις πλέον τῶν 1.200 ἀμέσως ἡσφαλισμένων.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τοὺς γενομένους διὰ

τὴν Ὁργάνωσιν τῆς Ἀντιφυματικῆς Ἀσφαλίσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν κλινῶν αἱ ὅποια θὰ ἀπητούντο διὰ τὸ I.K.A. διὰ τὴν περιθάλψιν ἐν σανατορίῳ ὄλων τῶν δισμένων τοιαύτης φυματικῶν ἡσφαλισμένων του, ἀνέρχεται εἰς 590. Καὶ τοῦτο ὁμοίως ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐξηγήσις τῆς παρατηρουμένης διαφορᾶς ὀφείλεται ἀσφαλῶς πρῶτον εἰς τὰς οἰκονομικὰς υπαγωγὰς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ δευτερον εἰς τὴν ἡδὲξημένην νοσηρότητα τῶν μισθωτῶν τῶν ἀστικῶν κέντρων.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι μετὰ τὴν αὐστηροποίησιν τῶν προϋποθέσεων παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ἣτις θὰ περιστειλῇ ἐν μεγαλῷ μέτρῳ τὰς καταχρήσεις, ὅχι μόνον δὲν θὰ αὐξηθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν σήμερον νοσηλευομένων ἀμέσως ἡσφαλισμένων ἀλλὰ θὰ μειωθῆ αἰσθητῶς. Καὶ ἐὰν ὅμως παρὰ πᾶσαν πρόβλεψιν καὶ παρὰ τὴν συνεχῆ πτώσιν τοῦ δείκτου φυματιώσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ ἀριθμὸς τούτων αὐξηθῆ περαιτέρω θὰ ὑπάρχουν ἰκανὰ πρὸς τοῦτο περιθώρια (βλ. στοιχ. β).

β) Αὐξήσις τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν δαπανῶν τῶν ἰατρικῶν περιθάλψεων (περίθαλψις κατ' οἶκον καὶ ἐν ἰατροεῖς, φάρμακα κλπ.), δὲν θὰ προκύψῃ διὰ τοῦ σχεδίου, διότι καὶ σήμερον αὐταὶ πραγματοποιοῦνται εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν. Ἡ βελτιώσις τῆς ποιότητος τῆς περιθάλψεως, ἢ ὅποια ἀναμφισβητήτως εὐρίσκεται εἰς χαμηλὸν σχετικῶς ἐπίπεδον, θὰ πραγματοποιηθῆ ἄνευ προσθέτου δαπάνης διὰ τῆς ὀλοκλήρωσεως τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ I.K.A., εἰς τὸ ὅποιον τοῦτο ἔχει ἀφιερωθῆ σήμερον ὀλοσχερῶς καὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν ἤδη αἱ βάσεις. Ὅταν πράγματι τὸ I.K.A. ἀποκτήσῃ συγχρονισμένα καὶ ἄνετα ἰατρεία καὶ λοιπὰ ὑγειονομικὰ κέντρα, αὐτομάτως θὰ ἀέλθῃ ἡ στάθμη τῆς περιθάλψεως. Διὰ τὴν βελτιώσιν ταύτης παρέχεται ἐπίσης διὰ τοῦ σχεδίου ἡ εὐχέρεια ἀλλαγῆς τοῦ κρατοῦντος σήμερον συστήματος παροχῆς τῆς περιθάλψεως εἰς τὰ ἰατρεία τοῦ Ἰδρύματος, προκειμένου περὶ περιπατητικῶν ἀσθενῶν, περὶ τούτου ὅμως γίνεται εἰδικώτερον λόγος κατωτέρω.

Παρ' ὅλα ταῦτα θὰ ὑπάρχουν ἰκανὰ περιθώρια διὰ τυχόν βελτιώσεις καὶ τῶν κατηγοριῶν τούτων παροχῶν ἀσθενείας, ἀφοῦ ἔναντι ἐσόδων 290 δισεκ. δρχ. ἐτησίως, τὰ ἔξοδα θὰ ἀνέρχονται εἰς 244 δισεκ. (ἤτοι 209 δις. ποὺ ἀνέρχεται σήμερον, σὺν 10 δις. ἐπαυξήσεις χρηματικῶν παροχῶν καὶ 25 δις. διὰ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν μελῶν οἰκογενείας) θὰ ὑπάρχῃ δηλ. πλεόνασμα 46 δις. ἐτησίως.

γ) Σημαντικὴ αὐξήσις τῶν δαπανῶν τῆς περιθάλψεως θὰ προκύψῃ διὰ τὸ Ἰδρυμα ὅταν ἀπὸ τοῦ 1954 ἢ τοῦ 1955 ἀρχίσῃ καὶ ἡ σανατοριακὴ περίθαλψις τῶν μελῶν οἰκογενείας. Καὶ ὑπὸ τοὺς χειροτέρους ὅμως οἰωνοὺς καὶ τότε ἀκόμη τὸ Ἰδρυμα θὰ δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας του, ὅταν ληφθῶν ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἀνωτέρω περιθώρια, 2) ἡ περιστολὴ τῶν καταβολῆσεων τῆς ἀσφαλίσεως, 3) τὸ γεγονός ὅτι ἐν ἐλλείψει σανατοριακῶν κλινῶν, (ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔχωμεν ἔλθεισιν καὶ κατὰ τὸ 1955) ἢ ἐπιβάρυνσις διὰ τὸ I.K.A. θὰ ἀντιστοιχῆ κυρίως εἰς τὴν χορήγησιν τῶν βασικῶν εἰδῶν διατροφῆς φυματικῶν, ὑπολογιζομένην εἰς 30.000 δρχ. ἡμερησίως, ὅπερ σημαίνει διὰ τὸ maximum 2000 μελῶν οἰκογενείας 21 δισεκ. ἐτησίως καὶ 4) τὴν πτώσιν τῆς νοσηρότητος, τὴν ὅποιαν δικαιούμεθα νὰ προσεξοφλήσωμεν μέχρι τοῦ 1954 ἢ 1955.

Ἐκτὸς τούτου δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ 1953—54 κρατικὴ εἰσφορά, ἣτις ἂν μὴ τι ἄλλο θὰ καλύπτῃ τοῦλάχιστον τὰ τυχόν —ἐπιδεχόμενον πάντως ἀδέξια— ἐλλείμματα.

Γ' Κλάδος Ἀνεργίας. Διὰ τὸν κλάδον τοῦτον οὐδεμία πρόβλεψις εἶναι δυνατὴ. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον δύναται νὰ λεχθῆ εἶναι ὅτι τὸ προβλεπόμενον ἀσφάλιστρον, μετὰ τὴν νέαν διαρρυθμίσιν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας, τοῦ χρόνου ἀναμονῆς καὶ τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῶν παροχῶν, ὁ κλάδος οὗτος θὰ εἶναι αὐτάρκης, ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν ἀνεργίας δὲν αὐξηθῆ. Ἐὰν δὲ ὅπως βασιμῶς ἐλπίζεται αὐξηθῆ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, λόγω τῶν εὐνοϊκῶν προοπτικῶν ἀνασυγκροτήσεως καὶ ὑποβιβάσεως τὸ ποσοστὸν ἀνεργῶν, τότε ὁ κλάδος θὰ δημιουργῆ καὶ περισσεύματα.

ΣΤ'. Παροχαί του Κλάδου Συντάξεων.
1. Οι ασφαλιστέοι κίνδυνοι ειδικώτερον.

α) Το γήρας.

Ὡς ὄρια ηλικίας διὰ τὴν συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος ὀρίζονται συμφώνως πρὸς τὸν ἰσχύοντα Ν. 6298 ἢ συμπληρώσει τοῦ 55ου ἔτους διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τοῦ 60ου διὰ τὰς θήλειαι (ἄρθρ. 28 παρ. 1). Τὰ ἀνωτέρω ὅμως ὄρια ηλικίας μειοῦνται κατὰ πέντε ἔτη καὶ ἄνευ μειώσεώς τινος τῆς συντάξεως προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἰδιαζόντως ἐπίπονα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα (ἄρθρον 28, παρ. 5). Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔγκαιται μία ἐκ τῶν σοβαρωτέρων καινοτομιῶν τοῦ σχεδίου εἰς τὸν κλάδον συντάξεων.

Λαμβανομένου ἐπίσης ὑπ' ὄψιν :

α) Ὅτι ἡ δημογραφικὴ ἐξέλιξις τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τὴν ἀμέσως προσεχῆ 15ετίαν, ἐμφανίζεται πᾶν ἄλλο ἢ δυσμενῆς.

β) Ὅτι αἱ εἰς ἐργατικὰς χεῖρας ἀνάγκαι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον προβλέπεται ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς εὐμενεστέραις συνθήκαις ἀπασχολήσεως, θὰ δύναται νὰ καλυφθοῦν μὲ ἀρκετὴν εὐχέρειαν, τὸ νομοσχέδιον (ἄρθρον 28 παρ. 5) καθιεροῖ τὴν λύσιν τῆς προαιρετικῆς ἀποχωρήσεως μὲ δικαίωμα συντάξεως ἀπὸ τοῦ 60ου ἤδη ἔτους τῆς ηλικίας διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τοῦ 55ου διὰ τὰς θήλειαι. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ὀρίζεται ὅτι μειοῦται τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κατὰ ὠρισμένον ποσοστὸν, πρὸς κάλυψιν μέρους τῆς ἐπὶ πλεόν διαφορᾶς τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἥτοι ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως δικαιώματος εἰς σύνταξιν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60ου (ἢ τοῦ 60ου) ἔτους τῆς ηλικίας, ἐπιβαρύνσεως τῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ὁ προῶπως ἀποχωρῶν ὄχι μόνον θὰ συνταξιοδοτῆται ἐπὶ μείζονα χρόνον, ἀλλὰ καὶ θὰ καταβάλλῃ ὀλιγωτέρας εἰσφορὰς ἀπὸ τὸν ἀποχωροῦντα εἰς τὸ 60ον (ἢ 60ον).

Ἡ μείωσις αὕτη, βάσει γενομένων προχειρῶν ὑπολογισμῶν θὰ ἔδει νὰ ἴη πρὸς τὰ κατωτέρω καθοριζόμενα ποσοστά :

Διὰ τὸν ἀποχωροῦντα εἰς ηλικίαν 64 ἐτῶν ἐκ 10 ο)ο
» » » » 63 » » 17,5 ο)ο
» » » » 62 » » 23,8 ο)ο
» » » » 61 » » 29,2 ο)ο
» » » » 60 » » 33,8 ο)ο

Ὅτω ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 64ον ἔτος θὰ ἔδει νὰ δικαιούται 0,90 τῆς συντάξεως, ἥς θὰ ἐδικαιούτο εἰς τὸ 65ον.

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 63ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,825

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 62ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,762

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 61ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,708

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 60ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,662

Ἀνάλογοι μειώσεις τῆς κατὰ τὸ 60ον ἔτος ἀπονεμητέας συντάξεως θὰ ἔδει νὰ γίνωνται καὶ διὰ τὰς θήλειαι ἡσφαλισμένας, τὰς ἀποχωρούσας ἀπὸ τοῦ 55ου μέχρι τοῦ 60ου ἔτους τῆς ηλικίας των.

Διὰ λόγους ὅμως ἀπλότητος τὸ νομοσχέδιον προβλέπει μείωσιν τῆς πλήρους συντάξεως κατὰ 1)2 ο)ο δι' ἕκαστον μῆνα ηλικίας πρὸ τοῦ 65ου ἢ τοῦ 60ου. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ νομοσχέδιον καινοτομεῖ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἤδη ἰσχύοντα.

Ἡ εἰς νεώτερας ἀσφαλιστικὰς νομοθεσίας (ὡς λ. χ. εἰς τὸν νεώτερον Τσεχοσλοβακικὸν νόμον) καθιερουμένη λύσις περὶ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως εἰς νεώτεραν ηλικίαν (60ον διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 55ον διὰ τὰς θήλειαι), ἄνευ μειώσεώς τινος τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὁσάκις ὁ ἡσφαλισμένος ἐπραγματοποίησεν μίαν μακρὰν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον σταδιοδρομίαν ἐν ἀσφαλίσει (λ.χ. μίαν 35ετίαν ἢ 30ετίαν) δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως υἰοθετηθῆ ἀπὸ τοῦδε ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου διὰ λόγους μείζονος ἀσφαλείας τῶν οικονομικῶν καίτοι ἡ ὀρθότης τῆς λύσεως ταύτης δὲν θὰ ἴητο εὐχερὲς νὰ ἀμφισβητηθῆ.

Μία ἄλλη καινοτομία εἰς τὸν τομέα τῆς συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος, ἔγκαιται εἰς τὴν ἀπάλειψιν τῆς διατάξεως τῆς ἰσχυοῦσης νομοθεσίας (ἄρθρ. 34 Ν. 6298) καθ' ἣν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος δὲν ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τῶν ἀνωτέρω ὀρίων ηλικίας καὶ τοῦ κεινονομιζομένου ἀριθμοῦ

ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἀλλὰ δεόν ἐπιπροσθέτως ὅπως ὁ ἡσφαλισμένος μὴ κερδίξῃ ἐξ οἰασθῆποτε ἐργασίας πλεόν τοῦ 1)2 ἐκείνου, ὅπερ κερδίξει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἀνθρώπος. Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου ἡ σύνταξις γήρατος θὰ ἀπονεμεται συντρεχουσῶν τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων, ἀδιαφόρως τοῦ τί κερδίξει ὁ ἡσφαλισμένος. Ἡ καταβολὴ ὅμως ταύτης θὰ ἀναστῆλῃται ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιούχος ἀσκήσῃ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρητημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 25πλασίου τοῦ ἡμίσεος ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ἀπενεμήθη ἡ σύνταξις, ἥτοι τοῦ ἡμίσεος τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν του.

β) Ἡ ἀναπηρία.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναπηρίας, τὸ νομοσχέδιον, βάσει τῶν δεδωμένων τῆς ἐν Ἑλλάδι πραγματικῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαφόρων μεθόδων προσδιορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας (σύστημα ἀπολύτου ἀναπηρίας = γενικὴ ἀνικανότης πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, σύστημα ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας = ἀνικανότης πρὸς συνέχισιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ παθόντος καὶ σύστημα σχετικῆς ἀναπηρίας, ποῦ ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων) προετίμησε τὸ ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθῆν ἐν τῇ πράξει σύστημα τοῦ Ν. 6298.

Ἡ πρόκρισις τοῦ συστήματος τῆς σχετικῆς ἀναπηρίας ἐναντι τοῦ συστήματος τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας, ἐβασίσθη ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν εἶναι σκόπιμον νὰ ἀκίνητοποιηθῶνται παραγωγικαὶ ἐργατικαὶ δυνάμεις, ὅταν δύναται νὰ ἀπασχοληθῶν εἰς ἕτερα ἐπαγγέλματα. συγγενῆ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παθόντος καὶ ἐναντι τοῦ συστήματος τῆς γενικῆς ἀνικανότητος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, διότι δὲν εἶναι λογικὸν νὰ ἀξιοῖ τις πλήρη ἀνατροπὴν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας. τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἀναπήρου διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ὅπως ἀπασχοληθῆ εἰς ἐπάγγελμα βασικῶς διάφορον τοῦ συνήθους τοιοῦτου.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δεόν ὅπως ὁ ἡσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος νὰ κερδίξῃ λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, δι' ἐργασίας ἀναποκρινόμενης εἰς τὰς δυνάμεις του, τὰς δεξιότητάς, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, πλεόν τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίξει, ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ, ὑγιῆς ἀνθρώπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἡ κλασσικὴ ὅμως αὕτη ἀντίληψις περὶ σχετικῆς ἀναπηρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποδεχθῆ τὸ πρῶτον ἡ Γερμανικὴ ἀσφάλις καὶ τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν αἱ πλεῖστα τῶν νομοθεσιῶν τοῦ μεσοπολέμου, ἐμφανίζει σήμερον τάσεις τινὰς ἀπαμβλύνσεως. Ὅτω λ. χ. κατὰ τὸν τελευταῖον Τσεχοσλοβακικὸν νόμον τὸ ποσοστὸν ἀνικανότητος μειοῦται ἀπὸ 66.1)3ο) εἰς 50ο)ο.

Ἐκτιμῶντες δεόντως τὰς τάσεις ταύτας, υἰοθετήσαμεν τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 2 καθιερουμένην λύσιν περὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο θὰ παρέχεται ἐπὶ δύο ἔτη κατ' ἀνώτατον ὄριον εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους. οἱ ὅποιοι δὲν δικαιούνται συντάξεως, διότι ἡ ἀναπηρία των δὲν ἐξικνεῖται πέραν τῶν 2)3 πλῆν ὅμως εἶναι ἀνωτέρα τοῦ 1)3. Ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος τούτου θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς καθισταμένους μερικῶς ἀναπήρους νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πρώτην μεταβατικὴν περίοδον τῆς ἀναπηρίας των καὶ νὰ προσαρμωθοῦν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα των ἢ νὰ προσανατολισθοῦν πρὸς ἕτερον τοιοῦτον. Διὰ τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον διευκόλυνσιν τῶν προσπαθειῶν των προβλέπεται ὅτι τὸ ἐπίδομα θὰ καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀσκήσεως οἰασθῆποτε ἐργασίας καὶ ἀποκερδαινομένου εἰσοδήματος.

Τονίζεται ὅμως ἰδιαιτέρως τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐπίδοματοῦχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς θὰ ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ποιῆν στερήσεως τοῦ ἐπιδόματός των, ὅπως ἀποδέχονται τὴν προτεινομένην αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπαγγελματικὴν ἀναπροσαρμογὴν, δοθέντος ὅτι ἡ βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπιτυχήν ἐφαρμογὴν

του συστήματος της σχετικής αναπηρίας και των περι αναπροσαρμογής διατάξεων του σχεδίου είναι η ὀργάνωσις Σχολῶν καὶ Συνεργείων ἐπαγγελματικῆς ἐκπαίδευσως καὶ ἐπαγγελματικῶν προσανατολισμῶν τῶν ἀναπήρων. Εἰς τὴν προϋπόθεσιν ταύτην ἀποδίδεται ὅλως ἰδιαιτέρα σημασία ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ καθιέρωσις τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἄλλο τι ἢ ἓνα τροποποιημένον φεσμὸν καλύψεως τοῦ κινδύνου μακρᾶς ἀσθενείας (LONGUE MALADIE) ποὺ μὲ ἐπιτυχίαν ἐφαρμόζεται μεταπολεμικῶς ἐν Γαλλίᾳ, θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς οὐσιαστικωτέρας καὶ ἀξίας ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου. Διὰ ταύτης ἐλπίζεται ὅτι διὰ καταστήθῃ δυνατὴ ἡ διευκολύνσις τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ παραγωγικῇ διαδικασίᾳ ἰκανοῦ ἀριθμοῦ ὡς τῶν ἐκ φυματιώσεως προσβαλλομένων ἠσφαλισμένων, οἱ ὅποιοι ὡς γνωστὸν καὶ ὅταν ἰδῶνται κλινικῶς ἔχουν ἀνάγκην ὀρισμένου χρονικοῦ περιθωρίου διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς ἐργασίαν. Εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος ἐναπόκειται νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν νέον τούτου φεσμὸν, ἰδρύουσα τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα κέντρα.

γ) Ὁ θάνατος. Ἡ περίπτωση τῆς θανάτου, ὡς ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποβιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, δὲν ἐμφανίζει δυσχερείας.

Πρὸς τὸν θάνατον ἐξομοιοῦται πρῶτον ἡ περίπτωση ἀφαιρέσεως καὶ δευτέρου ἡ καταδίκη τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου εἰς ποινὴν στέρσεως τῆς ἐλευθερίας του ἢ εἰς ἐκπτώσιν ἢ στέρησιν ἐκ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, αἱ συνέπειαι εἶναι αἱ αὐταὶ διὰ τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου (στέρησις τοῦ εισοδήματος τοῦ οἰκογενειάρχου).

δ) Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια. Ἡ ὑπερδωδεκάετης πείρα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὑπὸ τούτου καθιερωθεῖσα καθ' ἑλληνικὴν καινοτομίαν, ἀρχὴ τῆς καλύψεως τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων ὑπὸ τῶν βασικῶν κλάδων ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναπηρίας - γήρατος - θανάτου, ἀναλόγως τῶν προκαλουμένων ἐκ τούτων συνεπειῶν (ἀσθένεια ἢ ἀναπηρία καὶ θάνατος) ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχῆς. Τούτου δοθέντος δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως τὸ νομοσχέδιον ἀποστή τῆς ἐν λόγῳ ρυθμίσεως. Ἄλλωστε τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ ἐπαγγελματικὰ ἀσθένεια δὲν συνιστοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἀλλὰ τὴν αἰτίαν τούτων, ἤτοι αἰτίαν νόσων, ἀναπηριῶν καὶ θανάτων, εἶναι δὲ φυσικὸν νὰ καλύπτονται ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων των ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου (βλ. πλεονα ἀνωτέρω VI Α').

ε) Τὸ πολεμικὸν ἀτύχημα. Λογικῶς, αἱ ἐκ πολεμικῶν ἀτυχημάτων προκαλούμεναι ἀναπηρία καὶ θάνατος, δὲν διὰ ἔδει νὰ καλύπτονται ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ἡ ἐπανόρθωσις των ἀποτελεῖ πρωταρχικὸν καθήκον τῆς Πολιτείας.

Λαμβανομένης οὐχ' ἦττον ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνεπαρκείας τῶν εἰς τὰ θύματα πολεμικῶν ἀτυχημάτων χορηγουμένων δημοσίων συντάξεων καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι πρόκειται περὶ προσώπων, δι' ἃ ἐπιβάλλεται ἡ ἐξάντλησις κάθε δυνατῆς μερίμνης, τὸ νομοσχέδιον υἱοθετεῖ τὴν λύσιν τῆς συνεχίσεως τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ I.K.A. σήμερον συνταξιοδοτουμένων θυμάτων πολεμικῶν ἀτυχημάτων (ἄρθρ. 29 παρ. 8). Τὰ ἐκ τῆς καλύψεως ἄλλωστε τῶν κινδύνων τούτων βάρη τῆς ἀσφαλίσεως εἶναι σχετικῶς ἀσήμαντα.

2. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεων. Ὡς πρὸς τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν συντάξεων τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἀπὸ τὰς ἀκολούθους δύο βασικὰς ἀρχάς:

α) ἐνότης χρονικῶν προϋποθέσεων δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀπονομῆς συντάξεων (ἀναπηρία - γήρας - θάνατος) καὶ β) καθιέρωσις ὅσον τὸ δυνατὸν εὐνοϊκωτέρων προϋποθέσεων, ἵνα πάντες οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ στειρομένοι ὅπωςδήποτε τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εισοδήματός των λόγῳ ἐπαληθεύσεως κινδύνου τινος δικαιούνται συντάξεως.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὁμοῦ τῆς τελευταίας ταύτης ἀρχῆς, ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ Ἰδρυμα ἐναντι τυχόν καταχρήσεων καὶ καταδολιεύσεων καὶ ἀφ' ἐτέρου ὑπάρξῃ ἡ ἐγγύησις ὅτι ὁ αἰτούμενος τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἶναι πράγματι μισθωτὸς κατ' ἐπάγγελμα, ἀφ' ὅσον ἡ ἀσφάλισις κατ' ἀρχὴν περιορίζεται εἰς τοὺς μισθωτοὺς. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ καθολικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, τότε δὲν διὰ ἦτο ἀναγκαῖα ἡ θέσπισις οἰωδῆποτε χρονικῶν προϋποθέσεων, διότι λογικῶς στερεῖται σημασίας ἂν ἡ ἀναπηρία ἢ ὁ θάνατος πραγματοποιεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ εἰς προκεχωρημένον στάδιον αὐτῆς.

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις (ἄρθρον 28) τοῦ νομοσχεδίου, διατυπῶνται μὲ γνώμονα τὰς ἀνωτέρω δύο βασικὰς ἀρχάς. Διαστυρεῖται ἐπίσης ἡ ἀρχὴ τῆς ἄνευ χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως προκειμένου περὶ ἀναπηριῶν ἢ θανάτων ὀσειλομένων εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὰ ἀσθενείας, δοθέντος ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταχρήσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι. Ὡσαύτως ὀρίζεται ὅτι ἐὰν οἱ κίνδυνοι οὗτοι ὀφείλονται εἰς ἐκτὸς ἐργασίας ἀτύχημα ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἡμίσεος μόνον ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἐκείνων αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν γένεσιν τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τὰς παροχὰς εἰς τὰς συνήθεις περιπτώσεις, δοθέντος ὅτι καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταχρήσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι, δὲν εἶναι ὁμοῦ ὁρμὸν νὰ ἐξομοιωθῶν τὰ ἀτυχήματα ταῦτα πλήρως πρὸς τὰ ἀτυχήματα ἐργασίας.

Ἀυστηροποιῶνται τέλος αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ I.K.A., τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνταξιοδοτήσεως λαμβανόντων ἐτέρωθεν σύνταξιν, διὰ νὰ ἐκλείψουν αἱ σήμερον σημειούμεναι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καταδολιεύσεις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς πραγματοποιήσεως ὑπὸ τούτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ I.K.A. τοῦ ἀπαιτουμένου μικροῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, οὐχὶ σπανίως εἰκονικῶς, ἐπὶ τῷ τέλει ἀπολήψεως καὶ δευτέρως συντάξεως παρὰ τοῦ Ἰδρύματος.

3. Ποσὸν συντάξεως.

1. Ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων, ὡς βάσις ἐτέθη ὅτι τὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ των, ἔδει νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῶν ἀκολούθων τριῶν βασικῶν ἀρχῶν :

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης τῶν καλύτερον πρὸς τοὺς ὀλιγώτερον ἀμειβομένους ἠσφαλισμένους. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐξασφαλισθῆ διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἐνὸς παγίου ποσοῦ συντάξεως, (80 ο)ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἡμέρας (κλάσεως), ἴσου δι' ἅπαντας τοὺς ἠσφαλισμένους, ἀνεξαρτήτως ἀποδοχῶν καὶ καταβληθειῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰσφορῶν ὑπὸ ἐκάστου ἠσφαλισμένου. Διὰ τῆς ρυθμίσεως ταύτης οἱ καλύτερον ἀμειβόμενοι ἠσφαλισμένοι συνεισφέρουν μέρος τῶν ὑπὸ τούτων καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότη τῶν καταβαλλομένων εἰσφορῶν πρὸς ὄφελος τῶν με χαμηλὸν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συντάξεως τῶν τελευταίων εἰς σημείον ἐπιτρέπον, τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς κατωτάτου ὀρίου συντηρήσεως (προνοιακὴ ἀρχή). Διότι ἡ κοινωνία ἀσφάλισις δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐξασφάλισιν συντάξεων ἀπολύτως ἀναλόγων πρὸς τὸν μισθόν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς ἰκανοποιητικοῦ EXISTENZ MINIMUM. Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐξασφαλίσουν μεῖζον εισόδημα ἐν περιπτώσει ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου δύνανται νὰ προσφύγουν εἰς ἰδιωτικὴν ἀσφάλισιν τσοῦτῶ μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ κῆξηνόμενον εισόδημά των τοῖς παρέχει τὴν εὐχέρειαν νὰ τὸ πράξουν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλίσεως. Διὰ τοῦ στοιχείου τούτου τονώνεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν διατήρησιν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ κατὰ λογικὸν μέρος ἐξάρτησις τοῦ ὕψους τῆς συντάξεως ἐκ τῶν καταβληθειῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰσφορῶν (ἀσφαλιστικὴ ἀρχή).

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων. Διὰ τοῦ

στοιχείου τούτου εξασφαλίζεται συγχρόνως ή κατά λογικόν μέρος εξάρτησις του ύψους τής συντάξεως εκ των καταβληθεισών εις την ασφάλισιν εισφορών (ασφαλιστική αρχή) και προς τὸ βιωτικόν επίπεδον του ήσφαλισμένου κατά τὸν χρόνον συνταξιοδοτήσεώς του, ἐφ' ὅσον βεβαίως τούτο δὲν ἐγγίζει τὰ ὅρια τής πολυτελείας.

Σημειωτέον ὅτι πλήρης ἐφαρμογή τής ἀνωτέρω ἀρχῆς θὰ ἀπήτει, ὅπως ή εκ του λόγου τούτου προσκείμεναι τής συντάξεως ὀρίζεται ἀνάλογος πρὸς τὰς δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας καταβαλλομένας εισφοράς. Ἐπειδὴ ἕως τούτου συνεπάγεται ἰκανὰς τεχνικὰς δυσχερείας, προσκρίθη ή ἀρχή, ὅπως ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἐν λόγω προσαυξήσεων γίνεται βάσει του τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τής κλάσεως του ήσφαλισμένου κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν πρὸ τής ἐπαληθεύσεως του κινδύνου (συντάξιμοι ἀποδοχαί) γεγονὸς ὅπερ ἀποβαίνει εις ὄφελος τῶν ήσφαλισμένων διότι αἱ ἀποδοχαί των κατὰ τὰ τελευταία ἔτη τής σταδιοδρομίας των εἶναι και αἱ μεγαλύτεραι.

δ) Ἐπὶ τής ἀρχῆς τής προσαυξήσεως τῶν συντάξεων ἀναλόγως πρὸς τὰ οἰκογενειακά βάρη του συνταξιούχου (κοινωνική ἀποψις και προνοιακή ἀρχή).

2. Μὲ βάσιν τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς προτείνεται τὸ ἀκόλουθον σύστημα ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων λόγω γήρατος και ἀναπηρίας.

Ἡ σύνταξις θὰ ἀποτελεῖται :

Ποσὰ συντάξεων λόγω ἀναπηρίας (οὐχὶ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) και γήρατος.

Ποσὸν ἡμερομισθίου και μινιαίου μισθοῦ	Ἀριθμὸς πρὸς γινόμενων μεταποιηθέντων ἡμερομισθίων ἐν ἀσφαλίσει	Ποσὸν συντάξεων (ἀνευ οἰκογενειακῶν βαρῶν)	Ποσὸν συντάξεως τοῖς 0,10 ἐπὶ του μισθοῦ	Ποσὸν συντάξεων μετὰ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος συζύγου	Ποσὸν συντάξεων τοῖς 0,10 ἐπὶ του μισθοῦ	Ποσὸν συντάξεων μετὰ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος συζύγου και τριῶν τέκνων	Ποσὸν συντάξεων τοῖς 0,10 ἐπὶ του μισθοῦ	
Ἡμερομισθίων : 20.000	1)	3.000	261.000	52,20 ο)ο	391.500	78,30 ο)ο	508.950	101,79 ο)ο
	2)	6.000	301.500	60,30 ο)ο	452.250	90,45 ο)ο	587.925	117,58 ο)ο
	3)	9.000	328.500	65,70 ο)ο	492.750	98,55 ο)ο	640.575	128,12 ο)ο
Ἡμερομισθίων : 50.000	1)	3.000	348.000	27,84 ο)ο	522.000	47,76 ο)ο	678.600	54,29 ο)ο
	2)	6.000	402.000	32,16 ο)ο	603.000	48,24 ο)ο	783.900	62,71 ο)ο
	3)	9.000	438.000	35,04 ο)ο	657.000	52,56 ο)ο	854.100	68,33 ο)ο
Ἡμερομισθίων : 100.000	1)	3.000	493.000	19,72 ο)ο	739.500	29,58 ο)ο	961.350	38,45 ο)ο
	2)	6.000	569.500	22,78 ο)ο	854.250	34,17 ο)ο	1.110.525	44,42 ο)ο
	3)	9.000	620.500	24,82 ο)ο	930.750	37,23 ο)ο	1.209.975	48,40 ο)ο
Ἡμερομισθίων : 2.500.000	1)	3.000	493.000	19,72 ο)ο	739.500	29,58 ο)ο	961.350	38,45 ο)ο
	2)	6.000	569.500	22,78 ο)ο	854.250	34,17 ο)ο	1.110.525	44,42 ο)ο
	3)	9.000	620.500	24,82 ο)ο	930.750	37,23 ο)ο	1.209.975	48,40 ο)ο

Εἰς ἕκαστον παράδειγμα ἐμφαίνεται κεχωρισμένως ή σύνταξις και ή ἐκατοστιαία ἀναλογία ταύτης ἐπὶ του μισθοῦ του ήσφαλισμένου, α) ὅταν ὁ ήσφαλισμένος εἶναι μόνος, β) ὅταν ἔχη σύζυγον και γ) ὅταν ἔχη τρία τέκνα εις τὰς περιπτώσεις καθ' ἑξῆς ὁ ήσφαλισμένος εἶχε αα) 3000 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ββ) 6000 και γγ) 9000.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, ὅσον περισσότερον χαμηλαί εἶναι αἱ ἀποδοχαί του ήσφαλισμένου τόσο ὑψηλοτέρα εἶναι ή σύνταξις του ἐν σχέσει με τὸν μισθόν. Οὕτω εις τὴν περίπτωσιν του ήσφαλισμένου μετὰ 3.000 ἡμέρας ἐργασίας και μινιαῖον μισθὸν 500.000 δραχμ. ή σύνταξις ἀνέρχεται μετὰ συζύγου και τριῶν τέκνων εις 101ο)ο, εις τὴν περίπτωσιν ήσφαλισμένου ἔχοντος ὡσαύτως 3.000 ἡμερομισθία ἐν ἀσφαλίσει και μισθὸν 1.250.000 δραχμ. ή ἐκατοστιαία ἀναλογία πίπτει εις 54ο)ο και εις τὴν τρίτην περίπτωσηιν (3.000 ἡμέραι ἐργασίας και 2.500.000 δραχμ. μισθόν) εις 38ο)ο. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ή σύνταξις δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸν μισθόν, αὕτη ὅταν ὑπερβαίνει τούτον θὰ μειοῦται εις ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν μισθόν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ἀπολύτου ἀναπηρίας (ἀπαιτούσης τὴν συνεχῆ συμπαράστασιν τρίτου προσώπου) προβλέπεται ὅτι αἱ ἀνωτέρω συντάξεις θὰ προσαυξάνονται κατὰ 50ο)ο. Ὁμοίως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀναπηρίας ὀφειλομένης εις ἐργα-

α) Ἐκ παγίου δι' ἅπαντας τοὺς ήσφαλισμένους ποσοῦ, ἴσου πρὸς τὰ 80 ο)ο του ἐκάστοτε τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τής κατωτάτης ασφαλιστικῆς κλάσεως και

β) Ἐκ τῶν κάτωθι προσαυξήσεων.

αα) ἐκ 10 ο)ο τής διαφορᾶς μεταξὺ του τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τής Ιης κλάσεως και τής κλάσεως εις ἣν ἀνήκει ὁ ήσφαλισμένος και

ββ) ἐκ 4 ο)ο του ὡς ἀνω παγίου ποσοῦ μετὰ τής κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαυξήσεως ἀνὰ 500 ἡμερομισθία μετὰ τὰ πρῶτα 1000 μέχρι 2999 τριαῦτα, ἐκ 3 ο)ο ἀνὰ 500 ἡμερομισθία πέραν τῶν 3000 και μέχρι 5999 και ἐκ 2 ο)ο ἀνὰ 500 ἡμερομισθία πέραν τῶν 6000.

γγ) Ἐκ προσαυξήσεων λόγω οἰκογενειακῶν βαρῶν ἴσων πρὸς 50ο)ο του συνολικοῦ ποσοῦ τής συντάξεως (πάγιον ποσὸν και προσαυξήσεις) διὰ τὴν σύζυγον και ἐτέρων προσαυξήσεων ἴσων πρὸς 20 ο)ο διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15ο)ο διὰ τὸ δεύτερον και 10ο)ο διὰ τὸ τρίτον.

Εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, παρατίθενται τρία παραδείγματα συντάξεων. Τὸ πρῶτον μετὰ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίον 20.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 500.000, τὸ δεύτερον μετὰ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίον 50.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 1.250.000 και τὸ τρίτον μετὰ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίον 100.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 2.500.000.

τικὸν ἀτύχημα και ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν προβλέπεται ὅτι τὸ ποσὸν τής συντάξεως δὲν θὰ δύναται νὰ εἶναι κατωτέρον τῶν 60 ο)ο τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν του παθόντος, ἀντὶ του 40 ο)ο που προέβλεπε ὁ ἰσχύων νόμος.

Τὸ ποσὸν τής ἐν περιπτώσει θανάτου ήσφαλισμένου ή συνταξιούχου ἀπονεμητέας συντάξεως εις τὰ μέλη οἰκογενείας του θανόντος ὀρίζεται ὡς και κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον εις ποσοστὸν τής συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ή εις ἣν θὰ ἔδικαιούτο ὁ θανὼν, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν του θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀριζόμενα.

Τὸ ποσοστὸν ὅμως τής συντάξεως τούτων ἀυξάνεται οὐσιαστικῶς ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἰσχύοντα ἣτοι διὰ τὴν χήραν εις 80 ο)ο τής ἀνωτέρω συντάξεως, διὰ τὰ ἀρροστεροπλεῦρος ὀρφανὰ τέκνα εις 60ο)ο και διὰ τὴν χήρα μητέρα εις 40ο)ο.

Ἐὰν δικαιοῦχον μέλος οἰκογενείας διατελῆ εις κατάστασιν ἀπολύτου ἀναπηρίας, χρήζει δὲ ὡς ἐκ τούτου διαρκοῦς συμπαραστάσεως και βοήθειας τρίτου προσώπου, ή σύνταξις του προσαυξάνεται κατὰ 50ο)ο (ἐπίδομα ἀπολύτου ἀναπηρίας).

Λαμβανομένου τέλους ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰ ἀλλαγῶν ἐκτιθέμενα, ή οἰκονομικὴ ὀργάνωσις τής ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας — γήρατος — θανάτου, θὰ βασισθῆ ἐπὶ του διανομητικοῦ συστήματος και ὅτι αἱ εισφοραί θὰ ἀποτελοῦν ποσοστὸν τῶν ἐκάστοτε ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, ὡς ἐκ του ὁποῦ τὰ ἔσοδα τής ἀσφαλίσεως θὰ ἀυξάνονται κατ' ἀναλογίαν τῶν

ἐκάστοτε αὐξήσεων τῶν μισθῶν, προβλέπεται ὅτι τὰ ποσὰ τῶν ἀπονεμομένων συντάξεων θὰ ἀναπροσαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς ἐκάστοτε γινομένας αὐξήσεις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ.

Ζ'. Αἱ παροχαὶ τοῦ κλάδου ἀσθενείας.

1. Ἐκτασις παροχῶν εἰς εἶδος. Ἡ κυριώτερη καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας εἶναι ἡ ἐπέκτασις πασῶν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἄνευ οἰκισθῆναι ἐξαίρεσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων.

Σήμερον, ὡς γνωστὸν, βασικαὶ τινες κατηγορίαι παροχῶν δὲν χορηγοῦνται εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ παροχαὶ αὗται (σανατοριακῆ, πρόσθετος, νοσοκομειακῆ περίθαλψης κ.λ.π.) εἶναι καὶ αἱ δαπανηρότεροι, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ ο ἡσφαλισμένος καὶ κατὰ μείζονα λόγον ὁ συνταξιούχος εὐρίσκειται κατὰ κινῶνα εἰς ἀδυναμίαν πραγματοποίησέως τῶν ἐξ ἰδίων, ἄνευ πλήρους ἀνατροπῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ του προϋπολογισμοῦ. Ἄνευ τοῦ μέτρου τούτου ἡ ἀσφάλισις θὰ ἀπέχει οὐσιωδῶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς στριζομένας ἐπ' αὐτῆς προσδοκίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιδιωκόμενους ὑπὸ ταύτης βασικοὺς σκοπούς.

Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῶν παροχῶν καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας θὰ πραγματοποιηθῆ εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει τῶν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου προβλεπόμενων Κανονισμῶν. Διὰ τὴν ἀποφασισθῆ δὲ ἐνδεχομένη παρέκκλισις, τὸ νομοσχεδίον ὀρίζει ὅτι τὸ ΙΚΑ. ὑποχρεοῦνται νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν ἱατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31.12.52 τὸ βραδύτερον.

Κατ' ἐξαίρεσιν, διὰ λόγους συνέσεως, προβλέπεται ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῆς санаτοριακῆς (οὐχὶ δὲ καὶ τῆς νοσοκομειακῆς) περίθαλψεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας δὲν θὰ δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ πρὸ τῆς 1.1.54. τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δυναμένου νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσίαν ταύτην μέχρι 31.12.54.

Ἐτέρα οὐσιώδης διάταξις τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 31 παρ. 5) εἶναι ἡ προβλεπόμενα περὶ κατ' οἶκον νοσηλείας τῶν φυματικῶν ἀσθενῶν (ἀμέσως ἡσφαλισμένων καὶ μελῶν οἰκογενείας) τῶν δεομένων санаτοριακῆς περίθαλψεως καὶ μὴ δυναμένων νὰ τύχῃσι τοιαύτης, ἐλλείψει διαθεσίμων санаτοριακῶν κλινῶν. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς φυματικοὺς κάθε δυνατὴν προστασίαν, ἐν ᾗ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ χώρᾳ санаτορίων. Διαρκούσης τῆς τοιαύτης κατ' οἶκον νοσηλείας του καὶ ἐπὶ εἰς μῆνας μετ' αὐτήν, ἢ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ санаτορίου ὁ ἀσθενὴς θὰ δικαιούται ἐπίσης ἐπὶ πλέον τοῦ τυχόν καταβαλλομένου εἰς τούτον ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ τῶν βασικῶν εἰδῶν τοῦ καθημερινοῦ διαιτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπόμενου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς санаτόρια τοῦ ΙΚΑ. ἢ συμβεβλημένα μετ' αὐτοῦ τοιαῦτα ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν εἰς χρῆμα.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τὸ Ἴδρυμα ἀναλαμβάνει πλέον εἰς ὅλην τὴν τὴν ἔκτασιν τὴν περίθαλψιν τῶν φυματικῶν ἡσφαλισμένων μελῶν οἰκογενείας των.

Ἄξια ἰδιαίτερας ἐξάρσεως εἶναι καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις θὰ παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἄνευ χρονικοῦ τινος περιορισμοῦ, ὡς καὶ ἡ δυνατότης παροχῆς περίθαλψεως τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν πασχόντων ἐξ ἀνάγκης νοσημάτων εἰς ἀσπυλα, ἐνῶ ὡς γνωστὸν οὗτοι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῶν εἰς ταῦτα (ἄρθρον 31 παρ. 4).

Ὅμοίως ὑποσημειούμεν τὴν διάταξιν (ἄρθρον 31 παρ. 7) καθ' ἣν τὸ Ἴδρυμα ἐν περιπτώσει τοκετοῦ ἡσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου θὰ ὑποχρεοῦται ὅπως κατὰ πρῶτον λόγον παρέχῃ αὐτοῦσίαν περίθαλψιν (κατ' οἶκον, ἐν μειωτηρίῳ κ.λ.π.) καὶ μόνον ἐν ἀδυναμίᾳ παροχῆς τοιαύτης θὰ χορηγῆται χρηματικὸν βοήθημα ἀντικαταστάσεως. Μέχρι σήμερον ὡς γνωστὸν τοιαύτη περίθαλψις δὲν παρέχεται ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ. Ἀντὶ ταύτης ἐχορηγεῖτο χρηματικὸν βοήθημα τοκετοῦ.

2. Σύστημα παροχῆς τῆς περίθαλψεως : Τὸ σχέδιον νόμου δὲν δεσμεύει τὴν διοίκησιν τοῦ ΙΚΑ., ὡς ὁ ἰσχύον νόμος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκολουθητέον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἱατρικῆς περίθαλψεως (σύστημα παροχῆς τῆς περίθαλψεως παρ' ἱατρῶν—ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ., ἢ ἐλευθέρως ἐκλογῆς τοῦ ἱατροῦ, δεχομένου ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του ἱατρείῳ ἢ ὀργανωμένης ἐλευθέρως ἐκλογῆς, κατὰ τὰ σήμερον κρατούμενα κλπ.). Τούτου δοθέντος τὸ Ἴδρυμα θὰ δύναται νὰ δοκιμάσῃ νέα συστήματα, ὡς ἐνδεχομένως ἐν σύστημα «κοντόταξ» καὶ οἰκογενειακοῦ ἱατροῦ, ἐξασφαλίζοντος εὐρύτατον πεδῖον ἐπιλογῆς τοῦ ἱατροῦ παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου, κατὰ τὰ ἐπιτυχῶς ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ υἱοθετηθέντα. Εἰς τὴν διοίκησιν τούτου ἐναπόκειται μετὰ τὴν συνεργασίαν τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐιδικῶν, νὰ πειραματισθῆ πρὸς νέους προαναπολισμοὺς ὀργανώσεως τῆς περίθαλψεως.

Ἐνταῦθα δὲν κρίνομεν ἀσκοπον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις, καθ' ἣν ἔκτασιν αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα, περὶ ἀνεπαρκείας τῆς κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀσφαλίσεως τοῦ ΙΚΑ. δὲν ἀποτελεῖ συνέπειαν ἀτελειῶν τῆς διεπούσης αὐτοῦ νομοθεσίας, ἀλλὰ τοῦ ἀνεπαρκοῦς κατὰ κύριον λόγον ὑγειονομικοῦ του ἐξοπλισμοῦ, τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁποῦοιου παρημποδίζει ἢ εἰς τὰ πρῶτα βροφικὰ βήματα ἐγκραγεῖσα παγκόσμιος θύελλα καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι καταχρηστικαὶ καὶ μεταπελευθερωτικαὶ ὑποτιμήσεις τῆς δραχμῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ πρόσθετα βάρη, τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ ἐπωμισθῆ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον ὁ κλάδος ἀσθενείας (διαδοχικαὶ παρατάσεις τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν φυματικῶν, μείωσις τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καταβλητέων εισφορῶν διὰ τοὺς ὑπὸ τούτου ἀπαχολοιούμενους ἡσφαλισμένους μισθοῦτος, ἀνάληψις τῆς περίθαλψεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἄνευ καταβολῆς εισφορῶν κλπ.).

Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἀλλαγῷ ἐσημειώθη, τὸ κέντρον τοῦ βάρους εἰς τὴν πολιτικὴν τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ, ρίπτεται εἰς τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα καὶ ἐξοπλισμὸν του.

Ὅταν τοῦτο πραγματοποιηθῆ θὰ ἔχει λυθῆ κατὰ τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέρος τὸ πρόβλημα τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, τὸ ὁποῖον σημειωτέον ἐμφανίζει ὄλως ἰδιαίτερον σημασίαν εἰς τὴν χώραν μας, μετὰ τὴν ὑψηλὴν θνησιμότητα εἰς τὴν βροφικὴν καὶ νεορᾶν ἡλικίαν, τὴν χαμηλὴν μέσσην διάρκειαν ζωῆς καὶ τὴν ὑψηλὴν νοσηρότητα.

Ἐπίσης εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἴδρυματος ἐναπόκειται καὶ εἰς τὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδοθῆσόμενους Κανονισμοὺς, νὰ ἀξιοποιηθῶν αἱ περὶ προληπτικῆς δράσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου.

Εἰς τὸν τομέα τούτον, εἶναι γνωστὸν, ὅτι μοιλονότι γενικῶς ἀντηγωνρίζεται σήμερον ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ προληπτικὴ ὑγειονομικὴ ὑποκαταστάθ βαθμηδὸν τὴν θεραπευτικὴν ἱατρικὴν, οὐδὲν τὸ ἄξιον λόγου ἔχει μέχρι τούδε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ΙΚΑ.

Εἰς τὸν τομέα τούτον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις δέον νὰ συνεργασθῆ στενῶς μετὰ τῶν οἰκείων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν λοιπῶν διεθνῶν, ἐθνικῶν καὶ ἰδιωτικῶν Ὄργανισμῶν καὶ Ἰδρυμάτων. διὰ τὴν κατὰ τερροσιν κοινῶν προγραμμάτων προληπτικῆς δράσεως, ἰδίᾳ δὲ τῆς σειρᾶς προτεραιότητος εἰς τὰ ληπτέα μέτρα.

3. Παροχαὶ εἰς χρῆμα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, τοῦτο καθορίζεται εἰς 50ο)ο τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος. ἐποξεκινόμενον κατὰ 10ο)ο δι' ἕκαστον ποσοστατευόμενον μέλος οἰκογενείας (σύζυγος, τέκνα, ἀδελφοὶ κλπ.) γωρὶς πάντως νὰ δύναται νὰ ὑπερβῆ τὰ 70ο)ο τοῦ ἀνωτέρου ἡμερομισθίου. οὐδὲ τὰς 35.000 ἡμερησίως. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας, ἦτοι καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους, τοῦτο εἶναι κατ' ἐπίσημ ἔτι ἀνώτερον τῶν ἀνωτέρω ποσοστῶν. Πράγματι ἡσφαλισμένος πραγματοποιῶν 25 ἡμερομισθία μηνιαίως πρὸς 20.000 καὶ ἔχων ὡς ἐκ τούτου μηνιαίον εἰσόδημα 500.000 δραχμ., ἐὰν δικαιούται ἐπίδοματος ἐκ 50ο)ο τοῦ μισθοῦ του, ἦτοι 10.000 ἡμερησίως δὲν θὰ λάβῃ 250.000 ἐπίδομα, ἀλλὰ (10.000 X 30 = 300.000 ἦτοι 60 ο)ο). Ἄν δὲ δικαιούται ἐπίδοματος ἐξ 70ο)ο τοῦ ἡμερησιοῦ μισθοῦ του

λόγω οικογενειακών βαρών να λάβη 420.000 επίδομα, ήτοι 8400.

Ἐτέρω πραγματοποιούμενη διὰ τοῦ νομοσχεδίου πρόβδος εἶναι ἡ ὀλοσχερῆς κατάργησις τοῦ τριμηρέου χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν ἐπιδότησιν λόγω ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικῆς ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, ἢ μείωσις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις καὶ ἢ ἐφ' ἅπαξ μόνον τοῦ ἔτους τήρησις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς, ὅταν ὁ ἠσφαλισμένος καθίσταται ἀνίκανος πλείονας τῆς μιᾶς ἐταρᾶς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Αἱ νέαι αὗται διαρρυθμίσεις, δι' ὧν προσαρμύζεται ἡ νομοθεσία μας πρὸς τὰς τιθεμένας ὑπὸ τῶν οἰκείων διεθνῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων τῆς Δ. Ο. Ε. ἀρχάς, ἀνακουφίζουν μεγάλως, καθ' ἃ ἐσημειώθη ἀλλαγῶν καὶ τοὺς ἐργοδότες, λόγω περιορισμοῦ τῶν ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑποχρεώσεων τῶν πρὸς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἐπὶ 15 ἢ 30 ἡμέρας (Βλ. Κεφ. Ε', 3).

Εἰδικαὶ διατάξεις προβλέπονται περὶ τοῦ χρόνου ἀναμονῆς τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ τῶν προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν, λόγω τῶν κινδύνων καταχρήσεων ποὺ ἐμφανίζονται αἱ περιπτώσεις αὗται καὶ τῶν ἰδιομορφιῶν τῶν.

Τὸ ἐπίδομα κυφορίας καὶ λοχείας ὀρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, χωρὶς μάλιστα νὰ τίθενται ἀνώτατα ὅρια. Συνεπῶς ἠσφαλισμένη, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν, θὰ δικαιούται ἡμερησίως ἐπίδοματος ἐκ δραχ. 50.000, δυνάμενον νὰ ἐξίχθῃ μετὰ τυχόν προσαυξηθέντων λόγω οικογενειακῶν βαρῶν μέχρις 70.000 δραχ.

Ἐκτὸς τούτου ὀρίζεται ὡς κατώτατον ὄριον ἡμερησίου ἐπίδοματος τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 10.000.

Ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν ἐπιδομάτων προσαρμύζεται πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς οἰκείας διεθνούς συμβάσεως ὀριζόμενα χρονικὰ ὅρια.

Δ'. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς παροχῶν. Αὗται ὀρίζονται διὰ μὲν τὰς εἰς εἶδος παροχὰς εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν 50 ἡμερῶν ἐργασίας, διὰ δὲ τὰς τοιαύτας εἰς 100. Διὰ λόγους διοικητικῆς ἀπλότητος ὀρίζεται ἐπίσης ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἡμέραι ἐργασίας δεόν νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅπως καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἰκανότητος εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, διὰ τὸ ἐπόμενο. Διὰ νὰ ἀποφευχθῶν ὁμως ἀδικίαι προβλέπεται ὅτι ἀρκεῖ ἢ πραγματοποιήσῃς τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ πρὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 15μηνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ὁμως ταύτῃ, διὰ τὴν ἀποφυγὴν καταχρήσεων, προβλέπεται ὅτι δὲν ὑπολογίζονται αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας.

Διὰ τὴν παρῆσιν τῶν ἐπιδομάτων μητρότητος προβλέπονται ὡς καὶ σήμερον ἠϋξημένα προϋποθέσεις, λόγω τῆς εὐχερείας ποὺ ἐμφανίζει ἡ περίπτωσις τοῦ τοκετοῦ, ὡς γεγονότος γινομένου ἐνωρὶς ἀντιληπτοῦ καὶ βεβαίως ἐπερχομένου, πρὸς καταβολέουσιν τῆς ἀσφαλίσεως.

Αὐστηρότεροι προϋποθέσεις προβλέπονται ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν λόγω τοῦ ὑψηλοῦ τῆς κόστους, ὅπερ πολλαπλασιάζει τὰς καταχρήσεις.

Η'. Ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας.

Αἱ ἐπερχόμεναι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τροποποιήσεις δὲν χρῆζουσιν ἰδιαιτέρων αἰτιολογιῶν. Ἀπλῆ ἀντιπαραβολὴ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου πρὸς τὰς τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἐπιτρέπει τὴν ἄμεσον διαπίστωσίν των. Ἀρκού-

μεθα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῶν ἐπερχομένων τροποποιήσεων εἰς τὸν χρόνον ἀναμονῆς καὶ τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπίδοματος ἀνεργίας ἀπὸ 180 εἰς 150 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἢ 15μηνον.

Ἡ ἰσχύουσα ἄλλωστε νομοθεσία εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας εἶναι τόσον πρόσφατος καὶ τόσον προοδευτικὴ ὥστε δὲν ὑπῆρχον περιθώρια βελτιώσεων. Ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας πραγματικὴ ἀσφάλισις τῆς χώρας μας, με ἐλαχίστας μόνον ξένας νομοθεσίας, μετρουμένας εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς, δύναται νὰ συγκριθῇ. Αὕτη εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ ὥστε νὰ ἀποτελῇ πραγματικὸν καύχημα διὰ χώραν τόσον πτωχὴν ὅσον ἡ ἰδικὴ μας.

Θ'. Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια καὶ Εἰδικὰ τινὰ θέματα.

Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν προβλέπεται κατὰ τὰ ἰσχύοντα καὶ εἰς τὸν Ν. 6298)1934 ἡ σύστασις εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρικῶν Δικαστηρίων. Αἱ κατ' αὐτὰ ρυθμίσεις δὲν διαφέρουν ἐν πολλοῖς τῶν ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου καθιερουμένων. Μεταβολαί τινες μόνον ἐπέρχονται εἰς τὸν τρόπον συνθέσεως αὐτῶν, διὰ νὰ δοθῇ μεγαλύτερα ἔμφασις εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὸν τρόπον διορισμοῦ τῶν μελῶν.

Αἱ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο βασικαὶ ἐπιτεύξεις τοῦ νομοσχεδίου συνίστανται κυρίως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀφ' ἐνός ἀυξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν δικαστῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τούτων ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν πλαισίωσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὀρίζεται ὅτι ταῦτα δεόν νὰ συσταθῶν τὸ βραδύτερον ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων ἐξασφαλίζεται ἡ ταχεῖα λειτουργία των, δοθέντος ὅτι παρὰ τὴν πάροδον 14ετίας περίπου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ ΙΚΑ καὶ παρὰ τὴν ἔγκαιρον ἔκδοσιν τοῦ οἰκείου ἐκτελεστικοῦ Δ)τος, ταῦτα δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ συσταθῶν, λόγω ἰδία τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τακτικῶν δικαστῶν.

Ἡ οὕτω ἐξασφαλιζομένη ταχεῖα λειτουργία τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ γαιοετισθῇ με ὄλην τὴν ἰκανοποίησιν, τὴν ὁποῖαν εὐλόγως θὰ αἰσθανθῶν πάντες οἱ σῆσιν ἔχοντες με τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν (ΙΚΑ, ἠσφαλισμένοι, ἐργοδότες) διότι πάντες οὗτοι θὰ εὑρουν εἰς ταῦτα τὸν ἀμεσὸληπτον, ὀλιγοδάπανον καὶ τυχὸν εἰς τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης συμπαραστάτην.

Αἱ εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ νομοσχεδίου περιλαμβανόμεναι διάφοροι διατάξεις περιέχουσιν, ἀφ' ἐνός ποινικὰς καὶ ἀστικὰς κυρώσεις, κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ κυρίως τοὺς κανόνες, δι' ὧν σκοπεῖται ἡ ρύθμισις τῆς μεταβάσεως ἐκ τοῦ σήμερον ἰσχύοντος καθεστώτος εἰς τὸ εἰσαγόμενον νέον σύστημα.

Τοιαῦται εἶναι ἐν συντομίᾳ αἱ διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Ἀν. Νόμου «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», ἐπερχόμεναι διορρυθμίσεις εἰς τὸ Ἴδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὸ καθόλου ἀσφαλιστικὸν μας σύστημα καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως περιβάλητε τοῦτο διὰ τῆς ὑμετέρας ἐγκρίσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1951.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸς
Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ
Βουλευτὴς Θεσσαλονίκης

ΑΝΑΓΚ. ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 1846.

Περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 12 Ἰου-
νίου 1951 τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ληφθεῖσαν
ἀπόφασιν, περὶ ἐκδόσεως λόγῳ κατεπειγούσης καὶ ἀναποφεύ-
κτου ἀνάγκης, ἀναγκαστικοῦ νόμου «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφα-
λίσεων», ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν :

Εἰσαγωγικὴ διατάξις.

Ἄρθρον 1.

1. Ὁ παρὼν νόμος ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν
τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις 2-4 ἀναφερομένων προσώπων εἰς
περίπτωσιν ἀσθενείας, μητρότητος, ἀναπηρίας, ἀτυχήματος,
γήρατος καὶ ἀνεργίας, ὡς καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας
αὐτῶν, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τούτων ἢ θανάτου τοῦ προ-
στάτου αὐτῶν ἠσφαλισμένου.

2. Ἡ διὰ τοῦ παρόντος θεσπιζομένη ἀσφάλισις περιλαμβάνει
εἰδικώτερον τοὺς ἀκολούθους κλάδους :

α') Τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς
χρῆμα.

β') Τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς
εἶδος.

γ') Τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

δ') Τὸν κλάδον ἀνεργίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἄρθρον 2.

1. Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπάγονται ὑπο-
χρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως, ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὀριζομέ-
νους ὅρους καὶ προϋποθέσεις :

α') Τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας πα-
ρέχουν ἐξηρητημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης
νοουμένης καὶ τῆς παρεχομένης διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν
Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀδιαφόρως νομικῆς φύσεως
(δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου) τῆς σχέσεως.

Ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρητημένης ἢ μὴ ἐργασίας
προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφά-
λισιν.

Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ οἱ ὅροι καὶ προϋποθέ-
σεις, ὑφ' ἧς πρόσωπα παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν
πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπάγον-
ται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου.

β') Οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικῶν σω-
ματείων τῶν περὶ ὧν τὸ ἐδάφ. α' προσώπων ἢ ἐνώσεων τοιού-
των σωματείων, ἐφ' ὅσον λαμβάνουν ἀποζημιώσεις ἐκ τῶν σω-
ματείων ἢ τῶν ἐνώσεων αὐτῶν.

γ') Οἱ μαθητευόμενοι.

δ') Οἱ συνταξιούχοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν πάσης φύσεως
Ὄργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, οἱ παρέχοντες ἐργα-
σίαν ὑπαγομένην εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου α' ὡς καὶ τὸ
πάσης φύσεως ἑκτακτον, ἡμερομίσθιον καὶ ἐπὶ συμβάσει προ-
σωπικῶν τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τούτου δὲν
ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Δημο-
σίου.

2. Τὰ περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου
πρόσωπα συνεχίζουν τὴν ὑπαγωγὴν τῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ
παρόντος καὶ διαρκούντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δικαιοματικῶς
ἢ ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των, δὲν προσφέρουν
ἐξηρητημένην ἐργασίαν πλὴν ὅμως τυγχάνουν ἐν ὄλῳ ἢ ἐν
μέρει τῶν ἀποδοχῶν των παρὰ τοῦ ἐργοδότη (ἄδειαι, στρά-
τευσις).

3. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ. Α.
ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευο-
μένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ
ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος εἴτε δι' ἀπαντας
τοὺς κλάδους εἴτε δι' ὀρισμένους μόνον ἐξ αὐτῶν, οἰκονομι-
κῶς ἀσθενεῖς κατηγορίαι αὐτοτελῶς ἐργαζομένων προσώπων,
στερουμένων ἐπαγγελματικῆς στέγης.

Κατὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοιούτων κατηγο-
ριῶν ἠσφαλισμένων δύναται νὰ ἐπιβάλλεται διὰ Β. Διαταγ-
μάτων προκαλουμένων προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν
καὶ Ἐργασίας ἢ ὑποχρέωσις ἐφοδιασμοῦ τούτων δι' ἀστυνομι-
κῶν ἀδειῶν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπαι-
τοῦνται τοιαῦται βάσει ἰσχυουσῶν ἐτέρων διατάξεων καὶ πε-
ριοδικῆς ἀνανεώσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκδό-
σεως ἢ ἀνανεώσεως τῶν ἐν λόγῳ ἀδειῶν, ἐφ' ὅσον δὲν προτά-
γεται βεβαίωσις τοῦ Ι. Κ. Α. περὶ ἐκπληρώσεως τῶν ἐναντι
τούτου ἀσφαλιστικῶν τῶν ὑποχρεώσεων.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Ἄρθρον 3.

1. Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου τὰ
πρόσωπα τὰ παρέχοντα εἴτε ἀποκλειστικῶς εἴτε ὄχι ἐργα-
σίαν, ὁ χρόνος τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται ὡς συντάξιμος κατὰ
τὰς διατάξεις τῆς ἐκάστοτε ἰσχυούσης διὰ τὸ Δημόσιον συν-
ταξιοδοτικῆς νομοθεσίας.

2. Τὰ ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων προ-
σώπων παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προ-
σώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ συνδεόμενα μετὰ τούτων διὰ
σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐξαιροῦνται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ι.
Κ. Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας.

Πρόσωπα ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 4.

Ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων προσώπων δὲν ὑπάγον-
ται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος :

1. Οἱ ἀλλοδαποί, οἱ προσκαιρῶς ἐν Ἑλλάδι ἀσχολούμενοι.
Ὡς πρόσκαιρος ἀπασχόλησις θεωρεῖται ἡ μὴ μέλλουσα νὰ
διαρκῆσῃ ἐν Ἑλλάδι τοῦλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος. Δύναται τὸ
ἀρμόδιον κατὰ τὸν Κανονισμὸν ὄργανον, ἐπὶ ἐξαιρετικῶν περι-
πτώσεων, νὰ παρατείνῃ τὸν χρόνον τῆς μὴ ἀσφαλισίμου ἀπα-
σχολήσεως μέχρι 3 ἐτῶν ἐν συνόλῳ.

2. Οἱ ἰερωμένοι, οἱ ἀσχολούμενοι εἰς Ἱδρύματα ἐν οἷς τε-
λοῦνται τὰ τῆς λατρείας τῶν διαφόρων θρησκειῶν.

3. Οἱ ἀλλοδαποί, οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι εὐρι-
σκομένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν καὶ
τὰς ἐκτάκτους Διεθνεῖς Ἐπιτροπὰς, ὡς καὶ τὰ φυσικὰ πρό-
σωπα τ' ἀπολαύοντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας. Τὰ
ὡς ἄνω πρόσωπα δύναται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀσφαλισθῶν εἰς
τὸ Ι.Κ.Α. καταβάλλοντα καὶ τὴν ἐργοδοτικὴν εισφοράν, κατὰ
τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ.

Ειδικά Ταμεία.

Άρθρον 5.

1. Πάντα τὰ υφιστάμενα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, οἰαδήποτε μορφῆς Ταμεία, τὰ συνεισθημένα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ν. 2868 ἢ εἰδικῶν νόμων ἢ τοῦ διατάγματος τῆς 15ης Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν Σωματείων» καὶ ἀσφαλιζόμενα, εἴτε ἀποκλειστικῶς εἴτε ἐν μέρει, πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἀρθρῷ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ἐξακολουθοῦν λειτουργοῦντα καὶ διατάμενα ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν δι' ἕκαστον τούτων διατάξεων. Πάντα τὰ εἰς τοιαῦτα Ταμεία κυρίας ἀσφαλίσεως ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα, ἀπαλλάσσονται καθ' οὓς κλάδους εἶναι ἠσφαλισμένα παρ' αὐτοῖς, τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως, ἀδιαφόρως ἂν τὸ οἰκείον Ταμεῖον χορηγῇ ἀπάσας ἢ μέρει μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α. πραγματοποιημένων κατηγοριῶν παροχῶν καὶ τοῦ ὕψους τούτων.

Ἐὰν πρόσωπὸν τι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων παρέχει, ἐκτὸς τῆς ἐργασίας δι' ἣν ἀσφαλιζέται εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ δι' ἣν ὡς ἐκ τούτου ἐξαίρεται ἐκ τοῦ οἰκείου κλάδου ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐτέραν ἐργασίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ παρόντος, μὴ θεμελιούσαν ὅμως ὑπερβάσιν ἀσφαλίσεως παρ' ἐτέρῳ Ταμείῳ, ὑπάγεται ὡς πρὸς ταύτην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατηρούμενα καὶ συνεχίζοντα τὴν λειτουργίαν τῶν εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἐὰν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται πάντως, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ ἐν παρ. 2 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ὀριζόμενα :

Τὰ μὲν ἀσκούντα ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 τὰς αὐτὰς τουλάχιστον καθ' ὕψος, κατηγορίας καὶ ἑκτασιν παροχάς, πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας θὰ χορηγῇ ἐκάστου τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων τοῦ ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Τὰ δὲ ἀσκούντα ἀσφάλισιν συντάξεων ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι' ἐκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιούχου, λόγω γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου), ὑπολογιζόμενα βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσασυζανόμενα δὲ κατὰ τὰς τυχόν προσυζητήσεις λόγω οἰκογενειακῶν βαρῶν, τὰς καθοριζόμενας ὑπὸ τοῦ παρόντος.

Αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ὡς ἄνω Ταμείων συνταξιοδοτούμενους αὐτοτελῶς ἐργαζομένους, οὐδὲ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς συνταξιοδοτούμενους ὑπὸ τούτων ἐὰν οἱ τελευταῖοι οὗτοι :

α) Δὲν εἶχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως συμπληρώσει προκειμένου περὶ ἀρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ

β) Δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγω ἀναπηρίας τοῦ ἀρθροῦ 28 παρ. 1 ἐδ. πρῶτον ἢ

γ) Δὲν πληροῦν προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγω θανάτου τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 28 παρ. 6 ὀριζόμενας προϋποθέσεις χαρακτηρισμοῦ των ὡς μελῶν οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεως καὶ τὰς τοιαύτας τῆς παρ. 6 τοῦ ἀρθροῦ 29.

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 πάντα τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιούχοι διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων, κυρίας ἀσφαλίσεως ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας) δικαιοῦνται ὅπως ἀξιοῦν παρὰ τῶν εἰδικῶν Ταμείων των, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω ὀριζόμενας προϋποθέσεις, τὰς ὡς ἄνω παροχάς, αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὄριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας παρὰ τῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξαρθρομένων Ὄργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως (συντάξεων καὶ ἀσθενείας). Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξιώσεις θεμελιεύονται ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν Κανονισμῶν

τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς διατεούσης τα οἰκεία εἰδικὰ Ταμεία νομοθεσίας.

Ἐπιτρέπεται ἡ δημιουργία ἐπαρκειᾶς τῶν εἰδικῶν Ταμείων διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὡς ἄνω παροχῶν δι' ἀναπροσαρμογῆς ἢ αὐξήσεως τῶν ὑπὲρ αὐτῶν νομοθετημένων κοινωνικῶν πόρων ἢ αὐξήσεως τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ὀριζομένων.

2. Ἐκ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον διατηρουμένων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συγχωνεύονται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ παρόντος ἀρθροῦ, τὰ Ταμεία ἐκείνα τὰ ὁποῖα λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν τοῦ ὕψους τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, τῶν ἐκ τῆς περιουσίας προσόδων, τοῦ χρόνου λειτουργίας, τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς παροχῶν, τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἐκτάσεως τούτων καὶ τῶν ἐξόδων διοικήσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν Ταμείου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀφ' ἐτέρου, δὲν δύνανται νὰ παράσχουν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς περιῆς ἢ παρ. 6 τοῦ παρόντος Ἐπιτροπῆς, ἰσοδύναμον τουλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν.

3. Τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας τὸ συσταθὲν διὰ τοῦ Α. Ν. 118) 45 διαλύεται, συγχωνευόμενον δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισερχεται διὰ τοῦ κλάδου ἀνεργίας εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν του περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων του, ὡς καθολικὸς αὐτοῦ διάδοχος.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων προσώπων διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας συνεχίζεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ κινήτη καὶ ἀκίνητος περιουσία τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας περιέρχεται ἅπασα, δυνάμει τοῦ παρόντος, εἰς τὸν κλάδον Ἀνεργίας τοῦ Ι.Κ.Α., αἱ δὲ ὑπάρχουσαι ὑπὲρ τούτου μισθώσεις διατηροῦνται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.

4. Ἡ ὀργάνωσις ἀντιφυματικῆς ἀσφαλίσεως (Ο. Α. Φ. Α.) ἢ συσταθεῖσα διὰ τοῦ Α. Ν. 19)11)35 διαλύεται, συγχωνευμένη δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισερχεται διὰ τοῦ κλάδου παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος, εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν της περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων της ὡς καθολικὸς αὐτῆς διάδοχος.

Ἡ ἀσφάλισις τοῦ κινδύνου τῆς φυματιώσεως ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἄπασα ἡ κινήτη καὶ ἀκίνητος περιουσία τῆς Ο.Α.Φ.Α. περιέρχεται δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι μισθώσεις διατηροῦνται ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου ἀπαγορεύεται ἡ σύστασις νέων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἐκτὸς μόνον τοιαύτων προερχομένων ἐκ συγχωνεύσεως δύο ἢ πλείονων ὁμοειδῶν λειτουργούντων ἤδη Ταμείων. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ ἴδρυσις Ἐπιχορηγῶν Ταμείων διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου προβλεπομένων παροχῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων των ὑπερβαίνει τοὺς χιλίους καὶ δὲν θίγονται αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων προσώπων ἐναντι τοῦ Ι.Κ.Α. Ὡς ἐπὶ πλέον παροχαὶ θεωροῦνται αἱ εἴτε κατ' εἶδος εἴτε κατὰ πρῶτον ἢ κατ' ἀμφότερα ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμενα τοιαῦτα.

Διὰ Β. Διατάγματος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδοθησομένου, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὀρισθήσεται ἡ διαδικασία τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω συγχωνεύσεως δύο ἢ πλείονων ὁμοειδῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως εἰς ἐνιαῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα. Ἡ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Β. Δ)τος ὀρισθησομένην διαδικασίαν πραγματώσεως τῆς συγχωνεύσεως, ἐνεργεῖται δι' εἰδικῶν Β. Δ. ἐκδιδομένων, κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωνεύσεως, προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν μεταξὺ τῶν ὑπὸ συγ-

χώνουσιν Ταμείων συγκαταλέγονται και Ταμεία υπαγόμενα υπό την εποπτείαν ετέρων Υπουργείων, όποτε το ειδικόν Διατάγμα εκδίδεται τή προτάσει και του άρμοδίου Υπουργού.

Διά των άνωτέρω ειδικών Β. Δ) των καθορίζονται και οι πόροι του ενιαίου Οργανισμού, ή τύχη των μη περιερχομένων τυχόν εις τούτον πόρων των συγχωνευομένων Γραφείων, αι προϋποθέσεις άπονομής των παροχών, ή έκτασις ως και τó ύψος τούτων. τά τής διοικήσεως αυτού, συνθέσεως των υπηρεσιών του, τά του προσωπικού του έν γένει ως και πάσα έτέρα συναφής λεπτομέρεια.

6. Περί τής έν παραγράφω 2 συγχωνεύσεως Ταμείου τινός κυρίας ασφαλίσσεως εις τó Ι.Κ.Α. αποφασίζει: Έπιτροπή διοριζομένη υπό του Υπουργού Έργασίας και άποτελουμένη έξ ενός Συμβούλου τής Έπικρατείας, όριζομένου μετά' ενός άναπληρωτού του υπό του Προέδρου του Συμβουλίου Έπικρατείας, ως Προέδρου τής Έπιτροπής, έκ του καθηγητού τής Μαθηματικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών μέλους του παρά τῷ Υπουργείω Έργασίας Συμβουλίου Κοινωνικών Ασφαλίσεων, άναπληρουμένου υπό του έν τῷ Συμβουλίω τούτω άναπληρωτού του, έκ του Γενικού Διευθυντού του Υπουργείου Έργασίας άναπληρουμένου υπό του νομίμου άναπληρωτού του, έκ του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του Έδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, άναπληρουμένου υπό μέλους του Δ. Σ. έκ τής τάξεως των ειδικών, έκ του Γενικού Διευθυντού του Ι.Κ.Α. άναπληρουμένου ύφ' ενός Διευθυντού του Ι.Κ.Α. και έκ δύο αντιπροσώπων των ήσφαλισμένων του υπό συγχώνουσιν Ταμείου, έξ ών ό εις μέν όρίζεται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του έν λόγω Ταμείου, ό δε έτερος υπό τής Γενικής Συννομοσπονδίας Έργατών Ελλάδος μετά των άναπληρωτών των. Χρέη Εισηγητού παρά τῷ Έπιτροπή εκτελεί έν έκ των μελών τής Έπιτροπής όριζόμενον υπό του Προέδρου αυτής. Τόν γραμματέα τής Έπιτροπής όρίζει ό Υπουργός Έργασίας έξ υπαλλήλων του Υπουργείου Έργασίας ή Ασφαλιστικού Οργανισμού. Τά καταβλητέα εις τά μετέχοντα τής Έπιτροπής πρόσωπα πραγματικά έξοδα κινήσεως, δυνάμενα νά όρίζονται και κατ' άποκοπήν όρίζονται κατά τās διατάξεις τής παραγράφου 8 του άρθρου 48. Έν περιπτώσει άδικαιολογήτου μη προσελεύσεως μέλους τινός τής Έπιτροπής εις δύο συνεδριάσεις, διά μέν τά έξ υπαλλήλων μέλη τής Έπιτροπής ή μη προσέλευσις θεωρείται ως πειθαρχικόν παράπτωμα, διά δε τά λοιπά άποτελεί λόγον άντικαταστάσεών των.

Έν περιπτώσει μη όρισμού των έν τῷ Έπιτροπή αντιπροσώπων των ήσφαλισμένων παρά του Δ. Σ. του οικείου Ταμείου και παρά τής Γ.Σ.Ε.Ε. έντός 15θήμερου άφ' ής ζητηθή τούτο διορίζει τούτους ό Υπουργός Έργασίας κατ' οικείαν κρίσιν.

Η Έπιτροπή αποφαινεται επί συγκεκριμένων έρωτημάτων περί συγχωνεύσεως όρισμένου Ταμείου κυρίας ασφαλίσσεως εις τó Ι.Κ.Α., άπευνομένων εις τόν Πρόεδρον αυτής παρά του Υπουργού Έργασίας, είτε άυτεπαγγέλτως, είτε τῷ αίτησει του Δ. Σ. όρισμένου Ταμείου ή τής Γ.Σ.Ε.Ε. ή τής οικείας επαγγελματικής οργανώσεως. Η Έπιτροπή προσκαλείται εις συνεδρίασιν παρά του Υπουργού Έργασίας ή του Προέδρου αυτής, εύρίσκειται έν άπαρτία παρόντων 4 τουλάχιστον μελών και εκδίδει ήτιολογημένας αποφάσεις διά πλειοψηφίας τεσσάρων τουλάχιστον ψήφων.

Η Έπιτροπή ύποχρεούται όπως ύποβάλῃ τήν επί έκάστου έρωτήματος άπόφασίν τής εις τόν Υπουργόν Έργασίας έντός τριών τó πολυ μνηών άπό τής λήψεως του σχετικού έρωτήματος. Ο Πρόεδρος τής Έπιτροπής δύναται νά ζητή τήν ύποβολήν αὐτῶν παντός στοιχείου όπερ ήθελε κρίνει άναγκασιον διά τήν μόρφωσιν γνώμης, τόσον παρά των υπηρεσιών του Υπουργείου Έργασίας όσον και παρά των υπηρεσιών του υπό κρίσιν Ταμείου και του Ι.Κ.Α., ως και τήν εκτέλεσιν πάσης σχετιζομένης με τó έργον τής Έπιτροπής μελέτης ή έτέρας εργασίας.

Έν περιπτώσει καθ' ήν ή Έπιτροπή ήθελεν άποφασίῃ ύπερ τής συγχωνεύσεως του οικείου Ταμείου εις τó Ι.Κ.Α., εκδίδεται βάσει τής άποφάσεως αυτής, εισηγήσει του Υπουργού Έργασίας, ύποβαλλομένη εις τó Υπουργικόν Συμβούλιον

έντός μηνός άπό τής ένακαινώσεως τής άποφάσεως τής Έπιτροπής, Β. Διατάγμα, προτάσει του Υπουργικού Συμβουλίου, περί συγχωνεύσεως του οικείου Ταμείου εις τó Ι.Κ.Α.

Άπό τής δημοσιεύσεως του Διατάγματος τούτου τó υπό κρίσιν Ταμείον διαλύεται συγχωνευόμενον εις τó Ι.Κ.Α., όπερ ύπειτέρχεται διά του οικείου ή των οικείων του κλάδων εις τó σύνολον των ένεργητικών και παθητικών του περιουσιακών στοιχείων και απαιτήσεων, ως και των πάσης φύσεως δικαιωμάτων του και ύποχρεώσεων. Τά παρ' αὐτῷ ήσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουν τήν ασφάλισιν παρά τῷ Ι.Κ.Α., εφαρμζομένων έφεξής των διατάξεων τής διεπούσης τó Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, υπό τούς έν τῷ παρόντι νόμῳ όριζομένους ειδικούς όρους.

Αί έν τῷ ασφαλίζει του συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεΐσαι ήμέραι εργασίας λογίζονται πάντως ως πραγματοποιηθεΐσαι εις τήν ασφάλισιν του Ι.Κ.Α. διά τήν άπόκτησιν των υπό τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων προς παροχάς και εις κλάσεις όρισθησόμενας δι' άποφάσεως του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α.

Ο χρόνος τής πλασματικής παρά τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ συνταξίμου ύπηρεσίας των ήσφαλισμένων του έφ' όσον ανεγνωρίσθη και εξηγοράσθη κατά τās διατάξεις τής διεπούσης αὐτῷ νομοθεσίας, ύπολογίζεται ως χρόνος πραγματικής ασφαλίσσεως και παρά τῷ Ι.Κ.Α., υπό τόν όρον παντως ότι δέν ελήφθη ύπ' όψιν διά τήν άπονομήν έτέρας συντάξεως παρ' Οργανισμού τινός κυρίας ασφαλίσσεως ή παρά του Δημοσίου. Δι' ειδικού Κανονισμού καθορισθήσονται τά τής εξαγοράς άναγνωρισθείσης αλλά μήπω εξαγορασθείσης έν όλῳ ή έν μέρει παρά τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ συνταξίμου ύπηρεσίας.

7. Καθ' άπάσας τās περιπτώσεις συγχωνεύσεως ασφαλίστικου τινός Οργανισμού εις τó Ι.Κ.Α. κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος άρθρου, δύναται κατόπιν άποφάσεως του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. και κατά τά διά ταύτης ειδικότερον εκάστοτε όριζόμενα, νά διατηροῦνται έν λειτουργίᾳ έν όλῳ ή έν μέρει αι ύπηρεσίαι του συγχωνευθέντος Ταμείου ή Οργανισμού υπαγόμεναι πάντως υπό τήν Διοίκησιν του Ι.Κ.Α. Διαρκούσης τής μεταβατικής ταύτης περιόδου, ήτις δέν δύναται νά ύπερβῇ τó εξάμηνον, τó προσωπικόν του συγχωνευθέντος Ταμείου ή Οργανισμού εξακολουθεΐ λαμβάνον παρά του Ι.Κ.Α. τās άς ελάμβανε κατά τόν χρόνον τής συγχωνεύσεως άποδοχάς μέχρις εκκαθαρίσεως τής θέσεώς του κατὰ τά έν άρθρω 55 όριζόμενα.

8. Προκειμένου περί ασφαλίστικων Οργανισμών περιλαμβανόντων και κλάδον προνοίας (έφ' άπαξ παραχαι), ή κατά τās διατάξεις του παρόντος άρθρου συγχώνουσιν αὐτῶν εις τó Ι.Κ.Α. δύναται νά περιορίζεται εις τούς λοιπούς, πλην τούτου, κλάδους ασφαλίσσεως. Επί μερικῆς κατὰ τ' άνωτέρω συγχωνεύσεως τó περι τούτης Β.Δ)μα καθορίζει, έφ' όσον δέν τηροῦνται χωριστοί λ)σμοί, τήν περιερχομένην εις τó Ι.Κ.Α. περιουσίαν και τόν αριθμόν και τήν κατά βαθμούς σύνθεσιν των διατηρουμένων θέσεων. Τό Δ. Σ. του οὗτω μερικῶς συγχωνευομένου Οργανισμού έντάσσει εις τās διατηρουμένας οργανικάς θέσεις άνάλογον έκ του συνολικού προσωπικού του αριθμόν υπαλλήλων και υπηρετιών έντός διμήνου προθεσμίας άπό τής εκδόσεως του περί συγχωνεύσεως Β. Δ)τος, του ύπολοίπου προσωπικού του διεπομένου υπό των διατάξεων του παρόντος Νόμου των αφορωσών τά του προσωπικού των συγχωνευομένων εις τó Ι.Κ.Α. Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως.

9. Οσάκις εις τó συγχωνευόμενον κατὰ τά άνωτέρω εις τó Ι.Κ.Α. Ταμείον ασφαλίζονται έν μέρει και πρόσωπα μη υπαγόμενα εις τās διατάξεις του παρόντος, ταῦτα συνεχίζουν τήν ασφάλισιν των εις τινά ή πλείονας έκ των έν τῷ χώρῳ λειτουργούντων Ασφαλιστικῶν Οργανισμῶν όριζομένων διά του περί συγχωνεύσεως Διατάγματος, μεταξὺ των οργανισμῶν των καλυπτόντων άναλόγους ή τās μάλλον όμοιειδείς κατηγορίας εργαζομένων. Εις τās περιπτώσεις ταύτας διά του Διατάγματος όρίζεται και ή κατανομή τής περιουσίας του συγχωνευομένου Ταμείου εις τó Ι.Κ.Α. και τούς άνωτέρω Οργανισμούς, ως και αι άναλογίαι του Προσωπικού του συγχωνευομένου Ταμείου, τó όποίον θά δύναται νά ένταχθῇ εις τούτους

ἢ νὰ μεταταχθῆ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ παρόντος. Τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω πρόσωπα δύναται: ἀντὶ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς ἕτερον Ταμεῖον νὰ συνεγίσωσι προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις ἐιδικοῦ Κανονισμοῦ.

10. Διατάξεις τῆς διεκτέσεως τὰ συγχωνεύμενα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖα Νομοθεσίας, ἀρτῆται πρὸς τὴν ὑπὸ τούτων ἀσκουμένην ἀσφάλισιν (ἐπαγγελματικὴ κατοχύρωσις κλπ.), ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐιδικοῦ περὶ συγχωνεύσεως διατάγματος, τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπεισερχομένου εἰς τὰς ἀρμοδιότητας τοῦ συγχωνευομένου Ταμεῖου, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὀρίζεται ἐν τῷ παρόντι νόμῳ.

Συνέχισις ἀσφαλίσεως συνταξιούχων κατὰ τῆς ἀσθενείας.

*Ἀρθρον 6.

Τὰ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρέμα καὶ εἰς εἶδος, συνεχίζουσι δικαιούμενα τῶν παροχῶν τῶν ἀνωτέρω κλάδων καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεώς των παρ' αὐτῷ λόγῳ τῆς συνταξιοδοτήσεώς των παρ' ἐιδικοῦ Ταμεῖου, ὅφ' οὗς ὄρους καὶ προϋποθέσεις δικαιούνται τούτων καὶ οἱ συνταξιούχοι τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον πάντως πρόκειται περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου ἢ λόγῳ ἀναπηρίας ἢ συμπληρωσάντων τὸ 60ὸν προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ τὸ 55ὸν προκειμένου περὶ θηλέων ἕτος ἡλικίας των. Τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἀπολαμβάνουσι καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας ἀποδιούτων ὡς ἔνω ἡσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον χρόνον συνταξιοδοτοῦνται παρ' ἐιδικοῦ Ταμεῖου.

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἰσχύουσι καὶ διὰ τοὺς μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συνταξιοδοτηθέντας παρ' ἐιδικῶν Ταμεῖων ὡς ἔνω ἡσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας τούτων ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ ἐιδικοῦ Ταμεῖου.

Ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως.

*Ἀρθρον 7.

Διὰ κανονισμῶν θέλει προσδιορισθῆ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐν γένει διαδικασία περαιτέρω ἐπέκτασεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰ κατὰ τὰ ἀρθρα 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος πρόσωπα, ὡς καὶ αἱ ὑποχρεώσεις αὐτῶν καὶ τῶν τυχόν ἐργοδοτῶν. Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις δύναται νὰ γίνῃ εἴτε συνολικῶς καὶ κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας ἢ κατὰ πόλεις καὶ οἰκισμούς, εἴτε κατὰ συνδυασμῶν ἀμφοτέρων τῶν κριτηρίων τούτων καὶ δῆ, εἴτε δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε διὰ τινος ἢ διὰ τινος μόνον ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ δι' ὀρισμένης μόνον κατηγορίας παροχῶν ὀρισμένου κλάδου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, μερικῆς ἐφαρμογῆς ὀρισμένου κλάδου τῆς ἀσφαλίσεως, διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ὀρίζονται καὶ τὰ καταβλητέα τμήματα εἰσφορῶν παρὰ τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τῶν τυχόν ἐργοδοτῶν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Γενικοὶ κανονισμοὶ καὶ ὅροι.

Ἐννοιολογικοὶ προσδιορισμοί.

*Ἀρθρον 8.

Οἱ κάτωθι ἐν τῷ παρόντι χρησιμοποιοῦμενοι ὅροι σημαίνουσιν ἀντιστοίχως:

1. Ἠσφαλισμένος καὶ ἡσφαλισμένος: Τὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 ἀναφερομένων τὰ μὴ ἐπιπτόντα εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἀρθροῦ 3 καὶ 4 καὶ ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

2. Ἡμέρα ἐργασίας: Τὰς ἡμέρας καθ' ἃς οἱ ἡσφαλισμένοι ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιούνται ἀμοιβῆς εἰς χρέμα ἢ εἰς εἶδος δι' ἐργασίαν παρεχουμένην κατὰ τοὺς ὀρισμούς τῶν ἀρθρων 2 τοῦ παρόντος ἢ καθ' ἃς δικαιούνται ἀμοιβῆς κατὰ τὴν κειμένην Νομοθεσίαν ἄνευ πραγματικῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν των (στράτευσις, ἀδειαι), ἢ προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων αἱ ἡμέραι δι' ἃς καταβάλλονται αἱ κανονισμέναι εἰσφοραί.

3. Συνταξιούχοι: Τοὺς λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἀνάγκης συνταξιούχους καὶ τοὺς ἐπιδοματούχους λόγῳ ἀνεργίας.

4. Ἀτύχημα: Τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βίαιον συμβάν καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθενείαν.

5. Ἐργοδοτής:

α') Τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου διὰ λογαριασμῶν τῶν ὑποίων τὰ ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των.

β') Θεωροῦνται ὡς ἐργοδοταὶ προκειμένου περὶ φορτώσεων καὶ ἐκφορτώσεων:

αα) Πλοίων, οἱ οἰκείοι ἐξοπλισταὶ καὶ οἱ πράκτορες ἀλληλεγγύως, ἐκτὸς ἐὰν αἱ τοιαῦται ἐργασίαι ἐκτελοῦνται παρ' ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, ὅποτε ὡς ἐργοδοτῆς θεωρεῖται ὁ οἰκείος Ὄργανισμός.

ββ) Χερσαίων καὶ ἐναερίων μεταφορῶν, αἱ οἰκείαι ἐπιχειρήσεις κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ.

γ') Διὰ τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ὡς ἐργοδοταὶ θεωροῦνται, ἀλληλεγγύως ὁ κύριος τοῦ ἀνεγειρομένου, συμπληρουμένου, μεταρρυθμιζομένου, ἐπισκευαζομένου ἢ καταδαφιζομένου κτίσματος καὶ οἱ οἰκείοι ἐργολάβοι.

δ') Προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἢ τοιούτων μὴ ἐχόντων σταθερὸν ἐργοδοτὴν ἢ ἀπασχουμένων διὰ λογαριασμῶν πολλῶν ἐργοδοτῶν, ἐὰν οὗτοι συνέστησαν ἀσφαλιστικὸν συνεταιρισμὸν κατὰ τὸ ἀρθρον 26 παρ. 2 ὡς ἐργοδοτῆς θεωρεῖται ὁ Συνεταιρισμὸς οὗτος.

ε') Δι' ἐργασίας, ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις διεξαγομῆς διὰ λογαριασμῶν τοῦ Δημοσίου, δύναται παραχωρήσεως ἢ ἐργολαβίας, ὡς ἐργοδοτῆς θεωροῦνται οἱ ἀνάδοχοι ἢ οἱ ἐργολάβοι. Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ ἀρμοδιὰ δημοσίου ἀρχῆς ὑποχρεοῦται ὅπως πρὸ τῆς ὑλοκληρωτικῆς ἐξοφλήσεως ἀξίει τὴν προσαγομένην αὐτῇ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἐξοφλήσεως τῶν πρὸς τοῦτο ὑφειλομένων εἰσφορῶν, παρακρατούσα ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ ἀντίστοιχον ποσὸν καὶ καταβάλλουσα τοῦτο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

στ') Ἐπι' ἐργασιῶν αἰτινες ἐπιχειροῦνται ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτῶν διὰ μεσολαβούντων προσώπων, ἅτινα ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐκτέλεσιν τμήματος τῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον τὰ μεσολαβούντα πρόσωπα προσλαμβάνουσι καὶ ἀμείβουσι τοὺς ἐκτελεστάς αὐτῶν, ἐργοδοταὶ εἶναι ἀλληλεγγύως ὁ τε κύριος τῆς ἐργασίας καὶ πάντα τὰ μεσολαβούντα πρόσωπα.

Α φ ά ν ε ι α.

*Ἀρθρον 9.

1. Πάντα τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικαιώματα, τὰ ὅποια ἔχουσι προϋποθέσιν τὸν θάνατον, γεννῶνται καὶ ἐπὶ ἀφανείας.

2. Θεωρεῖται τελοῦν ἐν καταστάσει ἀφανείας τὸ πρόσωπον περὶ τῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἀξιόπιστος εἰδήσις ἐλήφθη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς τοῦλάχιστον ἔτους καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ καθίσταται σφόδρα πιθανός.

Περὶ ταύτης ἀποφαίνεται τῇ αἰτήσει τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ Πρωτοβάθμιον Ἀσφαλιστικὸν Δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως τοῦ ἀφάντου, ἡδ' ἀφόρως ἐὰν ἐκκρεμῆ ἢ μὴ ἢ κατὰ τὸ ἀρθρον 40 καὶ ἐπέκεινα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διαδικασία.

3. Ἐὰν μεταγενεστέρως βεβαιωθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἐκδιδομένη τῇ αἰτήσει τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ παντὸς ἔχοντος ἐννομον συμφέρον, ὅτι ἡ κληρονομία ὡς ἀπάντος εὐρίσκειται ἐν τῇ ζωῇ, διακόπτονται διὰ τὸ μέλλον πάντα αἱ ἐπελθούσαι συνεπειαι.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, καθορίζεται καὶ ἡ ἡμερομηνία διακοπῆς τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω συνεπειῶν.

Ἡ λ ι κ ι α

*Ἀρθρον 10.

1. Κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὡς ἔτη ἡλικίας λογίζονται τὰ συμπληρωμένα τοιαῦτα.

2. Ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται μόνον διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἐλλείψει τοιαύτης διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρώα ἀρρένων ἢ τὰ δημοτολόγια.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει δύναται τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ὁ ενδιαφερόμενος ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐγγραφῆς. ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Διαστηρίου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ενδιαφερομένου, ὅπερ καθορίζει τὸ ἔτος γεννήσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν προσώπου, τῆς κατ' ἄλλην οἰκονομικῆς διαδικασίας διορθώσεως τῆς ἐγγραφῆς μὴ ὑποχρεούτης τὸ Ι. Κ. Α. ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Διαστηρίων.

3. Ἐφ' ὅσον δὲν προσάγεται ληξιαρχικὴ πράξις, ἐξ ὑπαρχῆς συντεταγμένη, ὡς ἡμέρα γεννήσεως λογίζεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως.

4. Τὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας τῶν ἀλλοδαπῶν ἡσφαλισμένων καθορίζονται διὰ Κανονισμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Διοικητικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις.

Φορεὺς τῆς ἀσφαλίσεως.

*Ἄρθρον 11.

Ἡ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου θεσπιζομένη ἀσφάλισις συνεχίζεται ἀσκουμένη διὰ πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἁρθρου 2 παρὰ τοῦ διὰ τοῦ Νόμου 6298)1934 συσταθέντος Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δηλομένου ἐν τῷ παρόντι διὰ τῶν ἀρχικῶν τοῦ Ι. Κ. Α., ὅπερ ἀποτελεῖ αὐτόνομος Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἐδρευθὲν ἐν Ἀθῆναις καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Διοικητικὸν Συμβούλιον

*Ἄρθρον 12.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. διοικεῖται ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελούμενου ἐκ τῶν κατωτέρω 11 μελῶν.

α') Ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων

β') Ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν

γ') Ἐκ τριῶν ἐιδικῶν ἐπιστημόνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἰατρὰς, καὶ οἱ ἕτεροι δύο εἰδικοὶ εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα.

2. Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ.Α. μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, οἵτινες δεόν νὰ ἔχουν τὰς ἰδιότητας τῶν ἀναπληρωμένων, διορίζονται ἐντὸς 15 πενθήμερου ἀπὸ τῆς ὁλοκληρώσεως τῶν κατὰ τὰ κατωτέρω ὑποδείξεων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένης προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευμένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

3. Τὰ ὑπὸ στοιχ. α' τῆς παραγράφου 1 τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων ὑποδεικνύονται ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

Τὰ ὑπὸ στοιχ. β' τῆς παρ. 1 τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν ὑποδεικνύονται ὡς ἀκολούθως: α) δύο τακτικὰ μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας, Θράκης, β) ἐν τακτικῶν μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν Ἐπαγγελματικῶν καὶ Βιοτεχνικῶν Ἐπιμελητηρίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης καὶ γ) ἐν τακτικῶν μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδείξεις τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' μελῶν τοῦ Συμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν Ὑπουργόν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' μελῶν παρὰ τῶν οἰκείων ὁργανώσεων ἐντὸς 10 ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐπιτηδῆ τοῦτο παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον δύναται, προτάσει τούτου, νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν μελῶν τούτων ἐλευθέρως καὶ ἄνευ δεσμεύσεως τινοῦ.

4. Δὲν διορίζεται οὕτως δύναται ν' ἀποτελῇ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου:

α') Ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

β') Ὁ ἀνίκανος ν' ἀναλάβῃ ἢ νὰ διατηρῇ Δημοσίον λειτουργήμα.

γ') Ὁ διατελὼν ἐν ὑπηρετικῇ σχέσει πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

δ') Ὁ διατελὼν βουλευτής.

ε') Ὁ τελὼν εἰς οἰκονομικῆς ἀξίαν λόγου οἰκονομικὴν σχέσιν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

στ') Ὁ μὴ ἔχων ἢ παύσας νὰ ἔχη ὀριστικῶς τὴν ἰδιότητα ἢ νὰ ἦν διορισθῇ.

ζ') Ὁ καθυστερῶν εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκπίπτουσι τοῦ ἀξιωματοῦ τῶν ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

5. Ἡ θητεία τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ ἀνανοῦται τμηματικῶς εἶναι ἐξαετής ἐκτὸς τῶν τῶν πρώτων διορισθυσμένων μελῶν, ὧν ἡ θητεία δύναται κατὰ τὰ κατωτέρω νὰ εἶναι 2ετῆς ἢ 4ετῆς, ἐφ' ὅσον ἤθελον κληρωθῆ πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἢ δευτέραν διετίαν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Δ. Σ. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τμηματικὴ ἀνανέωσις ἄρχεται ἤδη ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς πρώτης διετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Δ. Σ.

Κατὰ τὴν πρώτην ὡς καὶ κατὰ τὴν δευτέραν διετίαν γίνεται ἀνανέωσις ἐνὸς μέλους ἐξ ἐκάστης κατηγορίας διὰ κληρώσεως τῶν ἀντικαταστατῶν μεταξὺ τῶν ἀρχικῶς διορισθέντων, διενεργουμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὴν τελευταίαν τριμηνίαν ἐκάστης διετίας. Ἀπὸ τῆς τρίτης διετίας καὶ ἐφεξῆς ἀντικαθίστανται οἱ συμπληροῦντες θητὴ θητείας.

Οἱ ἐξερχόμενοι εἶναι ἐπαναδιοριζτέοι.

Ἐκαστον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παραμένει εἰς τὴν θέσιν του καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας του μέχρι διορισμοῦ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, ὅστις δεόν νὰ λάβῃ γῶραν ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Τὰ εἰς ἀντικατάστασιν ἐκπιπόντων ἢ ὁπωσδήποτε ἀποχωρούντων διοριζόμενα μέλη, διορίζονται διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς θητείας τῶν ἐκπεσόντων ἢ ἀπαγορησάντων ἐκτὸς ἂν ὁ διορισμὸς διενεργεῖται κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς θητείας τοῦ ἀντικαθισταμένου μέλους ὅποτε οὗτος γίνεται διὰ τὴν ὑπόλοιπον θητείαν τούτου ἠὲξημένην κατὰ ἐξ ἔτη.

6. Διὰ τῆς περ' διορισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Σ. ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὀρίζεται καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. γ' μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐιδικῶν εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι. Κ. Α. ἐκλέγει μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 μελῶν τοῦ δύο Ἀντιπροέδρους, ἕνα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἕνα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων.

Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἀντιπρόεδροι ἀσκοῦν τὴν λειτουργήμα των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των. Οἱ Ἀντιπρόεδροι ἀναπληροῦν τὸν Πρόεδρον ἀπόντα, ἐλλείποντα ἢ κωλυόμενον ὡς περὶ τούτου θέλει ὀρίσῃ ὁ Κανονισμὸς. Ἐκ τῶν δύο Ἀντιπροέδρων προηγείται ὁ τῶν ἡσφαλισμένων.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. δύναται νὰ παρίσταται ἄνευ ψήφου, ὡς ἀνάγκη κρίνει τούτου σκόπιμον, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ὅστις, παριστάμενος, προεδρεύει τοῦ Συμβουλίου.

7. Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δικαιούνται ἐξόδων κινήσεως κατὰ συνεδριάσιν. Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἀντιπρόεδροι δικαιούνται προσδέτως καὶ κληνιαίας παγίας ἀποζημιώσεως. Αἱ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις ὀρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ. Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν.

8. Τὸ Δ. Σ. συνέρχεται εἰς συνεδριάσιν προσκλήσει τοῦ Προέδρου, ὅστις καλεῖ αὐτὸ ὡς ἀνάγκη κρίνει τούτου ἀναγκάσιον, τοῦλάχιστον δὲ τρις τοῦ μηνός, ἢ ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει τριῶν τοῦλάχιστον μελῶν ἢ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, εὐρίσκειται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων ἐξ τοῦλάχιστον μελῶν, μεταξὺ τῶν ἡπλιῶν ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἕτερος τῶν Ἀντιπροέδρων καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγοτέρων τῶν τεσσάρων.

Ἐπὶ ἰσοψηφίας, προκειμένου μὲν περὶ σανεράς ψηφοφορίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη ὑπὲρ τῆς ἐδόθη ἢ ψήφου τοῦ προεδρεύοντος, προκειμένου δὲ περὶ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἡ πρότασις θεωρεῖται ἀπορριπθεῖσα.

9. Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως δι' οἰκονομικῆς αἰτίας μέχρι

τριών μελών του Δ. Σ., δύναται τούτο να συνεδριάξῃ και να λαμβάνῃ αποφάσεις ἐγκύριως, οὐχὶ ὅμως και πέραν τῶν τριῶν μνηθῶν ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως.

10. Ἐν περιπτώσει σοβαρῶν παραβάσεων τῶν ὑπὸ τῶν ὀριθμῶν τοῦ παρόντος νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθέντων Κανονισμῶν, ὡς και τῶν διατάξεων, γενικωτέρας σημασίας ἰσχυόντων νόμων, δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας νὰ αἰτήσεται τὴν διάλυσιν τοῦ Δ. Σ. παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ ἀνωτέρω και μέχρι τοῦ διορισμοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅστις δέον νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς τριῶν μνηθῶν, ἡ Διοίκηση τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνατίθεται εἰς προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν περιλαμβανούσαν ἕνα Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους, ὑποδεικνυόμενον μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ὡς Πρόεδρον, ἕνα Σύμβουλον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὑποδεικνυόμενον ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἐμπορικοῦ και Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, με ἀναπληρωτὴν του τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ και τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Γ. Σ. Ε. Σ., με ἀναπληρωτὴν του τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ.

Ἡ ὑπόδειξις τῶν δύο πρώτων και τῶν ἀναπληρωτῶν των γίνεται ἐντὸς 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τούτο προσλήψεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας γινομένης ἄμα τῇ δημοσιεύσει τῆς περὶ διαλύσεως τοῦ Δ. Σ. ἀποφάσεως, ὃ δὲ διορισμὸς ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐνεργεῖται ἐντὸς ἑτέρων 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελευταίας ὑποδείξεως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν δύο πρώτων μελῶν παρὰ τῶν οἰκείων Συμβουλίων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω πενθήμερου προθεσμίας ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐνεργεῖ τὸν διορισμὸν και ἄνευ ὑποδείξεως τούτων.

Διὰ τὴν θητείαν τῶν μελῶν τοῦ ἀνασυγκροτουμένου Δ. Σ. ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς παρ. 5 τοῦ παρόντος άρθρου περὶ τῆς μετὰ διετῆ θητείαν τμηματικῆς ἀνανεώσεως μέσους τῶν μελῶν αὐτοῦ.

11. Ἐν περιπτώσει σοβαρᾶς παραβάσεως τῶν καθηκόντων του ὑπὸ μέλους τοῦ Δ. Σ. δύναται τούτο νὰ κηρύσσεται ἔκπτωτον κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν. Ὡς σοβαρὰ παράβασις θεωρεῖται και ἡ μὴ προσέλευσις ἄνευ ἀπογνώστου λόγου εἰς πέντε ἐν συνεχείᾳ συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. ἢ τῶν Ἐπιτροπῶν εἰς ἄς μετέχει, καίπερ κανονικῶς προσκληθὲν.

12. Διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῆσεται εἰδικώτερον ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α.

13. Χρὴν γραμματέως τοῦ Δ. Σ. και τῆς περὶ ἧς ἡ παρ. 10 ἐπιτροπῆς ἔκτελούν ὑπάλληλοι τοῦ Ι.Κ.Α. ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. και τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρμοδιότης Δ. Συμβουλίου — Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί.

*Ἄρθρον 13.

Τὸ Δ. Σ. ἀποφασίζει ἐφ' ὅλων τῶν γενικῶν ζητημάτων διοικήσεως και διαχειρίσεως τοῦ Ὄργανου. Εἰδικώτερον :

1. Μελετᾷ και εἰσηγεῖται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὰ ληπτέα νομοθετικὰ μέτρα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἰσχυρῆς και λειτουργίας τοῦ Ι.Κ.Α. και γενικώτερον τοῦ ἐν Ἐλλάδι κοσμοῦντος συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

2. Καταρτίζει τοὺς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένους Κανονισμοὺς ὡς και τοιοῦτους ρυθμίζοντας :

α') Τὰ τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν.

β') Τὰ τῆς τοποθετήσεως κεφαλαίων.

γ') Τὰ τοῦ τρόπου και τῆς διαδικασίας τῆς πραγματικοποιήσεως τῶν πάσης φύσεως ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

δ') Τὰ τῆς βαθμιαίας ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως και ἰδρύσεως Ὑπ)μάτων.

ε') Τὰ τῆς προμηθείας παντὸς εἴδους ὑλικῶν και ἐφοδίων, μισθώσεως και ἀποκτήσεως ἀκινήτων, ἀνεγέρσεως και διασκευῆς κτιρίων.

στ') Τὰ τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος εἰδικώτερον ὀρίζομε.

ζ') Τὰ τῆς συνδέσεως και ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

3. Ἐγκρίνει τὸν προϋπολογισμὸν και τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Ι. Κ. Α. ὡς και τὸ μαθηματικὸν ἰσοζύγιον τούτου.

4. Λαμβάνει γνώσιν τῶν ἐκθέσεων Οἰκονομικοῦ ἐλέγχου κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ.

5. Συγκροτεῖ τακτικὰς και εἰδικὰς ἐκτάκτους ἐπιτροπὰς ἐκ μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ εἰδικῶν προσώπων ἢ και ὑπάλληλων τοῦ Ἰδρύματος πρὸς προπαρασκευαίαν, γνωμοδότησιν ἢ διαγγεῖμισιν και ἀπόφασιν ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του καθορίζον ἄμα τὰς ἀρμοδιότητας τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων και τὴν καταβλητέαν εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς αὐτὰς ἀποζημίωσιν καθ' ἑ εἰδικώτερον θέλει ὀρίσει Κανονισμὸς.

Τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ μεταβιβάξῃ μέρος τῶν ἀρμοδιοτήτων του εἰς ἕνα ἢ πλείονα τῶν μελῶν του πρὸς συστηματικώτερον παρακολούθησιν τοῦ ἔργου τοῦ Ι.Κ.Α. καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμὸς.

6. Ἐλέγχει τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν διοίκησιν και διαχειρίσιν τοῦ Ι.Κ.Α. πράξεις τῶν λοιπῶν ὀργάνων τούτου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξασφαλίσεως τῆς νομιμότητος και συμμορφώσεως τούτων πρὸς τὸν νόμον, τοὺς Κανονισμοὺς και τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον δικαιούται νὰ ἀναθέτῃ τὸ ἔργον τούτο ἐφ' ὅσον κρίνει τούτο ἀναγκαῖον εἰς εἰδικευμένα πρόσωπα διὰ μικρὰ χρονικὰ διαστήματα, μὴ ὑπερβαίνοντα ἐν συνόλῳ τοὺς δύο μῆνας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους δι' ἕκαστον πρόσωπον.

7. Ὑπεβάλλει ἄμα τῇ λήξει τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους λεπτομερῆ ἐκθέσιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ Ι.Κ.Α.

8. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἰδρυμα ἐξωδίκως και δικαστικῶς. Δύναται, ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ., ἢ ἐκπροσώπησις τοῦ Ἰδρύματος ν' ἀνατίθεται και εἰς ἕτερον μέλος τοῦ Δ. Σ. ἢ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἢ ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ Ἰδρύματος.

9. Παρὰ τοῖς σοβαρετέροις Ὑπ)μασι τοῦ Ι. Κ. Α., ἅτινα θέλει ὀρίσει Κανονισμὸς, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί ἐκ 5 ἢ 7 μελῶν ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τοῦ Ὑπ)τος και κατὰ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΙΚΑ. Προκειμένου περὶ ἑπταμελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτὰ ἀπαρτίζονται ἐκ τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων, τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν και ἐξ ἑνὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα ἢ δημοσίου ὑπάλληλου ἢ δικαστικοῦ και προκειμένου περὶ πενταμελῶν ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων, δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν και ἐξ ἑνὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα ἢ δημοσίου ὑπάλληλου ἢ δικαστικοῦ.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἠσφαλισμένων και οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων λαμβάνονται ὑποχρεωτικῶς ἐκ πίνακος περιλαμβανόντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν και ἀναπληρωματικῶν) ὑποβαλλομένου εἰς τὸ διορίζον ὄργανον παρὰ τῆς Γ. Σ. Ε. Σ. ἐντὸς 15ῆμέρου ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τούτου και οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν και οἱ ἀναπληρωταὶ των ἐκ πίνακος περιλαμβανόντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν και ἀναπληρωματικῶν) ὑποβαλλομένου εἰς τὸ διορίζον ὄργανον ἐντὸς 15ῆμέρου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τούτου, παρὰ τῶν περὶ ὧν ἡ παρ. 3 τοῦ άρθρου 12 Ἐπιμελητηρίων και τῶν Ἐμπορικῶν και Βιομηχανικῶν τοιοῦτων τῆς περιοχῆς τοῦ Ὑπ)τος και καταρτιζομένου ἀπὸ κοινοῦ ὑπὲρ τούτων. Ἐν ἐλλείψει Ἐπιμελητηρίων και τῶν τοιῶν κατηγοριῶν ἢ ὑποδείξει ἐνεργεῖται παρὰ τῶν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ὑπ)τος λειτουργούντων τοιοῦτων. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκρίσεως ὑποβολῆς πρὸς τὸ διορίζον ὄργανον τῶν ἀνωτέρω πινάκων τούτο προβαίνει εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων και ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν κρίσιν του. Τὰ εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ δικαστικοὶ ἐκλέγονται ἐλευθέρως παρὰ τοῦ διορίζοντος ὄργανου. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τῶν Γ.Δ.Ε. ὀρίζεται ἐξασετῆς.

Διά κανονισμού ορισθήσεται: ο τρόπος τῆς λειτουργίας τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὰ τοῦ Προεδρείου αὐτῶν. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 7 τοῦ άρθρου 12 ἰσχύει ἀναλόγως καὶ διὰ τὰς Τ. Δ. Ε.

Αἱ Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν εὐρυθμὸν διεξαγωγὴν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν περιφέρειάν των. μελετοῦν τὰ κατὰ τόπους εἰδικὰ ζητήματα καὶ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ σχέδια περὶ τοῦ προσφορωτέρου τρόπου ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως.

Προτείνουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ τὸ ὑγειονομικὸν πρόγραμμα τοῦ (Υπ)τος περιλαμβάνον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἰατρῶν, τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, τὴν σύναψιν συμβάσεων μετὰ Νοσηλευτικὰ Ἰδρύματα κλπ. καὶ ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴν ἔγκρισίν του τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Καταρτίζουν καὶ ὑποβάλλουν σχέδια προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων.

Προτείνουν τὸν καθορισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ (Υπ)τος.

Ἐπιλαμβάνονται τῆς ἐξετάσεως τῶν γενικῆς φύσεως παραπόνων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ (Υπ)τος καὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἱκανοποίησίν των. Μεριμνοῦν διὰ τὴν διαφύλαξιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν κρισίων τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Μελετοῦν, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ (Υπ)τος τὰς ἀνάγκας τοῦ (Υπ)τος εἰς ἄλλοις καὶ ἐγκαταστάσεις καὶ ὑποβάλλουν σχετικὰς εισηγήσεις εἰς τὴν Γενικὴν Δ(ν)σιν διὰ τὴν ἀπόκτησιν (δι' ἀγορᾶς, ἐκχωρήσεως ἢ μισθώσεως) τῶν ἀναγκασιούτων πρὸς τοῦτο οἰκοπέδων, κτιρίων καὶ ἐγκαταστάσεων.

Διαπιστώνουν τὰς παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ κρατούσας ἀντιλήψεις ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑποκαταστήματος καὶ τακτικῶς ἐνημεροῦν σχετικῶς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἐπὶ τοῦ κατὰ πόσον αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν ἠσφαλισμένων.

Ἀποφαίνονται ἐπὶ αἰτήσεως θεραπείας κατὰ πάσης φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Δ(ν)τοῦ τοῦ (Υπ)τος, ἀφορωσῶν τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν καὶ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παρογῶν. Ἡ ἀνωτέρω ἀρμοδιότης ἀσκεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυρόντων Κανονισμῶν, μέχρις ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐν τῇ περιοχῇ ἐκάστου (Υπ)τος.

Συγκροτοῦν ἐπιτροπὰς προμηθειῶν, παραλαβῶν, στεγασεως καὶ οἰκοδομικοῦ προγράμματος καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμός.

Ἀσκοῦν πᾶσαν ἐτέραν ἀρμοδιότητα ἀνατιθεμένην αὐτοῖς διὰ τῶν Κανονισμῶν.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς συμμετέχει ἄνευ ψήφου ὁ Διευθυντὴς τοῦ (Υπ)τος, εισηγούμενος τὰ διάφορα θέματα.

Κοσῆν γραμματικῶς ταύτης ἐκτελεῖ εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ (Υπ)τος, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ (Υπ)τος.

Ὑπηρεσίαι -- Γενικὸς Διευθυντής.

*Ἄρθρον 14.

1. Αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ΙΚΑ, διακρίνονται εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν καὶ (Υπ)ματα, καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμός, τηρουμένης πάντως τῆς ἀρχῆς τῆς διοικητικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τῶν Ὑποκαταστημάτων ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν κλάδων παρογῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Ἐἰδικῶς διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν καὶ Παιραιῶς δύναται νὰ ὀρίζεται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ἴδιον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἐν αὐταῖς, ἐπιτροπομένης καὶ τῆς ἰδρύσεως πλειόνων ὑποκαταστημάτων ἢ παραρτημάτων τούτων.

2. Ὡς Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται πρόσωπον κεκτημένον τὰ κάτωθι προσόντα:

α') Πτυχιῶν Νομικῆς Σχολῆς ἢ Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Πανεπιστημίου ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἢ ἀναλόγου Σχολῆς ἰσοτιμίου Ἰδρύματος τῆς ἀλλοδαπῆς.

β') Εἰδίκευσιν εἰς τὰ θέματα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, καὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω δεκαετῆ τοῦλάχιστον εὐδύκιμον διοικητικὴν πείραν κηθεῖσαν εἰς ὑπηρεσίας τομέων τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ἢ δεκαετῆ προὔπηρεσίαν ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς ὑπηρεσίας δι' ὧν ἀσκήσεται κοινωνικὴ πολιτικὴ.

3. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὰ κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον προσόντα.

4. Διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΚΑ, προσωρινῶς ἢ ἐριστικῶς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἰσχύοντα περὶ Γενικῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑπουργείων.

5. Παρὰ τῷ Ἰδρύματι Κοιν. Ἀσφαλίσεως συνιστᾶται θέσις, Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ βαθμῶ καὶ ἀποδοχαῖς Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρύματος. Ὡς Ἀναπληρωτῆς Γενικοῦ Διευθυντοῦ διορίζεται πρόσωπον κεκτημένον τὰ διὰ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν προβλεπόμενα προσόντα. Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν διορισμοῦ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοὺς λόγους καὶ τὴν διαδικασίαν ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τὰ περὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ σχετικῶς ἰσχύοντα.

6. Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ εἶναι αἱ ἐξῆς:

α') Προτείνει εἰς τὸ Δ. Σ. πρὸς ἔγκρισιν σχέδια ὀργανώσεως τῆς ὄλης ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ, καὶ Κανονισμῶν.

β') Προτείνει εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων δι' ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν θέσεων τοῦ ΙΚΑ.

γ') Ἐπιμελεῖται τῆς συντάξεως τῶν ζητούμενων παρὰ τοῦ Δ. Σ. ἐκθέσεων, ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ΙΚΑ, καὶ γενικώτερον τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δυνάμενος νὰ ὑποβάλλῃ σχετικὰς ἐκθέσεις πρὸς τὸ Δ. Σ. καὶ αὐτεπαγγέλτως.

δ') Προσπαρασκευάζει καὶ ὑποβάλλει εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν, ὡς καὶ τὸ ἀσφαλιστικὸν ἰσοζύγιον κατὰ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ Κανονισμοῦ.

ε') Μεριμνᾷ συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τοῦ ΙΚΑ, ὑποδεικνύων τοὺς προσφορωτέρους τρόπους ἐπεμβύσεως αὐτῆς, ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν οἰκείων Κανονισμῶν.

στ') Προϊστάται πασῶν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ, καὶ ἀπκεί ἔλεγγον καὶ ἐποπτεῖαν ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, καὶ ἐν γένει διευθύνει τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ λαμβάνει πᾶν ἀναγκαῖον κατ'ἀλλήλων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου μέτρον καὶ ἐν γένει ἀπκεί πᾶσαν ἐκ τῶν Κανονισμῶν ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἀρμοδιότητα.

ζ') Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς δύναται νὰ μεταβιβάξῃ δι' ἀποφάσεώς του τινὰς τῶν ἀρμοδιοτήτων του, πρὸς ἕνα ἢ περισσοτέρους τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ.

η') Ἐκαστος ὑπάλληλος ἀσκῶν ἀνατεθείσας αὐτῷ, δι' ἀποφάσεων τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀρμοδιότητας, ὑπόκειται ἐν τῇ ἀσκῆσει τούτων ὑπὸ τὸν ἔλεγγον ἐπιβλέψιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

θ') Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. παρίσταται ἄνευ ψήφου ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς συζητοῦνται θέματα σχετικὰ μετὰ τὴν ὑπηρεσιακὴν κατάστασιν αὐτοῦ.

7. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του παρὰ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις ὑπαρξέμενος ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ, θὰ ἀναπληροῖ καθ' ἅπασας αὐτοῦ τὰς ἀρμοδιότητας τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν, ἐλλείποντα, ἀπόντα ἢ κωλύμενον, αὐτὸς θὰ προϊστάται ἀμέσως ἀντὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῶν διοικητικῶν, οἰκονομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἀναλόγως θὰ ἀποσπάζῃ ἢ εισηγήσῃ εἰς τὰ συλλογικὰ ὄργανα τοῦ ΙΚΑ, ἐπὶ πάντων τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ἀναγεμμένων κατὰ τὰ ἀνωτέρω θεμάτων ἀντὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, ὅσῃς ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶναι ἀμεδίως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἰδρύματος. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης διατάξεως ὀρισθῆσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Ἐν περιπτώσει ἀμφοιθητήσεων ὡς πρὸς τὸ ἂν θέμα τι ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἢ τοῦ

Αναπληρωτού αυτού, αποφασίζει σχετικώς όριστικώς ο Πρόεδρος του Δ. Σ.

Ο Αναπληρωτής Γενικού Διευθυντού παρίσταται εις πάσας τὰς συνεδριάσεις του Δ. Σ. ως εισηγητής άνευ ψήφου επί των εις τὰς αρμοδιότητας αυτού αναγομένων θεμάτων.

Μέχρι τού διαρισμού και τής αναλήψεως των καθηκόντων του παρά του Αναπληρωτού Γενικού Διευθυντού τὰς αρμοδιότητας τούτου έγκειται ο Γενικός Διευθυντής του Ίδρύματος.

8. Οι Διευθυνταί των Υποκ/των όριζόμενοι κατά τὰς διατάξεις του οικείου Κανονισμού, αποφασίζουν κατά τήν έπαύτως υπό των Κανονισμών όρισθησομένην διαδικασίαν, περί τής υπαγωγής εις τήν ασφάλισιν, τής διαρκείας τής ασφαλιστικής σχέσεως και τής καταβολής των εισφορών και τής πραγματοποιήσεως των ασφαλιστικών παροχών, ως και επί παντός έτέρου θέματος όρισθησομένου διά του αυτού Κανονισμού.

Κυβερνητικός Έπίτροπος.

*Άρθρον 15.

1. Τών συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. μετέχει άνευ ψήφου, ως Κβερνητικός Έπίτροπος, ο Γενικός Γραμματέης του Υπουργείου Έργασίας, αναπληρούμενος υπό άνωτέρου υπαλλήλου του Υπουργείου Έργασίας επί βαθμωδούλάχιστον Διευθυντού διοριζόμενου επί τριετεί θητεία παρά του Υπουργού Έργασίας.

2. Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος παρακολουθεί τήν νομιμότητα των λαμβανομένων υπό του Διοικητικού Συμβουλίου αποφάσεων, δυνάμενος να λαβάνη τόν λόγον επί παντός θέματος, και να υποβάλη προτάσεις. Έν περιπτώσει καθ' ήν ήθελεν κρίνει ότι απόφασις τις του Δ. Σ. αντίκειται εις τόν παρόντα νόμον ή τούς εις έκτέλεσιν αυτού εκδοθησομένους ή διατηρουμένους εν ισχύι δυνάμει του παρόντος Κανονισμού ο Κυβερνητικός Έπίτροπος δύναται' είτε προφορικώς διαρκούσης τής συνεδριάσεως, είτε δι' έγγραφου ανακοινώσεως κοινοποιουμένης εις τόν Γενικόν Διευθυντήν και τόν Πρόεδρον του Δ. Σ., εντός 48 ώρων από τής λήψεως τής σχετικής αποφάσεως, να ζητή τήν αναστολήν τής εκτελέσεως αυτής. Έντός τής αυτής 48ώρου προθεσμίας, ο Κυβερνητικός Έπίτροπος αναφέρει έγγραφως τὰ τής διαφωνίας του εις τόν Υπουργόν Έργασίας, εις όν δύναται να υποβάλη, τὰς απόψεις του Δ. Σ. και ο Πρόεδρος αυτού, εντός 48ώρου από τής ανακοινώσεως τής διαφωνίας του Κυβερνητικού Έπιτροπού, έγγραφως ή προφορικώς, κατά τὰ άνωτέρω.

Έάν ο Υπουργός Έργασίας συμφωνήσῃ προς τήν γνώμην του Κυβερνητικού Έπιτροπού, ανακοινού τήν απόφασίν του εις τόν Πρόεδρον του Δ. Σ. και τόν Γενικόν Διευθυντήν εντός 7 ημερών προθεσμίας από τής υποβολής εις αυτόν τής διαφωνίας παρά του Κυβερνητικού Έπιτροπού, αναστελλομένης τής εκτελέσεως τής σχετικής αποφάσεως μέχρις ου αποφανθή σχετικώς το Υπουργικόν Συμβούλιον, εις ό εισάγεται παρά του Υπουργού Έργασίας ο σχετικώς φάκελλος, εντός 15 ημερών, προς όριστική άσιν τής διαφωνίας και όπερ αποφασίζει σχετικώς εντός 30 ημερών.

Έάν ο Υπουργός Έργασίας δέν ανακοινώσῃ εις τόν Πρόεδρον του Δ. Σ. και τόν Γενικόν Διευθυντήν του Ι.Κ.Α. τήν επί τής διαφωνίας απόφασίν του, εντός τής άνωτέρω έπταήμερου προθεσμίας, ως έπίσης και όταν οστος δέν ανακοινώσῃ αύτός τήν άπόφασίν του Υπουργικου Συμβουλίου εντός τής 30 ημερών ως άνω προθεσμίας, το Δ. Σ. δύναται να διατάξῃ τήν εκτέλεσιν τής αποφάσεως.

3. Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος παρίσταται, και εις το Συμβούλιον του άρθρου 23 του παρόντος με τὰς αυτὰς περιόχ άνωτέρω αρμοδιότητες.

4. Αί συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου και των άνωτέρω Συμβουλίων θεωρούνται ως νομίμως γενόμεναι και εν άπουσία του Κυβερνητικού Έπιτροπού, εφ' όσον οστος προσεκληθή κανονικώς και δέν προσήλθε.

Διαδικασία θεσπίσεως Κανονισμών.

*Άρθρον 16.

Πάντες οι υπό του παρόντος νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοί, θεσπίζονται δι' αποφάσεων του Υπουργού Έργασίας,

λαμβανομένων προτάσει του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. και δημοσιευμένων εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως. Ο Υπουργός Έργασίας, εφ' όσον συμφωνεί προς τήν πρότασιν του Ι.Κ.Α. υποχρεούται όπως άποστείλῃ προς δημοσίευσιν τόν σχετικόν Κανονισμόν εντός 30 ημερών προθεσμίας. Έν περιπτώσει διαφωνίας του Υπουργού Έργασίας επί διατάξεων των προτεινομένων υπό του Δ. Σ. σχεδίων Κανονισμών, οστος υποχρεούται όπως αναπέμψῃ τόν οικειόν Κανονισμόν προς επανεξέτασιν εις το Δ. Σ. μετ' ειδικής εκθέσεως αιτιολογούσης τὰς διαφωνίας του εντός τής αυτής ως άνω προθεσμίας. Έν ή περιπτώσει το Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. έμμένει εις τήν αρχικήν του απόφασιν ή διαφωνία αίρεται δι' αποφάσεως του Υπουργικου Συμβουλίου, ενώπιον του οποίου φέρει το ζήτημα ο Υπουργός Έργασίας εντός 10 ημερών προθεσμίας από τής ανακοινώσεως αυτού τής νεωτέρας αποφάσεως του Δ. Σ. Παρελθούσης άπράκτου τής ως άνω 30 ημερών προθεσμίας, ως και εν περιπτώσει καθ' ήν ο Υπουργός Έργασίας δέν αναπέμψῃ τὸ το πρώτον υποβληθέν αυτό σχέδιον Κανονισμού, λόγω τυχόν διαφωνίας του εις το Δ. Σ., δύναται ο Πρόεδρος τούτου να εκτελέσῃ, ήν δημοσίευσιν αυτού εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, εφ' ής και άποκτά τούτο ισχύον Κανονισμόν.

Η άνωτέρω διαδικασία ισχύει και ως προς τήν τροποποίησιν ή συμπλήρωσιν ισχυόντων εκάστοτε Κανονισμών του Ι.Κ.Α.

Διά των κανονισμών δέν δύναται να τροποποιώνται διατάξεις του παρόντος νόμου.

Ο Υπουργός Έργασίας δύναται να ζητή παρά του Δ.Σ. του Ι.Κ.Α., τήν υποβολήν εις τούτον προτάσεων Κανονισμών ή τροποποιήσεων και συμπληρώσεων ισχυόντων τοιούτων. Έάν το Δ. Σ. δέν ήθελε υποβάλει τήν σχετικήν πρότασιν εντός 45 ημερών εφ' ής ζητηθή αυτή, ο Υπουργός Έργασίας δύναται να παρακάσῃ άπόφασιν του Υπουργικου Συμβουλίου περί θεσπίσεως του οικείου Κανονισμού ή τής οικείας τροποποιήσεως ή συμπληρώσεως ισχυόντων τοιούτων.

Αί κατά τὰς διατάξεις του παρόντος άρθρου προτάσεις του Δ. Σ., ψηφίζονται εις δύο διαδόρους συνεδριάσεις τούτου όπενούσας τουλάχιστον 3 ήμέρας απ' άλλήλας.

Προκειμένου περί Κανονισμών αναγομένων εις τήν σύνθεσιν και όργάνωσιν των υπηρεσιών του Ι.Κ.Α. ως και τοιούτων άσφώντων τὰ τής καταστάσεως εν γένει του προσωπικού αυτού και τὰ τής διενεργείας των προμηθειών του Ίδρύματος, δέν δύναται διά τής άνωτέρω προβλεπούσης διαδικασίας περί άρσεως των διαφωνιών μεταξύ Ι.Κ.Α. και Υπουργού Έργασίας, να αφεάνωνται αί προτεινόμεναι παρά του Δ. Σ. του Ίδρύματος όργανικαί θέσεις, ούδέ να θεσπίζονται διατάξεις έξαρτώσαι τήν εκτέλεσιν των ειρημένων Κανονισμών εν τής συμπράξεως όργάνων ξένων προς το Ίδρυμα, εκτός άν τήν σύμπραξιν τοιούτων όργάνων προτεινῇ το Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. ή αύτη προβλέπεται υπό διατάξεων του παρόντος νόμου.

Διαχείρισις και έλεγχος.

*Άρθρον 17.

1. Ο τρόπος τής οικονομικής διαχειρίσεως του Ι.Κ.Α. και το εν γένει λογιστικόν αυτού σύστημα θέλουν όρισθῆ διὰ Κανονισμού.

Η υπό του Ι.Κ.Α. διενεργουμένη άσφάλισις διακρίνεται εις τέσσαρας άυτοτελείς κλάδους, κατά τήν κατωτέρω διάκρισιν, τηρουμένων κεχωρισμένων λογαριασμών δι' έκαστην τούτων.

2. Τα έξ εισφορών έσοδα του Ι.Κ.Α., κατανέμονται κατά μήνα εις τούς λογαριασμούς των διαφόρων κλάδων άσφαλίσεως, κατά τὰς ακόλουθους αναλογίας.

α) 2)19 εις τόν κλάδον παροχών άσθενείας και μητρότητας, εις χρήμα.
β) 7,5)19 εις τόν κλάδον αναπηρίας, γήρστος, θανάτου.
γ) 2)19 εις τόν κλάδον άνεργίας.
δ) 7,5)19 εις τόν κλάδον παροχών άσθενείας και μητρότητας εις είδος (ιατρική περίθαλψις).

3. Αί πάσης φύσεως πρόσδοδι εκ των κεφαλαίων των άνωτέρω λογαριασμών, περιέρχονται εις το οικειόν λογαριασμόν. Πάντα τὰ λοιπά έσοδα, τὰ εισπραττόμενα άνευ όρου ως προς

τήν διαθέσιν αυτών, καταλαμβάνεται κατά την εν τῇ πραγματικῇ παραγράφῳ οριζομένην αναλογίαν εἰς τοὺς διαφόρους λογαριασμούς. Ἄρα, κληρονομιαὶ ἢ κληροδοτικαὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς χρησιμοποίησεως τῶν πρὸς εὐρισμένον σκόπον, περιέρχονται εἰς τὸν ἢ τοὺς σχετικὸς λογαριασμούς, εἰς τὸν ἢ τοὺς ἐξυπηρετεῖται ὁ τεθεὶς ὄρος.

Αἱ παραχαί τοῦ άρθρου 13 (εἰσὸς κηρείας) κερδίζουν τὸν κλάσον ἀσφαλίσεως παραχῶν ασθενείας καὶ μητρικότητος εἰς κρήμα.

Πιστώσεις πᾶσων ἢ πιστώσεων ἐκ τινος λογαριασμοῦ εἰς τὸν ἄλλον ἀπαγορεύονται, ἐκτός ἂν οἱ κερδῶν ἐπιδιώκεται εὐρῶσιν γενομένων σφαλμάτων. Πῦροι κατασκευαστῆς ἢ πιστωθέντες εἰς ἕνα λογαριασμόν, χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χρηρῆσιν τῶν ασφαλιστικῶν παραχῶν τῶν πραγματοποιησάμενων ὑπὸ τοῦ κλάσου τούτου.

4. Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντιμετωπιζονται διὰ πᾶσων αὐτῶν ἀφαιρούνται ἐκ τῶν διαφορῶν λογαριασμῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν δαπανῶν διοικήσεως ἐκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως, κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα. Μέχρις ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, τὰ τῆς κατὰ κλάδου κατανομῆς καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., λαμβανομένης προτάσει τοῦ Ἰενοῦ Διευθυντοῦ. Ἰὰ ἐν λόγῳ πᾶσα ἀναγράφεται εἰς τὸν γενικὸν προϋπολογισμόν, ὃν καταρτίζει ὁ Ἰενοὶς Διευθυντὴς καὶ ἐγκρίνει τὸ Δ. Σ.

Ἰὰ πᾶσα ταῦτα ἀποσυρόμενα ἐκ τῶν σχετικῶν λογαριασμῶν ἀποτελοῦν ἴδιον λογαριασμόν ἀποκαλούμενον «Λογαριασμὸν διοικήσεως» καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

α. Αἱ δαπάναι ἀποκτήσεως ἀκινήτων, ἀνεγέρσεως κτιρίων κ.λ.π., πρὸς στέγασιν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ ἐφοδιασμοῦ τῶν διὰ τῶν ἀναγκαιῶν ἐγκαταστάσεων, καταλαμβάνονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. εἰς τοὺς διαφόρους λογαριασμούς, κατ' ἀναλογίαν τῆς χρησιμοποίησεως τῶν διὰ τὰς ἀνάγκας ἐκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως.

6. Οἰκονομικὸν ἔτος διὰ τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν τοιοῦτον.

7. Προμηθεῖαι πάσης φύσεως ὑλικοῦ, μισθώσεις καὶ ἐκτελέσεις οἰωνόηποτε ἔργων, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ δαπάνη δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν εἰκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν, δύναται νὰ διενεργηθῆται ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ. διὰ τῆς συνάψεως ἀπ' εὐθείας συμφωνίας. Προκειμένου περὶ προμηθειῶν ὑλικοῦ, ἢ ἀνωτέρω διάταξις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόζεται εἰμὴ ἀπαξ δι' ἕκαστον ὑπὸ προμηθειῶν εἶδος κατ' ἔτος. Διὰ πᾶσα ἄνω τῶν εἰκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν διενεργεῖται πάντοτε μειοδοτικὸς διαγωνισμός. Τὰ τῆς διενεργείας προμηθειῶν, μισθώσεων καὶ ἐκτελέσεων ἔργων, θέλει καθορίσει λεπτομερέστερον εἰδικὸς Κανονισμός.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἢ μὴ διενέργεια διαγωνισμοῦ ἐπὶ προμηθειῶν, μισθώσεων καὶ ἐκτελέσεων ἔργων, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε κρίνει σκόπιμον καὶ ἀναγκαῖον τὸ Δ. Σ., διὰ πλειοψηφίας 9 τοῦλάχιστον μελῶν, ἢ 8 μελῶν ἂν παρίστανται μόνον ὀκτώ.

8. Ἄπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διασφαλίζονται ἐπὶ δεκαετίαν. Διὰ κανονισμοῦ δύναται νὰ ὀρισθῆ ἢ καταστροφή μέρους τούτων καὶ πρὸ τῆς παρόδου τῆς ἀνωτέρω δεκαετίας.

9. Παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. λειτουργεῖ ἐννεαμελὲς Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον :

α) Ἐξ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὑποδεικνυμένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Δ)νσεως Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἐλέγχου τοῦ Ἰπουργείου Ἐργασίας, ὡς Ἀντιπρόεδρος, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Δ)ντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ἰπουργείου, καὶ ἐξ ἑνὸς εἰσέτι Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ἰπουργείου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Διευθυντοῦ.

γ) Ἐκ τριῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μετ' ἰσαριθμῶν ἀναπληρωτῶν τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν ιδιότητα.

δ) Ἐκ τριῶν ἐργοδοτῶν, ὧν τὸ προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυμένων ἀπὸ κοινῶν ὑπὸ τῶν

ἐν παραγρ. 9 τοῦ άρθρου 13 τοῦ παρόντος ὀριζομένων Ἐπιμελητηρίων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. α, γ καὶ δ μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐντὸς 15 ἡμερῶν προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῶν αἱ σχετικαὶ ὑποδείξεις παρὰ τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας, α Ἰπουργὸς διορίζει ταῦτα κατ' οἰκίαν κρίσιν.

Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Κεντρ. Ἐπ. Συμβουλίου, διορίζονται μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τριετὴ θητεία.

Χρῆς Ἰραμματέως τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰπουργείου Ἐργασίας ἢ τοῦ Ἰδρύματος, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἐ τὸ Κεντρ. Ἐποπτικὸν Συμβούλιον εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὄποιων ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγοτέρων τῶν τεσσάρων, ἐν ἰσοψηφίᾳ ὑπερισχύουσης τῆς γνώμης ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ἢ ψήφος τοῦ προεδρεύοντος.

Ἰὰ τὰ τοῖς σοβαρώτεροις Ἰποκαταστήματι τοῦ Ι.Κ.Α., ὀριζομένοις δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ.Ε.Σ. συνιστῶνται πενταμελῆ Ἰοπικὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἀποτελούμενα :

α) Ἐξ ἑνὸς δικαστικοῦ, ἐπὶ βαθμῇ τοῦλάχιστον Πρωτοδικοῦ ἢ ἑνὸς ἀνωτέρου Δημοσίου Οἰκονομικοῦ Ἰπαλλήλου, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ δύο ἡσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μετὰ δύο ἀναπληρωτῶν τῶν, ἐχόντων τὴν αὐτὴν, ιδιότητα.

γ) Ἐκ δύο ἐργοδοτῶν, ὧν τὸ προσωπικὸν ἀσφαλιζεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνυμένων κατὰ τὴν ἐν παρ. 9 τοῦ άρθρου 13 τοῦ παρόντος προβλεπομένην διαδικασίαν ὑποδείξεως τῶν ἐξ ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν μετ' ἰσαριθμῶν ἀναπληρωτῶν τῶν, ἐχόντων τὴν ιδιότητα τῶν ἀναπληρουμένων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' μελῶν τῶν Γ.Σ.Ε.Ε. ἐντὸς 15 ἡμερῶν προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῶν αἱ σχετικαὶ ὑποδείξεις παρὰ τοῦ διορίζοντος ὄργανου τούτου, διορίζει ταῦτα κατ' οἰκίαν κρίσιν.

Ἄπαντα τὰ μέλη τῶν Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων διορίζονται μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τριετὴ θητεία.

Ἐ τὸ Τοπικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τριῶν τοῦλάχιστον μελῶν, ἐν οἷς ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγοτέρων τῶν τριῶν.

Ἐ τὸ Τοπικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἐλέγχει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν τὸν Ἀντιπρόεδρον αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' μελῶν.

Χρῆς Ἰραμματέων τῶν Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων ἐκτελοῦν ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῶν.

Ἐ τὸ Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὰ πεπραγμένα τῶν Τ. Ε. Σ., ἅτινα ὑπάγονται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν αὐτοῦ, δυνάμενον νὰ τροποποιῇ καὶ ἀποφάσει τούτων κατὰ τὰ εἰδικότερον διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα.

Ἐ τὰ Τοπικὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἐλέγχουν τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν παρ' οἷς λειτουργοῦν (Ἰπ) τῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τούτων ὑπαγομένων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Κ.Ε.Σ. ἑτέρων (Ἰπ) τῶν παρ' οἷς δὲν λειτουργοῦν ἴδια Τ.Ε.Σ., καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐλεγχος τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. παρὰ τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων συνίσταται εἰς τὴν ἀσκῆσιν κατασταλακτικῶν ἐλέγχου, τοῦ προληπτικοῦ τοιοῦτου ἀσκουμένου κατὰ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα.

Ἐ τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἐκδίδουν ἀποφάσεις καταλογισμοῦ κατὰ τὰ εἰδικότερον διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα, ἀ-

τινες εκτελούνται καθ' ὃν τρόπον καὶ δι' ὧν μέσων καὶ κατὰ τῶν δημοσίων ὑπολόγων ἐκδιδόμενοι καταλογιστικαὶ ἀποφάσεις. Κατὰ τῶν καταλογιστικῶν ἀποφάσεων τῶν Τ. Ε. Σ. ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν εἰς τὸν ὑπόλογον. ἐνώπιον τοῦ Κ. Ε. Σ. κατὰ δὲ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κ. Ε. Σ., εἴτε ἐν πρώτῳ, εἴτε ἐν δευτέρῳ βαθμῷ ἐκδιδόμενων, ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τῶν Δευτεροβαθμίων Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ἀσκουμένη ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ὑπόλογον.

Τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια συντάσσουν ἀπαξ, τοῦλάχιστον καθ' ἑξαμῆνον ἑκάστην περὶ τοῦ πορίσματος τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, ἥτις δημοσιεύεται ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἢ ἐν περιλήψει εἰς εἰδικὸν δελετίον τοῦ Ἰδρύματος.

Ὁ προληπτικὸς ἐλεγχὸς τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι. Κ. Α., συνιστάμενος εἰς τὴν πρὸ πάσης ἐξοφλήσεως οἰουδήποτε ἐντάλματος πληρωμῆς, ἐξαιρέσει τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐξοφλήσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος κορηγουμένων παρεχῶν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους, διαπίστωσιν ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐντέλλεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅτι ἐν τῇ διενεργείᾳ τῆς δαπάνης ἐτηρήθησαν αἱ ἰσχύουσαι ἐκάστῳ διατάξεις περὶ πραγματοποίησεως ταύτης καὶ ὅτι ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ οἰκείον ἐντάλμα ἅπαντα τὰ δικαιολογητικά, τὰ ἀποδεικνύοντα τὸ νόμιμον τῆς πληρωμῆς, ἀσκείται παρὰ παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ καὶ προκειμένου περὶ Ὑποτάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν εἰς ἃς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου παρ' ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, (Γενικῆ Δ)σις Δημοσίου Λογιστικοῦ) ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ἐν περιπτώσει διαφανείας μετὰ τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν ἀσκούτων τὸν προληπτικὸν ἐλεγχὸν ὀργάνων, αὕτη ἐφ' ὅσον μὲν ἀναφέρεται εἰς δαπάνας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ τῶν ἐν τῇ Περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτεύουσας λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι. Κ. Α. ἐπιλύεται διὰ πράξεως τοῦ ἀρμοδίου Τμήματος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, εἰς πάσας δὲ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις διὰ πράξεως τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἑδρεύοντος Ἐπιθεωρητοῦ δημοσίων ὑπολόγων καὶ δύο ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ οἰκείου Νομάρχου. Πάντα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως θέματα ὀρισθήσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων ἢ τῶν Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δύναται πρὸς διευκλύνσιν τοῦ ἔργου τῶν νὰ ἀποσπῶνται παρ' αὐτοῖς ὀρισμένοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποσπώμενοι παρὰ τοῖς Ἐποπτικοῖς Συμβούλοις ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος δὲν δύναται ν' ἀνακληθῶσιν ἐκ τῆς ἀποσπάσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας, ἐκτός ἂν πρὸ ταύτης αἰτήσῃσι τοῦτο οἱ ἴδιοι ἢ τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἢ ὁ Πάρεδρος.

Ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων καὶ γενικώτερον τὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλέγχου, ὀρισθήσεται εἰδικώτερον διὰ Κανονισμοῦ, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Τὰ πραγματικὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν μετεχόντων εἰς τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια μελῶν, τῶν Παρέδρων καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ ὀρίζονται καὶ κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Μέχρις ὀρισμοῦ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀργάνων ἀσκήσεως τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου, οὗτος ἐνασκήεται βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς ἰσχύουσας κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νομοθεσίας τοῦ Ι. Κ. Α.

Ἐπενδύσεις κεφαλαίων.

*Ἀρθρον 18.

1. Τὰ διαθέσιμα κεφάλαια τοῦ Ι. Κ. Α. δύναται νὰ ἐπενδύονται κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ, τηρουμένων καὶ

τῶν ἐκάστῳ ἰσχυουσῶν γενικῶν διατάξεων περὶ ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων Ν. Π. Δ. Α., εἰς χρεώγραφα τοῦ Κράτους καὶ εἰς ἀξίας ἠγγυημένας παρ' αὐτοῦ, εἰς μετοχὰς μεγάλων Τραπεζῶν ἢ Ἐταιριῶν Κοινῆς Ὁφελείας, εἰς δάνεια πρὸς Συνεταιρισμούς, ὡς καὶ εἰς ἀκίνητα.

2. Τὸ Ι. Κ. Α. δύναται νὰ διαθέτῃ μέρος τῆς περιουσίας του :

α) Πρὸς ἐπέκτασιν καὶ πλουτισμὸν, χάριν τῶν σκοπῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι. Κ. Α., τῶν ἐκασταχοῦ τυχόν ἀνεπαρκῶν ὑγειονομικῶν κ.λ.π. Κέντρων καὶ ἐγκαταστάσεων ἀνηκόντων εἰς τὸ Κράτος, Δήμους, Κοινοτήτας, Ἰδρύματα καὶ Φιλανθρωπικὰς Ὀργανώσεις.

β) Πρὸς ἀνέγερσιν ἢ ἐπέκτασιν κτισμάτων ἢ ἀγορὰν οἰκοπέδων ἢ ἐτοιμῶν οἰκοδομῶν, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς λειτουργίας του καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τούτου ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, καὶ τὸν ἐξοπλισμὸν αὐτῶν μὲ τὰ ἀναγκαίουτα μέσα καὶ ἐγκαταστάσεις (γραφεῖα, νοσοκομεῖα, σανατόρια, καινευτήρια, παιδικοὶ σταθμοί, πρεβεντόρια, παιδικὰ κατασκήνωσις, πάσης φύσεως κέντρα προληπτικῆς δράσεως, ὑδροθεραπευτήρια κ.λ.π.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐδαφίου α' τὸ Ι. Κ. Α. δικαιούται νὰ συμμετέχη εἰς τὴν διοίκησιν τῶν οἰκείων ὑγειονομικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ ἐνασκή ἑλεγχον ἐπὶ τούτων, εἰς ἔκτασιν καθοριζομένην διὰ τῶν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, Ἰδρυμάτων καὶ Φιλανθρωπικῶν Ὀργανώσεων συναπτομένων συμφωνιῶν.

γ) Διὰ τὴν σύστασιν ἐργοστασιῶν ἢ ἐργαστηρίων, διὰ τὴν κατασκευὴν προσθέτων μελῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων διὰ τὸς σκοποὺς τῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ δημιουργίαν ἀποθεμάτων ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν.

3. Τὸ Δημόσιον, οἱ Δήμοι καὶ αἱ Κοινοτήτες, δύναται νὰ παραχωρῶσι δωρεὰν κατὰ κυριότητα εἰς τὸ Ι. Κ. Α. ἢ ἐπὶ τιμήματι ὀριζομένῳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, τὰ κατάλληλα γήπεδα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τῆς προηγουμένης παραγράφου σκοπῶν.

4. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐνέργεια πάσης φύσεως δωρεῶν ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Α., ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου διατάξεως εἰδικῆς διὰ τὸ Ι. Κ. Α. Νόμου.

Ἀπαλλαγαί.

*Ἀρθρον 19.

1. Τὸ Ι. Κ. Α. ἀπαλλάσσεται παντὸς δημοσίου, δημοτικοῦ, κοινοτικοῦ ἢ λιμενικοῦ φόρου, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, παντὸς τέλους ταχυδρομικοῦ ὡς καὶ δικαστικοῦ εἰς πᾶσαν δίκην του καὶ ἀπολαύει ἀνεξαιρέτως ἀπασῶν τῶν ἀτελειῶν καὶ προνομίων, δικαστικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν, ὡς ἐάν εἶναι αὐτὸ τὸ Δημόσιον.

2. Αἱ προμήθειαι τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ τὰ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ ἐκτελούμενα ἔργα, αἱ μισθώσεις καὶ αἱ πάσης φύσεως πληρωμαὶ αὐτοῦ, ἀπαλλάσσονται τῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἢ ἄλλου οἰουδήποτε Ὀργανισμοῦ ἢ λογαριασμοῦ θεσπιζομένων εἰσφορῶν.

3. Ὁ εἰς τὸ Ι. Κ. Α. ἐπιβαλλόμενος διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὄρκος, δίδεται ὑπὸ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ὀριζομένου προσώπου.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ὁ τοιοῦτος ὄρκος διατυπύεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γιγνώσκειν, εἰς τὴν τροποποίησιν δὲ ταύτην τοῦ τύπου, δύναται νὰ προβῇ ὁ δίδων τὸν ὄρκον κατὰ τὴν δόξιν αὐτοῦ καὶ ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὄρκος διετυπώθη ἄλλως, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἐκδοσις περὶ τούτου ἀποφάσεως.

4. Ἀπασαὶ αἱ δίκαι τοῦ Ι. Κ. Α. εἰσάγονται παρ' αὐτοῦ ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς νόμῳ προτετιμημένοι, τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλητεύσεως ἄνευ πράξεως προτιμήσεως. Ἐπίσης αἱ κατ' ἐργοστασιῶν καὶ ἠσφαλισμένων ἐπὶ παραβάσει τοῦ παρόντος νόμου ποινικαὶ ἀγωγαί, ἐφ' ὅσον ἀφορῶσιν πταίσματα καὶ πλημμελήματα, εἰσάγονται δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως, ἐκδικαζόμενα ἀνυπερθέτως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς μηνύσεως.

5. α) Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις ὑπὲρ τοῦ Ι. Κ. Α., διὰ λόγους κοινῆς ὠφελείας, ἰδιωτικῆς ἀκινήτου

περιουσίας, διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἱδρυσιν ἰατρείων, κλινικῶν, νοσοκομείων, σανατορίων καὶ ἀναρρωτηρίων τοῦ Ι.Κ.Α.

β) Ἡ ἀπαλλοτριώσις αὐτῆ ἐνεργεῖται, καὶ ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις καθορίζεται, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 1737)1939 «περὶ ἀναγκαστικῶν ἀπαλλοτριώσεων» ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὀριζόμενα.

7. Ἡ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ι.Κ.Α. κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος καὶ ἀποδίδει τὸ Ι.Κ.Α. τὰ κατασχεθέντα, ἐκτὸς ἐὰν ἡ κατάσχεσις ἐπεβλήθῃ δυνάμει ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὡς καὶ ἐὰν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἀπαίτησις, δι' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ κατάσχεσις, στηρίζεται ἐπὶ τελεσιδικίᾳ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐπίσης στηρίζεται ἐπὶ οποιοδήποτε ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου ἐπέχοντος θέσιν τίτλου ἐκτελέσεως, καὶ γίνεται μνεῖα αὐτῆς ἐν τῷ κατασχετηρίῳ.

8. Τὰ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τηρούμενα λογιστικά βιβλία ἀποτελοῦν ἐντελῆ ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κατὰ παντός, μέχρι παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων, ἀπόσπασμα δὲ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἢ τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκλήματων, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξις ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων.

Ἱπηρεσίαι—Διοικητικὸν Προσωπικόν.

*Ἄρθρον 20.

1. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α. διεξάγεται δι' ἐμμίσθων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων.

2. Διὰ Κανονισμοῦ θέλουσι ὀρισθῆ τὰ τῆς συνθέσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ λοιπῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος.

3. Τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἥτοι τὰ τῶν προσόντων καὶ τὰ τῆς ἐπιλογῆς καὶ προσλήψεως αὐτοῦ ἐν γένει, αἱ κατηγορίαι καὶ διαβαθμίσεις τούτου, αἱ εὐδύναι, τὰ καθήκοντα καὶ ὁ χρόνος ἐργασίας, τὰ τῆς προαγωγῆς του ἐν γένει, οἱ περιορισμοὶ καὶ τὰ ἀσυμβίβαστα, αἱ ἀδείαι, τὰ φύλλα ποιότητος, αἱ μεταβολαί, ἡ ἀρχαιότης, αἱ ἠδικαὶ ἀμοιβαί, τὰ πειθαρχικὰ ἀδικήματα καὶ αἱ πειθαρχικαὶ ποιναί, ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ διαδικασία, τὰ τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα ἀφορῶν τὴν κατάστασιν τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει, θέλουσι ρυθμισθῆ διὰ Κανονισμοῦ.

Ἡ πρόσληψις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνεργεῖται πάντοτε κατόπιν διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων, ἀναγγελλομένων δημοσίᾳ ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς διενεργείας τούτων. Αἱ διαγωνιστικαὶ ἐξετάσεις περιλαμβάνουν πᾶν πρόσφορον μέσον, γραπτὸν ἢ προφορικὸν ἢ ἐπαγγελματικὰς ἐφαρμογὰς ἢ ἀξιολογικὰς βάσει τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων συγκρίσεις πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν προσωπικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ἰκανοτήτων τῶν ὑποψηφίων. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων θέλουσι καθορισθῆ διὰ τοῦ πρᾶμνησθέντος Κανονισμοῦ.

Τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ διαγωνισμῶν διατάξεων δύνανται νὰ ἐξαιρουῦνται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ αἱ προσλήψεις εἰς ὀρισμένας θέσεις ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Οἱ εἰς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων προσλαμβανόμενοι δύνανται νὰ προσλαμβάνονται ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὀρισμένης ἢ ἀορίστου διάρκειας.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς δύνεται νὰ προβλέψῃ ὡσαύτως περὶ τοῦ τρόπου ἐπιλογῆς καὶ χρησιμοποίησεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. προσώπων ἀσκούντων ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα καὶ μὴ προσλαμβανόντων τὴν ιδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ι.Κ.Α. (δικηγόρων, μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων κ.λ.π.) ἐξασφαλιζομένης πάντως τῆς δι' ἀξιολογικῆς διαβαθμίσεως ἐπιλογῆς τῶν δοκιμωτέρων ἐκ τῶν ὑποψηφίων.

4. Οἱ περὶ ὧν ἡ παρ. 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ τὸ ἄρθρον 22 Κανονισμοὶ ρυθμίσεως τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, δέον ὅπως ἐγκαιρῶς τροποποιούμενοι προβλέψουν τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 συστήματος ἀξιολογικῆς χρησιμοποίησεως καὶ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., βασισμένου ἐπὶ τῶν ἀκολουθίων εἰδικωτέρων ὁρχῶν:

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ εἰς τάξεις, καθοριζομένων τῶν καθήκοντων καὶ εὐδυνῶν τοῦ εἰς ἐκάστην τάξιν ἀνήκοντος προσωπικοῦ καὶ τῶν ἐλαχί-

στων προσόντων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν εἰς ἐκάστην τάξιν κατάταξιν ἢ πρόσληψιν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ καθορισμοῦ ἰδιαιτέρων ἀποδοχῶν δι' ἐκάστην τάξιν, μετὰ διαφορισμὸν ἀνωτάτων, μέσων καὶ κατωτάτων ἀποδοχῶν, ἀναλόγως τῶν εὐδυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων ἐκάστης θέσεως. Οἱ τὸ πρῶτον διοριζόμενοι λαμβάνουν ὑποχρεωτικῶς τὰς κατωτάτας ἀποδοχὰς τῆς τάξεως εἰς ἣν κατατάσσονται.

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πληρώσεως ἀπασῶν τῶν κενῶν θέσεων βάσει διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων κατὰ τὸ εἰδικωτέρων ὀριζόμενα ἐν παρ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

δ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μονιμοποίησεως τῶν τὸ πρῶτον προσλαμβανομένων μετὰ ἐνιαυσίαν δοκιμασίαν. Τὸ μονιμοποιηθὲν προσωπικὸν δὲν δύναται νὰ ἀπολυθῆ εἰμὴ διὰ δεδικαιολογημένην αἰτίαν ἢ διὰ κατάργησιν θέσεως κατὰ τὰ εἰδικωτέρων διὰ τῶν Κανονισμῶν ὀρισθησόμενα.

ε) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πληρώσεως τῶν δημιουργουμένων κενῶν διὰ προαγωγῆς τῶν ἐκ τοῦ ὑπηρετούντος προσωπικοῦ κεκτημένων τὰ διὰ τὰς ἐπὶ πλήρωσιν θέσεις προβλεπόμενα προσόντα. Αἱ προαγωγαὶ ἐνεργοῦνται πάντοτε κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενον σύστημα ἐπιλογῆς τῶν ἰκανωτέρων.

στ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ περιοδικὰ διαστήματα καταρτίσεως φύλλων ποιότητος τοῦ προσωπικοῦ περὶ τῶν ἰκανωτήτων, τῆς ἀποδόσεως, τῆς φιλεργίας, τοῦ ἡθους αὐτοῦ καὶ παντὸς ἐτέρου χρησίμου διὰ τὴν ἀξιολόγησιν τοῦ στοιχείου.

ζ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μετεκπαιδεύσεως τοῦ προσωπικοῦ, ἐπὶ τῆς βάσει συγχρόνων μεθόδων, ἐπὶ τῷ τέλει βελτιώσεως τῆς ἀποδόσεως του.

5. Διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν εἰς ἀνωτάτας θέσεις κενῶν τοῦ Ἰδρύματος, ἐφ' ὅσον οἱ ἐκ τοῦ ὑπηρετούντος προσωπικοῦ κεκτημένοι τὰ διὰ τὴν προαγωγὴν εἰς ταύτας τυπικὰ προσόντα δὲν κρίνονται ὡς ἔχοντες καὶ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν κατάληψιν τούτων οὐσιαστικὰ τοιαῦτα, δύναται, καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμὸς, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ληφθῆσόμενης ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ, αὕτη νὰ ἐνεργηθῆ διὰ τῆς ἀνακατατάξεως εἰς ταύτας ὑπηρετούντων ὁργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ ὃν κέκτηνται, ἐφ' ὅσον δὲ πάντως ἔχουσι τὰ διὰ τὴν εἰς ἣν ἀνακατατάσσονται θέσιν προσόντα σπουδῶν, ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων δι' ἀπειθείας διορισμοῦ εἰς ταύτας προσώπων μὴ ὑπηρετούντων παρὰ τῷ Ἰδρύματι καὶ μέχρι τοῦ 1)4 τῶν ὑφισταμένων κενῶν, ἐφ' ὅσον δὲ καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα κέκτηνται τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν εἰς αὐς διορίζονται θέσεων προβλεπόμενα προσόντα.

*Ἄρθρον 21.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς θέλει ρυθμίσει τὰ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος. Διὰ τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ δὲν δύναται ὅμως νὰ θεσπισθοῦν ὅροι συνταξιοδοτήσεως εὐνοϊκώτεροι τῶν ἰσχύοντων διὰ τοὺς πολιτικούς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω θεσπιζόμενον σύστημα συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος εἶναι δαπανηρότερον τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένου γενικοῦ τοιούτου, ἢ ἐπὶ πλέον δαπάνη καλύπτεται ὑποχρεωτικῶς διὰ προσθέτων εἰσφορῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος.

Ὑγειονομικὸν Προσωπικόν.

*Ἄρθρον 22.

Τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ λειτουργίαν τῶν Ὑγειονομικῶν καὶ συναφῶν πρὸς ταύτας ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. θέματα, ὡς καὶ τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσης φύσεως ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, ρυθμισθῆσονται διὰ Κανονισμῶν.

Αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφίων 2 καὶ 3 τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ὁργάνων ἐχόντων τὴν ιδιότητα ὑπαλλήλων ἢ ὑπαγμένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμοζονται καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω προσωπικόν. Δὲν ἰσχύουν ὅμως ὡς πρὸς τοῦτο αἱ διατάξεις νόμων περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ πολεμιστῶν.

Υπηρεσιακόν Συμβούλιον.

Άρθρον 23.

1. Παρά τῷ Ι.Κ.Α. συνιστάται Ὑπηρεσιακόν Συμβούλιον ἀποτελούμενον: α) ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἰδρύματος, ὡς Πρόεδρου, ἀναπληρωμένου ὑπὸ ἐνὸς τῶν ἐν τῷ Δ. Σ. τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τῆς τάξεως τῶν εἰδικῶν ἐπιστημῶν ἕπερ μετέχον τοῦ Συμβουλίου προεδρεῖται τούτου, β) ἐξ ἐνὸς Ἀρεοπαγίτου, ὑποδεικνυμένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεθ' ἐνὸς ἀναπληρωτοῦ του, γ) ἐκ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναπληρωμένου ὑπὸ ἐνὸς ἐκ τῶν παρὰ τῇ Γεν. Δ)σει ὑπηρετούντων δικηγόρων τοῦ Ι.Κ.Α. ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τούτου, δ) ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Δ. Σ., ἀναπληρωμένων ὑπὸ ἐτέρων δύο τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἀναπληρωμένων, ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ε) ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ στ) ἐκ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Γὰ ὑπὸ στοιχεῖα ε' καὶ στ' μέλη τοῦ Συμβουλίου ἀναπληροῦνται ἐν ἐλλείψει τειούτων ὡς καὶ ἐν περιπτώσει κωλύματος ἢ ἀπουσίας των, ὑπὸ ἀνωτέρων ἢ ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζεται ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου. Ἡ θητεία τῶν οὐχὶ λόγῳ θέσεως μελῶν τοῦ ἐν λόγῳ Συμβουλίου, ὀρίζεται τριετής.

Τὸ Ὑπηρεσιακόν Συμβούλιον ἀσκεῖ τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνατιθεμένης αὐτῷ ἀρμοδιότητος ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορῶντος τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παιδαγωγικῆς δικαιοδοσίας.

Κατ' ἀποφάσει τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ὑπάρχει μειοψηφία δύο τοῦλάχιστον μελῶν, ἐπιτρέπεται ἡ ἀσκησις αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐντὸς δεκαήμερου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, συμπληρουμένου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δι' ἐνὸς καθηγητοῦ ἢ ὑφηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑποδεικνυμένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῆς Σχολῆς καὶ δι' ἐνὸς τακτικοῦ μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ὑποδεικνυμένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τούτου.

2. Χρὴ ἐισηγήτου παρὰ τῷ ὡς ἄνω Συμβουλίου ἐκτελεεὶ ὁ Ἀναπληρωτῆς τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἢ ὁ ἀναπληρῶν τούτου ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ἰδρύματος, Γραμματέως δὲ ἕτεροι ὑπάλληλοι, ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

3. Τὰ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ ἀνωτέρω Συμβουλίου (ἀπαρτία, λήψις ἀποφάσεων, προσκλήσεις εἰς συνεδρίαισι κλπ.) θέλουσι ὀρισθῆ διὰ Κανονισμοῦ.

4. Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὰ μετέχοντα εἰς τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον πρόσωπα ἐξῆδα κινήσεως δύνανται νὰ καθορίζωνται κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως.

Άρθρον 24.

Τὸ Ι. Κ. Α. ἔχει ὡς πόρους:

α') Εἰσφορὰς τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων.

β') Εἰσφορὰς τῶν ἐργοδοτῶν.

γ') Τὰ ποσὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς διὰ κανονισμοῦ ἐρισθησομένης τυχόν συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων ἢ τῶν συνταξιούχων εἰς τὰς δαπάνας διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

δ') Τὰς πάσης φύσεως προσόδους ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

ε') Τὰ πρόστιμα καὶ τὰς χρηματικὰς ποινὰς τὰς ἐπιβαλλόμενας διὰ παραβάσεις τοῦ παρόντος νόμου, ὧν ὁ τρόπος τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀποδόσεως θέλει ὀρισθῆ διὰ διατάγματος,

προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἰτῆσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

στ) Πᾶν ἔσοδον πραγματοποιούμενον παρ' αὐτοῦ ἐκ δωρεῶν, κληρονομίας, κληροδοσίας ἢ ἄλλης αἰτίας καὶ

ζ) Τὰ ἐκ τῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διαθέσεως τῶν χρησίων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως ἐντύπων καὶ ἄλλων ἐκδόσεων, ἅτινα θέλουσιν ὀρίσει Κανονισμοί.

η) Εἰσφορὰς τοῦ Κράτους, καταβλητέας, ἀπὸ τοῦ οικονομικοῦ ἔτους 1953-1954, καθοριζομένης δὲ κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῆς σχετικῆς πιστώσεως εἰς τὸν εἰδικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Αἱ ἐν λόγῳ κρατικαὶ εἰσφοραὶ κατανέμονται προσάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς ἕνα ἢ πλείονας τῶν ἀσφαλιστικῶν κλάδων, καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου.

Άρθρον 25.

1. Αἱ δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπὲρ ἐκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως, ἦτοι:

α) Διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα.

β) Διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

γ) Διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ

δ) Διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας, ὀρίζονται δι' ἕκαστον, καὶ κατανέμονται κατὰ τὰ ἐν τῷ κατωτέρῳ πίνακι ἀναφερόμενα ποσοστά, ἐπὶ τοῦ ἡμερησίου τεκμαρτοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου.

α) κλάδ. β) κλάδ. γ) κλάδ. δ) κλάδ. Σύνολ.

Εἰς βάρους ἠσφαλισμένου	0,75	2,5	1,75	0	5
Εἰς βάρους ἐργοδοτοῦ	1,25	5	5,75	2	14
	2	7,50	7,50	2	19

Ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων οὗτοι βαρύνονται καὶ μετὰ τὸ ποσοστὸν τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς.

Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω εἰσφορὰ ἐκ 2 ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας, δύναται νὰ μειοῦται μέχρις 1 ο)ο, δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν δύναται ὅμως αὕτη μειοψείσα νὰ αὐξάνεται ἐκ νέου μέχρι τοῦ 2 ο)ο.

2. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον εἰσφορῶν καὶ τῶν κατὰ τὴν παρόντα νόμον παροχῶν, τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἐξηροτημένην ἐργασίαν, κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ἀκολουθῶν δώδεκα ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, δι' ἧς προσδιορίζονται τὰ ἔναντι ἐκάστης τούτων ἀναφερόμενα τεκμαρτὰ ἡμερομισθία, ἐφ' ὧν καὶ ὑπολογίζονται αἱ εἰσφοραὶ.

Ἡμερησίος μισθὸς ἀπὸ	μέχρι	Ἀσφ. κλάσις	Τεκμαρτὸν ἡμερομισθίον
—	12.500	I	10.000
12.501	17.500	II	15.000
17.501	22.500	III	20.000
22.501	27.500	IV	25.000
27.501	32.500	V	30.000
32.501	37.500	VI	35.000
37.501	45.000	VII	40.000
45.001	55.000	VIII	50.000
55.001	65.000	IX	60.000
65.001	75.000	X	70.000
75.001	85.000	XI	80.000
85.001	καὶ ἄνω	XII	100.000

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. στρωγγυλεύονται εἰς ἀκεραίας ἐκατοντάδας, ἢ πεντάδας ἐκατοντάδων ἢ χιλιάδας δραγγῶν αἱ δι' ἐκάστην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν καταβλητέαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀρθρου εἰσφοραὶ.

3. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύναται, ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶν μεταβολῶν τοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς, νὰ ἀξιομειοῦν-

ται τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὄρια ἡμερησίων μισθῶν ἐκάστης κλάσεως καὶ ἀναλόγως τὰ τεκμηριὰ ἡμερομίσθια ὡς καὶ νὰ προστίθενται νέα κλάσεις.

4. Ὡς ἡμερησίως μισθὸς διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἡσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις νοούνται αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτων εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τῶν τελευταίων τούτων ἀποτιμωμένων εἰς χρῆμα δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Κανονισμὸς θέλει ὀρίζει τὰ τοῦ τρόπου ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ προβλεθῇ ἡ κατάταξις ὀρισμένων κατηγοριῶν ἡσφαλισμένων παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν εἰς κλάσεις, δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., βάσει τοῦ μέσου ὄρου τῶν τεκμηριωμένων ἀποδοχῶν τούτων.

Προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων οὗτοι κατατάσσονται εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις κατὰ κατηγορίας βάσει τοῦ τεκμηριωμένου εισοδήματος ἐκάστης κατηγορίας τούτων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ.

6. Αἱ μέχρι τῆς ἀνάξεως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατάταξιν τῶν ἡσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι, εἰς τὴν ἀμέσως κατωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν ἐκείνην εἰς ἣν θέλει τὸ πρῶτον καταταγῆ ἡ κατηγορία εἰς ἣν ἀνήκει κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἕκαστος ἡσφαλισμένος.

7. Τὰ τῆς κατάταξιν εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις τῶν ἡσφαλισμένων τῶν ἀπαχολουμένων διὰ λογαριασμὸν πλειόνων ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰς τούτους χρηρηγητέων παροχῶν, ὁρισθῆσεται διὰ Κανονισμοῦ.

8. Ὁ ἡσφαλισμένος ὅστις εἰργάσθη παρὰ τῷ ἐργοδότη τμημα μόνον ἡμέρας, ὑποχρεοῦται μετὰ τοῦ ἐργοδότη εἰς τὴν καταβολὴν τῆς εισφορᾶς ὁλοκλήρου ἡμέρας.

9. Ὡς βᾶσις ὑπολογισμοῦ τῆς εισφορᾶς ὀρίζεται ἡ ἡμέρα ἐργασίας.

Δύναται διὰ κανονισμοῦ νὰ καθορισθῇ ὡς χρονικὴ βᾶσις ὑπολογισμοῦ τῶν εισφορῶν ἡ ἐβδομάς ἢ ὁ μῆν, εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὀρισμένης κατηγορίας ἡσφαλισμένων. Διὰ τοῦ οἰκείου κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ καὶ πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μετὰ τὴν τροποποίησιν ταύτην τῆς χρονικῆς βᾶσεως ὑπολογισμοῦ τῶν εισφορῶν ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι.

10. Ὁ ἐργοδότης βαρύνεται μετὰ ὁλόκληρον τὴν εισφορὰν ἡσφαλισμένου καὶ ἐργοδότη. ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἀμοιβὴν εἰς χρῆμα εἰσπράττει ὁ ἡσφαλισμένος παρὰ τούτου ἢ παρὰ τρίτων καθὼς καὶ διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαχολουμένους συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α.

11. Εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία περὶ μεταθέσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βάρους ἢ περὶ μεταβολῆς τοῦ τρόπου κατανομῆς αὐτοῦ.

Υπόχρεως πρὸς εισφορὰν καὶ τρόπος καταβολῆς.

Ἄρθρον 26.

1. Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εισφορῶν τῶν ἡσφαλισμένων εὐθύνεται ἐπὶ παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν ὁ ἐργοδότης καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων οἱ ἴδιοι ἢ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 παραγρ. 5 ἐξ. 3' ἀσφαλιστικὸς Συνεταιρισμός.

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εισφορῶν καὶ τῶν ἡσφαλισμένων τῶν μὴ ἀμειβομένων ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τιαυτῇ περιπτώσει οὗτος καταβάλλων τὰς εισφορὰς δικαιούται νὰ εἰσπράττει κατὰ τὸν διὰ κανονισμοῦ ὁρισθῆσόμενον τρόπον, τὸ βαρύνον τὸν ἡσφαλισμένον τμημα. Ἄφηναι τοῦ ἡσφαλισμένου πρὸς καταβολὴν τῆς βαρυνούσης αὐτὸν εισφορᾶς, ἀποτρεῖ λόγων καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἄνευ εισδητέως ἀποζημιώσεως.

Πλειόνες ἐργοδοταὶ ἐκμεταλλεσόμενοι τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν, συμπεριλαμβανόμενοι καὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 παράγραφος 5 περιπτώσεων, εὐθύνονται εἰς ὁλόκληρον.

2. Δι' ἡσφαλισμένους μὴ ἔχοντας σταθερὸν ἐργοδότην ὡς καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων δύναται κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, ὁσάκις συντρέχουν εἰδικαὶ πρὸς τοῦτο συνθήκαι, νὰ θεσπισθῇ ἴδιον σύστημα καταβολῆς τῶν εισφορῶν μὴ ἀποκλεισμένης τῆς ἐπιβολῆς εἰς τούτους τῆς ὑποχρέσεως πρὸς σύστασιν ἀσφαλιστικοῦ συνεται-

ρισμοῦ, ὅστις θὰ ὑπέχη ἔναντι τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν εὐθύνην ἐργοδότη διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εισφορῶν.

3. Διὰ τοῦ κανονισμοῦ καθορισθῆσεται ὁ χρόνος τῆς καταβολῆς τῶν εισφορῶν. Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν εισφορῶν δέον ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ ὁρισθῆσόμενου χρόνου, νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰς εισφορὰς. Ἡ ἀνωτέρω προθεσμία δύναται νὰ παρατείνεται δι' ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Τ.Δ.Ε., προκειμένου περὶ Ν.Π.Δ.Α. μέχρι 60 ἡμερῶν, ἐφ' ὅσον συντρέχουν σοβαροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι.

4. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται πρὸς εἰσπραξίν τῶν εισφορῶν του νὰ ἐκδίδῃ καὶ χρησιμοποιοῖ ἔνσημα, ἅτινα ἀπολαύουσι τῆς νομικῆς προστασίας τῆς θεσπιζομένης διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐκδιδόμενα χαρτόσημα, ἐξομειούμενα ἀπολύτως πρὸς αὐτά.

Δύναται διὰ κανονισμοῦ νὰ ὁρισθῇ εἴτε γενικῶς, εἴτε διὰ κατηγορίας τινὰς ἡσφαλισμένων, ἕτερος τρόπος εἰσπράξεως τῶν εισφορῶν, ἐφ' ὅσον οὗτος κρίνεται ὡς προσφορώτερος.

5. Κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν, ἐπὶ παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατῇ τὰ τμηματὰ τῶν εισφορῶν τὰ βαρυνόμενα τοὺς ἡσφαλισμένους.

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσιν του ταῦτην ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν ἢ καταβολῆς τῆς τε ἐργοδοτικῆς καὶ τῆς εισφορᾶς τοῦ ἡσφαλισμένου βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

6. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰ ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἡσφαλισμένων παρακρατηθέντα κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσά, ἐντὸς τῶν περὶ ὧν ἢ παρ. 3 προθεσμιῶν καταβολῆς εισφορῶν, διαπράττει τὸ ἀδικημα ὑπεξαρέσεως εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἀσχετῶς ποσοῦ.

Διὰ τὰς βαρυνούσας αὐτὸν εισφορὰς, ἐσαρμύζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 1373)1944.

7. Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότη μὴ καταβολὴ τῶν εισφορῶν, δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἡσφαλισμένον στέρησιν ἢ μείωσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 8 τοῦ παρόντος.

Ἡ παρ' αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν εισφορῶν πέραν τοῦ ὑπὸ Κανονισμοῦ ὁρισθῆσόμενου χρόνου συνεπάγεται στέρησιν τῶν παροχῶν.

8. Ὁ ἡσφαλισμένος δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν ὅποτεθέπτει τῶν στοιχείων τῶν ἀφορώντων τὴν ἀσφαλιστικὴν του σχέσιν.

Ὁ ἡσφαλισμένος δικαιούται ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνασπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν στοιχείων τῶν συνιστάντων τὴν ἀσφαλιστικὴν του σχέσιν (χρόνος ἀσφαλίσεως, κατάταξις εἰς ἀσφαλιστικὴν κλάσιν) νὰ ὑποβάλῃ ἀντιρρήσεις κατ' αὐτὸν. Παρελθούσης ἀποάκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἢ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις, θεωρεῖται ἀκριβῆς ὡς πρὸς τὸν διαδραμόντα χρόνον, ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Διὰ τὴν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, τυχὸν ἀντιρρήσεις δύναται νὰ ὑποβληθῶν ἐντὸς ἔτους τοῦ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως εἰς τὸν ἡσφαλισμένον τῶν σχετικῶν στοιχείων. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἢ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις λογίζεται ἀκριβῆς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθῆσονται πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μετὰ ἀνωτέρω λεπτομέρειαι καὶ ὁ τρόπος τῆς διορθώσεως τῶν διασφῶν στοιχείων.

9. Πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἐκάστοτε ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, τοῦ ἀριθμοῦ τούτων καὶ τῶν καταβλητέων εισφορῶν, οἱ ἐργοδοταὶ ὑποχρεοῦνται.

α) Νὰ μεριμνῶν διὰ τὸν ἐσοδισμὸν τῶν ἀπαχολουμένων παρ' αὐτοῖς προσώπων διὰ ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος.

β) Νὰ τηρῶσι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς κανονισμοῦ καταστάσεις προσωπικοῦ καὶ νὰ διαφυλάττωσι ταύτας ἐπὶ πενταετίαν.

γ) Νὰ ἐπιτελέσωσιν εἰς τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθῆσόμενα ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Κράτους, τὴν ἐξέτασιν τῶν ὡς ἄνω καταστάσεων, τῶν ἐμπορικῶν των βιβλίων καὶ παντὸς ἐτέρου στοιχείου, ὡς καὶ τὴν ἐπιτόπιον ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀκριβείας τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῶν.

Οἱ ἐργοδοταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν ὡσαύτως εἰς τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα, πᾶσαν πληροφορίαν δυναμένην νὰ καταστήσῃ εὐχε-

ρή και αποτελεσματική την ενάσκησιν του ελέγχου, προς εξασφάλισιν της καλής εφαρμογής του παρόντος νόμου και των εις εκτέλεσιν τούτου εκδοθησόμενων Κανονισμών. Της υποχρεώσεως, περί ης το δέδαιον β' της παρούσης παραγράφου, δύναται να απαλλαγώσιν εργοδότηι μη απασχολούντες συνήθως πλέον των τριών ήσφαλιζόμενων, κατά τὰ ειδικώτερον δια κανονισμού όρισθησόμενα.

δ) Να υποβάλλουν εις τὰς υπηρεσίας του Ι.Κ.Α. κατά τὰ ειδικώτερον εν τῷ κανονισμῷ όρισθησόμενα, αντίγραφα των περι ὧν το δέδαιον α' καταστάσεων.

10. Τὰ περι ὧν ή προηγουμένη παράγραφος όργανα, υποχρεούνται να τηρώσιν απόλυτον έχειμύθειαν δια πάν, δ,τι κατά την ενάσκησιν των καθυκόντων των υποπίπτει εις την αντίληψιν αυτών, και δέν άφορά την εφαρμογήν του παρόντος νόμου και την λειτουργίαν της ασφαλίσσεως.

11. Έάν ο εργοδότης παραβαίη την υποχρέωσιν προς τηρησιν και διαφύλαξιν των περι ὧν άνωτέρω στοιχείων, ή δέν τηρή ταύτα προσηκόντως, ή άρνήται να συμμορφωθή προς τούτους όρισμούς της παραγράφου 9, εκ τούτου δέ δυσχεραίνεται ή εξεκριβώσις των ύπαγομένων εις την ασφάλισιν προσώπων, ή των καταβληθέντων εισφορών, αύται καθορίζονται κατά την ανεξέλεγκτον κρίσιν του ΙΚΑ.

12. Ο Υπουργός Έργασίας δύναται να ζητή όποτεδήποτε κρίνει τούτο αναγκαίον, την υποβολήν αυτῷ παντός στατιστικού στοιχείου σχετιζομένου προς την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α. ώς και να παραγγέλλη την περιοδικήν υποβολήν αυτῷ συναφών στοιχείων, εντός ώρισμένων προθεσμιών. Η μη εμπρόθεσμος υποβολή των άνωτέρω στοιχείων, συνιστά βαρῦ πειθαρχικόν παράπτωμα δια τόν υπαίτιον της μη εμπροθέσμου υποβολής τούτων.

13. Το ΙΚΑ υποχρεούται όπως υποβάλλη εις το Έργασίον Έργασίας και εις την Γεν. Δ)νσιν Δημόσιου Λογιστικού του Έργασίου Οικονομικών, εις την άρχήν μεν εκάστου ήμερολογιακού τριμήνου λογιστικήν κατάστασιν εσόδων και εξόδων δια το προηγούμενον ήμερολογιακόν τρίμηνον εις την άρχήν δέ εκάστου ήμερολογιακού έτους αντίγραφον του ισολογισμού και άπαλογισμού του δια το παρελθόν ήμερολογιακόν έτος.

*Άρθρον 27.

1. Εισφοραί μη καταβληθείσαι εντός της προθεσμίας του άρθρου 26 παράγραφος 3, επιβαρύνονται δια προσθέτου τέλους ίσου προς 20 ο)ο τούτων, εκτός εάν ο υπόχρεος δια την καταβολήν εργοδότης προβή εις εξόφλησιν των καθυστερουμένων εισφορών προ πάσης καταλογιστικής πράξεως ή και το βραδύτερον εντός μηνός από της εις αυτόν κοινοποιήσεως της σχετικής καταλογιστικής πράξεως, ότε το πρόσθετον τέλος περιορίζεται εις 10 ο)ο.

2. Επιφυλασσομένης της εφαρμογής της άνωτέρω παραγράφου ή καθυστέρησις της καταβολής των εισφορών δι' έκαστον συμπληρούμενον τρίμηνον από της πρώτης του επομένου μηνός εντός του όποιου έβεβαιώθησαν εις το Δημόσιον Ταμείον. Ινα εισπραχθούν αναγκαστικῶς κατά τὰς διατάξεις του παρόντος, συνεπάγεται επιβαρύνσιν του εργοδότη δι' έτέρου προσθέτου τέλους 10 ο)ο. Η τοιαύτη κατά τρίμηνον επιβαρύνσις του εργοδότη δια προσθέτων τελών, δέν δύναται πάντως να υπερβή το ποσοστόν 100 ο)ο της αρχικῶς βεβαιωθείσης όφειλής.

3. Αί κατά τόν παρόντα νόμον απαιτήσεις του Ι.Κ.Α. εκ καθυστερουμένων εισφορών, προσθέτων τελών ή επανξήσεων των εισφορών, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 54 § 3, εισπράττονται δια του υπό του Ν. Δ. 1383)1942 συσταθέντος «Δημοσίου Ταμείου Έσόδων Ι.Κ.Α.» ή των άρμόδιων δημοσίων Ταμείων ή των άρμόδιων υπηρεσιών του Ι.Κ.Α., κατά τὰς διατάξεις κανονισμού, εφαρμοζομένων των διατάξεων του Νόμου «περι εισπράξεως δημοσίων εσόδων». Την κατ' τόν νόμον 5940)33 «περι εισπράξεως δημοσίων εσόδων», παρεχόμενην εύθειαν άναστολής καταβολής όφειλομένου ή τυμμηατικής καταβολής, άσκει το κατ' τούτους κανονισμούς του Ι.Κ.Α. άρμόδιον όργανον.

Ός τακτοποιήσις των περι ὧν το άρθρον 57 § 1 καθυστερουμένων εισφορών, νοείται και ή παρὰ του όφειλόμενου δήλωσις περι εξόφλήσεως αυτών δια 12 μηνιαίων δόσεων. Η μη

καταβολή δόσεως τινός εντός 15θήμερου άφ' ης κατέστη απαιτητή, καθιστά απαιτητόν όλόκληρον το ποσόν των καθυστερουμένων εισφορών, προσηυξημένον κατά 50 ο)ο.

4. Ός τίτλοι δια την βεβαίωσιν και εισπραξιν των περι ὧν άνωτέρω απαιτήσεων χρησιμεύουσι καταστάσεις όφειλετών.

5. Κατά της κατά τὰ άνωτέρω εκτελέσεως επιτρέπονται προσφυγαί ενώπιον του Πρωτοδικαίου Δικαιητικού Ασφαλιστικού Δικαστηρίου. Κατά των άποφάσεων τούτου, επιτρέπεται έφεσις ενώπιον του Δευτεροδικαίου Ασφαλιστικού Δικαστηρίου, εφ' όσον πρόκειται περι ποσών υπερβαίνοντων το 50πλάσιον του τεκμηριου ήμερομισθίου της άνωτάτης ασφαλιστικής κλάσεως.

6. Έν περιπτώσει εισπράξεως των απαιτήσεων του Ι.Κ.Α. δια πλειστηριασμού ή αναγγελίας εις την πτώχευσιν, ή κατάταξις αυτών γίνεται προνομιακῶς μετά των απαιτήσεων της παρ. 4 του άρθρου 940 της Πολιτικής Δικονομίας, επί ενδεχομένης δέ ανεπαρκείας του άπομένοντος ύπολοίπου προς εντελή εξόφλησιν, αι ούτω συντρέχουσαι προνομιακαί απαιτήσεις κατατάσσονται συμμετρως.

7. Τη δικαίωμα προς εισπραξιν των εισφορών, παραγράφεται μετὰ πενταετίαν από της λήξεως του οικονομικού έτους, καδ' ο αύται κατέστησαν απαιτηταί.

Έπι της τοιαύτης παραγραφής, εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν αι διατάξεις περι βραχυπροθέσμων παραγραφών του Αστικού Κώδικος.

8. Εισφοραί άχρεωστήτως εισπραχθείσαι, επιστρέφονται επί τη αίτησει του ενδιαφερομένου, εντόκως προς 5 ο)ο. Η διάταξις αύτη δέν ισχύει δια τὰς ύπερ των κλάδων ασφαλίσσεως παροχών άσθενείας εις χρήμα και εις είδος εισπραχθείσας άχρεωστήτως εισφοράς.

Ο ήσφαλισμένος δικαιούται ν' απαιτήη την άπ' εύθείας εις αυτόν πληρωμήν του αναλογούντος αυτῷ εξ εισφορών του ποσού εκ των άχρεωστήτως εισπραχθειών εισφορών μετὰ του εκ 5 ο)ο τόκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Παροχαί Ασφαλίσσεως.

Σύνταξις άναπηρίας, γήρατος και θανάτου.

*Άρθρον 28.

1. Ο παρὰ το Έδρυματι ήσφαλισμένος δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος ή άναπηρίας εάν :

α) Έπραγματοποίησε δύο χιλιάδας πεντακοσίας (2.500) τουλάχιστον ήμερας εργασίας και δέν συντρέχει περίπτωσις εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 51 του παρόντος, συνεπλήρωσε δέ και τὰ κατά το επόμενον δέδαιον β' ήρια ήλικίας ή κατέστη άνάπηρος κατά την έννοίαν της επομένης παραγράφου, ή

β) Έπραγματοποίησεν ανά εκατόν (100) τουλάχιστον ήμερας εργασίας καδ' εκαστον των πέντε ήμερολογιακών έτων, των άμέσως προηγούμενων του έτους καδ' ο συνεπλήρωσε το βθον προκειμένου περι άρρένων και το 6θον προκειμένου περι θηλέων έτος της ήλικίας ή καδ' ο ύπέβαλε την περι άπονομής αυτῷ συντάξεως λόγω γήρατος αίτησίν του μετὰ την συμπλήρωσιν των άνωτέρω όρίων ήλικίας ή καδ' ο κατέστη άνάπηρος κατά την έννοίαν της επομένης παραγράφου.

Προκειμένου ειδικῶς περι ήσφαλισμένων συνταξιοδοτούμενων παρὰ του Δημοσίου ή παρ' έτέρου Όργανισμού κυρίας ασφαλίσσεως κατά τόν χρόνον της υποβολής της αίτησεως περι συνταξιοδοτήσεώς των, δια την άπονομήν συντάξεως λόγω άναπηρίας ή γήρατος παρὰ του Ι.Κ.Α., δέν όπως ο ήσφαλισμένος κατέστη άνάπηρος ή συνεπλήρωσε τὰ κατά τὰ άνωτέρω ήρια ήλικίας και έπραγματοποίησε εκτός των εν τῷ δέδαιον β' προϋποθέσεων και 1500 τουλάχιστον ήμερας εργασίας, συνυπολογιζομένων εις τούτας και των κατά το δέδαιον β' ήμερών, μη εφαρμοζομένης δέ ως προς τούτους της διατάξεως του δέδαιου α'.

2. Ο ήσφαλισμένος θεωρείται άνάπηρος κατά την έννοίαν της διατάξεως της προηγούμενης παραγράφου, εάν λόγω παθήςσεως ή βλάβης ή εξασθενήσεως σωματικής ή ψυωματικής, εξαμήνου τουλάχιστον κατ' Ιατρικήν πρόβλεψιν διαρκείας, δέν δύναται να κορδίξη δι' εργασίας ανταποκρινομένης εις τὰς δυνατότας, τὰς δεξιότητας, την μόρφωσιν και την συνήθη αυ-

του επαγγελματικῆν ἀπασχόλησιν, πλέον του τρίτου ἐκείνου ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῆν κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἀνδρῶπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ κερδίῃ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἐδαφίῳ ὀριζομέναις προϋποθέσεσι καὶ ὕρως, πλέον μὲν του τρίτου οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν 2)3 ἐκείνου ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἀνδρῶπος, δικαιούται, ἐφ' ὅσον εἶχε συμβληθῆσθε καὶ τὸν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, εἰδικὸν ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν τῆς θὰ ἐδικαιούτο συντάξεως λόγω ἀναπηρίας. Τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀπασχολήσεως καὶ ἐπὶ μίαν διετίαν τὸ πολὺ. Ἡ καταβολὴ ὅμως του ἐπιδόματος τούτου δύναται νὰ ἐξαρθῆται ἐκ τῆς ἀποδοτικῆς ἐκ μέρους του ἐπιδοτουμένου τῆς ὑποδεικνυμένης αὐτῷ παρὰ του Ι.Κ.Α. ἐπαγγελματικῆς ἀναπροσαρμογῆς.

3. Ἐὰν ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἢ συνεπείᾳ πλημμελήματός ἢ κακουργήματος παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντος, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἐνοχὴ του διὰ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δικαιούνται συντάξεως ἀναπηρίας ἢ ἐπίδοματος ἀναπροσαρμογῆς. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχωσι πρόσωπα ἐκ τῶν εἰς τὴν παράγραφον 6 ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιούνται τῆς συντάξεως ἢ θὰ ἐδικαιούτο εἰς περίπτωσιν θανάτου του ἠσφαλισμένου.

4. Ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιούμεναι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 ὁρίων ἡλικίας, συνυπολογίζονται ἅπασαι εἰς τὰς ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου 1 ἀπαιτούμενας ἡμέρας ἐργασίας, αἱ κατὰ τὰ ἐπόμενα ὅμως ἔτη πραγματοποιούμεναι συνυπολογίζονται μετ' ἀφαίρεσιν 50 ἡμερῶν ἐκ τῶν πραγματοποιηθειῶν καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος.

5. Ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἰδρύματι ἠσφαλισμένος συμπλήρωσε 2.500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐξ ὧν ἀνά 100 τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγούμενων του ἔτους καθ' ὃ ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, δικαιούται συντάξεως γήρατος ἡλαττωμένης κατὰ τὸ 1)200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως, δι' ἕκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 του παρόντος ἄρθρου ὀριζομένων ὁρίων ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένου καὶ τὸ ὅσον ἔτος τῆς ἡλικίας προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένης.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν αὐτῶν ὁρίων ἡλικίας, ἦτοι του 60οῦ προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ του 55ου προκειμένου περὶ θηλέων, δικαιούνται συντάξεως συνταξιούτων τῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 1 ἐδ. α' καὶ δι' ἄνευ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω μειώσεων, οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ ἐπὶ μακρὸν ἀπασχολούμενοι εἰς ἰδιαίτην βεβαίαν καὶ ἀνθυγιαίναν ἐπαγγέλματα καθοριζόμενα διὰ Κανονισμοῦ, ὅστις θέλει καθορίσει πλήν του χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς τὰ ἐν λόγω ἐπαγγέλματα καὶ πᾶν σχετικὸν μὲ τὴν συνταξιοδότησιν τούτων ζήτημα.

Ὁ δὲ τῆς παρούσης διατάξεως προβλεπόμενος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς Κανονισμὸς δὲν δύναται νὰ τεθῆ ἐν ἰσχύϊ πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1953.

6. Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου του Ι.Κ.Α. λόγω ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἠσφαλισμένου συγγένους ἐπιδοματος ἀναπροσαρμογῆς κατὰ τὰ ἐν παρ. 2 ἐδ. δευτέρου ὀριζόμενα, ἀδιαφόρως ὁρίων ἡλικίας ὡς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου, ἐὰν ὁ θανὼν εἶχε πραγματοποιήσει τὸν ἐν παρ. 1 ἐδ. α' ὀριζόμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἢ ἀνά 100 τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγούμενων του ἔτους καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος, δικαιούνται συντάξεως κατὰ τὰς ἐπομένους παραγράφους :

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄρθερος καὶ ἀνάπηρος χήρος, οὗ ἡ συντήρησις ἐβάρυνε κυρίως τὴν θανούσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα καὶ υἰοθετηθέντα, ὧν ἡ υἰοθεσίς ἔλαβε χώραν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ του θανάτου του ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς τὸν θανόν πατέρα καὶ τὰ ὅμοια

δὲν λαμβάνουσιν ὁπωσδήποτε σύνταξιν ἐκ του Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγω ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ νόδια αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον του θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγω ἀναπροσαρμογῆς ὄρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ προγονοί, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνετηροῦντο κυρίως ὑπὸ του θανόντος (τῆς θανούσης).

δ) Οἱ γονεῖς, ἐὰν ἡ συντήρησις των ἐβάρυνε κυρίως τὸν θανόντα (ἢ τὴν θανούσαν).

7. Ἡ χήρα (χήρος) δὲν δικαιούται συντάξεως.

Α'. Ἐὰν ὁ θάνατος του συζύγου (τῆς συζύγου) ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρέδου ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως του γάμου, ἐκτός :

α) Ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς ἀτύχημα ἐργατικὸν ἢ μὴ.

β) Ἐὰν, ὑφισταμένου του γάμου, ἐγεννήθη ἢ διὰ του γάμου ἐνομιμοποιήθη τέκνον.

γ) Ἐὰν ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον του θανάτου τελῆ εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης, καὶ

Β'. Ἐὰν ὁ θανὼν (ἢ θανούσα) ἐλάβανε κατὰ τὴν τελευτὴν του γάμου σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς πρὸδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως του γάμου, ἐκτός ἀν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συντρέχῃ λόγος τις ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. α', β' καὶ γ' ἀναφερομένων.

8. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἰς ἣν δικαιούται ἡ χήρα (χήρος), ἴσούται πρὸς τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ του ποσοῦ τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

9. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἰς ἣν δικαιούται ἕκαστον τέκνον, ἴσούται πρὸς τὰ εἴκοσι ἑκατοστὰ του ποσοῦ τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

Προκειμένου ὅμως περὶ τέκνου ὄρφανου ἐξ ἀνοστέρων τῶν γονέων, ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδαφίον σύνταξις αὐτοῦ τριπλασιάζεται.

Τὸ σύνολον πάντως τῶν συντάξεων τῆς χήρας (χήρου) καὶ τῶν τέκνων, δὲν δύναται νὰ υπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης) καὶ μὴ ὑπαρχούσης χήρας (χήρου) δικαιουμένης συντάξεως, τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ του ἐν λόγω ποσοῦ.

Ἐὰν τὸ σύνολον τῶν συντάξεων υπερβαίῃ τὰ ὅρια του προηγούμενου ἐδαφίου, ἡ σύνταξις ἐκάστου δικαιουμένου μειοῦται ἀναλόγως.

10. Οἱ περὶ ὧν ἡ παράγραφος 6 ἔγγονοι, προγονοὶ καὶ γονεῖς δικαιούνται συντάξεως, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν χήρα (χήρος) ἢ τέκνα δικαιούμενα συντάξεως ἢ ἐπὶ ὑπαρχόντων τοιούτων, διὰ τῆς ἐκανοποίησεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ἐξαντλεῖται τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

11. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἐκάστου ἐγγόνου, προγονοῦ, του πατρὸς ἢ τῆς μη χήρας μητρὸς, ἴσούται πρὸς τὰ εἴκοσι ἑκατοστὰ τῆς συντάξεως του θανόντος (τῆς θανούσης), τῆς δὲ χήρας μητρὸς εἰς τὰ 40 ο)ο τῆς αὐτῆς συντάξεως, γινεῖς ὅμως τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν ἐγγόνων, προγονῶν καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ υπερβῆ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῆς προηγούμενης παραγράφου τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης), ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ περιπτώσει τῆς αὐτῆς παραγράφου τὸ ποσὸν τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς ἐν λόγω συντάξεως μετὰ τὴν ἐκανοποίησιν του εἰς σύνταξιν δικαιώματος τῆς χήρας (χήρου) ἢ τῶν τέκνων.

Αἱ διατάξεις του τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 9 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ.

12. Ὡς σύνταξις του θανόντος (θανούσης) διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ποσῶν τῶν συντάξεων τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον μετῶν οἰκογενεῶν, λογίζονται τὸ ποσὸν τῆς βραβειῆς συντάξεως, (ἄρθρον 29 παρ. 1 ἐδαφ. α' καὶ β') τὸ ὅποιον ἐλάβανεν ὁ θανὼν (θανούσα) συνταξιούχος λόγω ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ὁ (ἢ) ἐπιδοματούχος λόγω ἀναπροσαρμογῆς ἢ εἰς ὃ θὰ ἐδικαιούτο ὁ θανὼν ἀν κατὰ τὴν ἡμέραν του θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος, μὴ συνυπολογιζόμενων τῶν τυχόν προσαυξήσεων λόγω οἰκογενειακῶν βραβῶν καὶ ἀπολύτου ἀναπηρίας.

13. Πρόσωπα, ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον δικαιουμένω συντάξεως, στερούνται παντὸς ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος, ἐὰν δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου, ἤθελον καταδικασθῆ δια πρᾶξιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου (τῆς ἠσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου).

Ποσὸν συντάξεως - Ἐναρξίς - Λήξις.

Ἄρθρον 29.

1. Τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ χορηγουμένης βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος ἀποτελεῖται :

α) Ἐκ ποσοῦ ἴσου πρὸς 80 ο)ο τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς περι ἧς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, σὺν 10 ο)ο ἐπὶ τῆς τυχόν διαφορᾶς τῆς ὑπαρχούσης μετὰ τὸ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως 1 καὶ τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 37 ὀριζόμενα. Ἡ μηνιαία βασικὴ σύνταξις ὑπολογίζεται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερθέντος ποσοῦ ἐπὶ 25.

β) ἐκ προσαυξήσεων τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἐξευρισκομένου ποσοῦ ἴσων :

αα) πρὸς 4 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὰς πρώτας ἐννεακοσίας ἐνετήχοντα ἐννέα τοιαύτας, δι' ἃς δὲν χορηγεῖται προσαυξήσεις καὶ μέχρι συμπληρώσεως 3000 ἡμερῶν ἐργασίας.

ββ) πρὸς 3 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 3000 τοιούτων καὶ μέχρις 6000 ἡμερῶν ἐργασίας.

γγ) πρὸς 2 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6000 τοιούτων καὶ ἄνω.

2. Προκειμένου περὶ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις βασικῆς συντάξεως μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βραβῶν, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60 ο)ο τοῦ γινομένου τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος, ἐπὶ 25.

3. Αἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος βασικαὶ συντάξεις προσαυξάνονται :

α. Κατὰ 50 ο)ο, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιούχος εἶναι ἔγγαμος, ἡ δὲ σύζυγός του δὲν ἀσκῆ ἐπάγγελματις ἢ δὲν εἶναι συνταξιούχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου καὶ

β. Κατὰ 20 ο)ο τοῦ αὐτοῦ τῶν ἄνω ποσοῦ διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15 ο)ο διὰ τὸ δεύτερον τέκνον καὶ 10 ο)ο διὰ τὸ τρίτον τέκνον, νοουμένων ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 28, παράγραφος β, καθοριζομένην ἐννοίαν, καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ κατὰ τὴν παρ. β τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀρίου ἡλικίας, ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι ἄγαμος καὶ δὲν ἀσχοῦν ἐπάγγελματις ἢ δὲν λαμβάνει δι' αὐτὰ προσαυξήσιν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων, ἐὰν εἶναι συνταξιούχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου ἢ δὲν λαμβάνουν τὰ ἴδια σύνταξιν ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου.

4. Οὐδεὶς δικαιούται, παρὰ τοῦ ΙΚΑ, περισσότερων τῆς μιᾶς συντάξεως. Ἐὰν πρόσωπὸν τι δικαιούται πλείονων συντάξεων λαμβάνει τὴν μεγαλύτεραν τοιαύτην.

5. Ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἐπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιεῖσθαι τὸ δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ ὁμοίᾳ περιπτώσει οὕτῃ δὲν δύναται νὰ ἀναπρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Ἐν περιπτώσει ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀσθενεῖαν, τὸ εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς δικαίωμα ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπαυσε καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον καταβάλλετο τοιοῦτον οὐχὶ ὁμοίᾳ καὶ πέραν τοῦ ἔτους ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

6. Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ἢ ὁ ἀνάπηρος ἔπαυσε νὰ πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 28, παράγραφος β, ἢ ἐπὶ γήρατος εἰς τὸ

τέλος τοῦ μηνὸς καθ' ὃν συνῆψε νέον γάμον καὶ ἐπὶ τέκνων, ἐγγόνων καὶ προγόνων, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, καθ' ὃν συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ πρὸ τούτου συνῆψαν γάμον.

Τὸ ἀνωτέρω ὄριον ἡλικίας δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τέκνου, ἐγγόνου ἢ προγόνου ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν.

7. Ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναπέλλεται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις :

α) Ἐὰν ὁ συνταξιούχος ἐκτίῃ ποινὴν στρεπτικὴν τῆς ἐλευθερίας μεγαλύτεραν τῶν ἐξ μηνῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐκτίει ταύτην. Ἐφ' ὅσον ὁμοίᾳ ὑπάρχωσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦτου θὰ ἐλάμβανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιούνται εἰς τὴν ἀπόληψιν τῆς συντάξεως, ἥτις θὰ καταβάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ συνταξιούχος λόγῳ ἀναπηρίας δὲν προσέρχεται κατὰ τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὀριζόμενα, πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεώς του.

γ) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιούχος ἀσκῆ αὐτοτελεῆς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξερτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει προκειμένου μὲν περὶ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 25πλάσιου τοῦ ἡμίσεος τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις καὶ προκειμένου περὶ μελῶν οἰκογενείας ποσὸν διπλάσιον τῆς συντάξεώς των.

8. Πρόσωπα λαμβάνοντα σύνταξιν παρὰ τοῦ ΙΚΑ, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, θέλου ἐξακολουθῆσαι δικαιούμενα ταύτης ἔστω καὶ ἐὰν δὲν πληρῶσι τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος μέχρι λήξεως τοῦ δικαιώματος αὐτῶν εἰς σύνταξιν, συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Τὸ ποσὸν ὁμοίᾳ τῆς συντάξεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων ἀναπροσαρμόζεται συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος. Διὰ τὴν τοιαύτην ἀναπροσαρμογὴν αἱ παρὰ τῶν συνταξιούχων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις αὐτῶν, λογίζονται ἅπασαι ὡς πραγματοποιηθεῖσαι : α) εἰς τὴν Ἰην κλάσιν προκειμένου περὶ συνταξιούχων ἀμφοτέρων τῶν φύλων μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, β) εἰς τὴν ΙΙην κλάσιν προκειμένου περὶ γυναικῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν καὶ γ) εἰς τὴν Vην κλάσιν προκειμένου περὶ ἀνδρῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν. Ἐὰν ὁμοίᾳ τὸ οὕτω προκύπτουν ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσὸν εἶναι κατώτερον τῆς συντάξεως τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον τὸ ἀνώτερον τοῦτο ποσόν.

9. Ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶν ἀξιομειώσεων τοῦ γενικοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς αἱ ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος καταβαλλόμεναι συντάξεις δύναται νὰ ἀξιωμαῖνται κατὰ ποσοστὸν ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ, ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

10. Τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατὰ 50ο)ο ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος εὐρίσκειται διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπαιτούσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περιποίησιν καὶ συμπάρστασιν ἐτέρου προσώπου (ἀπόλυτος ἀναπηρία).

Ἐπὶ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις προσαυξάνεται κατὰ 50 ο)ο καὶ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποθιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ δὴ ἄνω μειώσεώς τινος τῶν πιστῶν τῶν συντάξεων τῶν δικαιουμένων συντάξεως ἐτέρων μελῶν οἰκογενείας.

11. Τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας εἰς τὸν δικαιούχον βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βραβῶν ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ 25ο)ο τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τοῦ ὁποίου ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις.

Ἰδιαιτέρα πρόνοια ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων.

Ἄρθρον 30.

1. Τὸ ΙΚΑ, δύναται νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συνταξιούχους περιθάλψιν εἴτε εἰς κατάσταση περιθάλψεως ἀναπήρων ἢ γερόντων, εἴτε εἰς ὄργανοτροφεῖα ἢ ἕτερα εὐαγῆ Ἰδρύματα.

α) Τῆ αἰτήσῃ τῶν ἰδίων συνταξιούχων ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτῶν, εἴτε
β) τῆ αἰτήσῃ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου διαμονῆς τῶν συνταξιούχων, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοξικομανῶν ἢ μεθυσκομένων καθ' ἑξῆς ἢ περὶ πασχόντων ἐξ ἐπικινδύνων ὕψικων ἢ λοιμωδῶν παθήσεων.

2. Ἡ σύνταξις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθάλπυμένων ἢ θεραπευμένων συνταξιούχων, μειοῦται εἰς τὸ τέταρτον μὲν ἐὰν οὗτοι δὲν βαρύνονται διὰ τῆς συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων, εἰς τὸ ἥμισυ δὲ ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει.

3. Ἐὰν ὑπαίτιότητι τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτοῦ, δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ χορήγησις ἢ ἡ συνέχισις τῆς περιθάλψεως, ἐξ ἧς θὰ ἦρητο πιθανῶς ἡ ἀναπηρία, δύναται τὸ Ι.Κ.Α. νὰ στερῇ αὐτὸν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς συντάξεώς του ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τοῦ ἔτους.

4. Διὰ κανονισμοῦ θέλουσιν ὁρισθῆ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἱατρικὴ περίθαλψις.

Ἄρθρον 31.

1. Εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 33, παρέχεται ἱατρικὴ περίθαλψις, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος ἔχει πραγματοποιήσει 30 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας εἴτε κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας ἢ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ ἡμερολογιακῶν ἔτος, εἴτε κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένων πάντως εἰς τὰς ἄνω 50 ἡμέρας ἐργασίας τῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακῶν τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθῆσεται ὁ τρόπος, παροχῆς τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως καὶ ἡ ἐκτασις τῶν παροχῶν. Ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ἡσφαλισμένος ἐλάβηκεν ἐπίδομα ἀνεργίας ἢ ἀσθενείας, θεωροῦνται ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης παραγράφου.

2. Οἱ συνταξιούχοι καὶ οἱ ἐπίδοματοῦχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 33, δικαιούνται ἱατρικῆς περιθάλψεως κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα, ἐφ' ὅσον χρόνον τυγχάνουν συντάξεως ἢ ἐπίδοματος ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἐπὶ ἐξ μῆνας μετὰ τὴν λήξιν αὐτῶν.

3. Ἱατρικὴ περίθαλψις, παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἔστω καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἔπαυσε πληροῦν τὸ ἡσφαλισμένον πρόσωπον τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1.

Περίθαλψις ὅμως διὰ νέαν περίπτωσιν ἀσθενείας, παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1.

4. Ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει ἱατρικὰς φροντίδας, παρακλινικὰς ἐξετάσεις πάσης φύσεως, εἰδικὰς θεραπείας, φάρμακα, συνήθη καὶ εἰδικὰ θεραπευτικὰ μέσα καὶ προθέσεις, λουτροθεραπείαν καθῶς καὶ περίθαλψιν εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια, ὡς τοιοῦτων νοσημένων τῶν ἀτύλων καὶ τῶν σανατορίων, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη, καὶ εἰς ἣν ἔκτασιν ἐπιβάλλει ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς. Αἱ ἱατρικαὶ φροντίδες παρέχονται δωρεάν. Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς παροχὰς τὸ ΙΚΑ δύναται νὰ καθορίσῃ διὰ κανονισμοῦ ποσοστὸν συμμετοχῆς τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων μελῶν οἰκογενείας τούτων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸ 1) 4 ταύτης.

Ἡ χρονολογία ἐνάρξεως χορηγήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων ἐπὶ πλέον τῶν τοῦ Ν. 6298)1934 κατηγοριῶν παροχῶν ἱατρικῆς περιθάλψεως, θέλει καθορισθῆ διὰ Κανονισμοῦ, εἴτε ἐνιαίως διὰ τὸ σύνολον αὐτῶν, εἴτε κατὰ κατηγορίας, ὑποχρεουμένου πάντως τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως ὀλοκληρώσῃ τὴν ἱατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31)12)52.

5. Ἐὰν ἐλλείψει κλίνης ἢ ἄλλων θεραπευτικῶν ἐγκαταστάσεων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ νοσηλεία ἀσθενοῦς φυματικοῦ εἰς Σανατόριον, εἴτε γενικῶς εἴτε δι' ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον συμφώνως πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, δύναται νὰ ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ κατ' οἶκον νοση-

λεῖα αὐτοῦ μέχρις ὅτου διαπιστωθῇ ἱατρικῶς ὅτι δὲν χρήζει σανατοριακῆς περιθάλψεως ἢ μέχρις ὅτου ἐξουερθεῖν τὰ μέσα πρὸς παροχὴν τοιαύτης. Κατὰ τὸ διάστημα τούτου ὁ ἀσθενὴς ἐκτὸς τῆς πλήρους ἱατρικῆς περιθάλψεως, ἢ ὅποια παρέχεται πρὸς αὐτὸν κατ' οἶκον λαμβάνει ἐπὶ πλέον τὰ βασικά εἶδη τοῦ καθημερινοῦ διαιτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπομένου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς σανατόρια τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ διὰ λογαριασμοῦ τούτου εἰς ἕτερα τοιαῦτα ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν εἰς χρήμα συμφώνως πρὸς τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα.

Ἡ παροχὴ τῶν τροφίμων ἢ τοῦ ἀντιτίμου τούτων ἐξακολουθεῖ καὶ ἐπὶ 6 μῆνας μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ σανατορίου ἢ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐκλείψεως τῆς ἀνάγκης σανατοριακῆς περιθάλψεως, προκειμένου περὶ νοσηλευομένου κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατ' οἶκον ἀσχέτως πρὸς τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 38 χρηματικὸν ἐπίδομα ἀσθενείας.

6. Ἐὰν ἐν τῷ τόπῳ διαμονῆς τοῦ ἀσθενοῦς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ νοσηλεία ἐν Θεραπευτηρίῳ ἢ ἡ παροχὴ τῶν δευστῶν εἰδικῶν ἱατρικῶν φροντίδων καὶ γενικῶς τῆς δεύσεως ἱατρικῆς περιθάλψεως ἣν ἀπαιτεῖ ἡ ἀσθενεία του, τὸ Ι.Κ.Α. συμμετέχει καθ' ὃ μέτρον καὶ ὑφ' οὗ οὐς ἔρους καὶ προϋποθέσεις θέλει ὀρίζει κανονισμός, εἰς τὰς δαπάνας πρὸς μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἐνδὸς συνοδοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του εἰς τὸ πλησιέστερον κέντρον, ἐνθα εἶναι δυνατόν νὰ παρασχεθῇ εἰς αὐτὸν ἡ δεύουσα ἱατρικὴ περίθαλψις.

7. Εἰς περίπτωσιν τοκετοῦ ἡσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἱατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν δέουσαν μαιευτικὴν περίθαλψιν κατ' οἶκον, ἐν μαιευτηρίῳ ἢ θεραπευτηρίῳ, τὴν παροχὴν φαρμάκων κλπ. κατὰ τοὺς διαγραφόμενους παρὰ τῶν Κανονισμῶν ὅρους.

Εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας παροχῆς μαιευτικῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθάλψεως, χορηγεῖται ἐφ' ἅπαξ ἐπιπλέον ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ποσὸν οὐχὶ πάντως κατώτερον τοῦ 5πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

8. Ὁ τρόπος τῆς παροχῆς τῶν ἱατρικῶν φροντίδων, αἱ σχέσεις Ι.Κ.Α. καὶ ἱατρῶν, φαρμακοποιῶν καὶ θεραπευτηρίων γενικῶς, τὰ τοῦ καταλογισμοῦ αὐτῶν δι' ἀδικαιολογητῶς πραγματοποιηθείσας παροχὰς, καὶ πᾶν ἕτερον σχετικὸν θέμα, θέλουσι καθορισθῆ διὰ Κανονισμοῦ. Διὰ Κανονισμοῦ θέλει ἐπίσης ρυθμισθῆ ὁ τρόπος χορηγήσεως φαρμάκων. Δυναμένου τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ εἰσάγῃ, παρασκευάζῃ, ἀποθηκεύῃ καὶ νὰ χρηρῆθῃ φάρμακα, φαρμακευτικὸν καὶ ὕγειονομικὸν ὕλικόν, καὶ παντὸς εἶδους προθέσεις εἰς τὰ δικαιούμενα πρόσωπα. Τὸ Ι.Κ.Α. ἀσκει ἐλεγχοῦ τῶν παρεχομένων φαρμάκων διὰ δειγματοληψιῶν, ὧν τὰς καθ' ἕκαστον λεπτομερείας θέλει ρυθμίζει κανονισμός.

9. Ἄπασαι αἱ περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον χρηματικαὶ παροχαὶ ἀντικαταστάσεως εἰς εἶδος τοιοῦτων, βαρύνουσι τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

10. Εἰδικῶς διὰ τὴν παροχὴν σανατοριακῆς περιθάλψεως ἢ τῶν ἀντὶ ταύτης ἀναφερομένων ἐν παρ. 5 τοῦ παρόντος παροχῶν, ἀπαιτεῖται ἐκτὸς τῶν ἐν § 1 ὀριζομένων προϋποθέσεων καὶ ἡ πραγματοποιήσις ἐκ μέρους τοῦ ἡσφαλισμένου τριακοσίων πενήκοντα (350) τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὰ τέσσαρα προηγούμενα τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας ἡμερολογιακὰ ἔτη.

Ὡσαύτως ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως εἰς μέλη οἰκογενείας ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπίδοματοῦχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 1 Ἰανουαρίου 1954, μὴ ἐφαρμοζομένης διὰ τὴν παροχὴν ταύτης τῆς διατάξεως τῆς παρ. 4 ἐδ. δευτέρου τοῦ παρόντος ἄρθρου. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης προτάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἢ ὡς ἄνω ἡμερομηνία δύναται, ἐὰν συντρέχουν σοβαροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι νὰ μετατίθεται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1954.

Ἐξοδα κηδείας.

Ἄρθρον 32.

1. Εἰς περίπτωσιν θανάτου ἡσφαλισμένου πληρῶντος τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 ἐδ. β' προϋποθέσεις ἢ συνταξιούχου λόγῳ

ἀναπηρίας ή γήρατος, καταβάλλεται έρ' άπαξ βροθύημα δι' έξοδα κηδείας όριζόμενον δι' απόφασις του Δ. Ν. και μή ενώνμενον να όρίζηται κατώτερον του 8πλάσιου του τεμαχτηού ήμερομισθίου της άνωτάτης ασφαλιστικής κλάσεως. Τό άνωτέρω βροθύημα καταβάλλεται και όταν ο θάνατος του ήσφαλισμένου έπληθον μετά την έκλειψιν των άνωτέρω προϋποθέσεων διαρκούντος όμως του χρόνου περιθάλψεως του παρ' του Ι.Κ.Α. συμφώνως τώ άρθρω 31 παράγρ. 3 του παρόντος.

2. Τά έξοδα κηδείας καταβάλλονται εις την χήραν ή έάν δέν υπάρχει χήρα, εις τον κατά την κρίσιν του Ι.Κ.Α. επιμεληθέντα της κηδείας έαρόνουν δέ τον κλάδον παροχών άσθνεύειας και μητρούτητος εις χρέμα.

3. Επί περιπτώσεων θανάτου ήσφαλισμένου ή συνταξιούχων ή μελών οικογενείας τούτων νοσηλευσμένων εις θεραπευτήρια δια λογαριασμόν του Ι.Κ.Α. έρ' όσον ούδεις εμφανίζεται όπως επιμεληθή της κηδείας, το Ι.Κ.Α. αναλαμβάνει άπ' ευθείας, την επιμέλειαν ταύτης.

Μέλη οικογενείας.

Άρθρον 33.

1. Προς έφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 31 τά κάτωθι πρόσωπα θεωρούνται μέλη της οικογενείας του ήσφαλισμένου ή του συνταξιούχου λόγω άναπηρίας ή γήρατος ή του επιδοματούχου λόγω άναπροσαρμογής.

α) Η σύζυγος, ή ο άνάπηρος και άπορος σύζυγος.

β) Τά άγαμα τέκνα (νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, άναγνωρισθέντα, υιοθετηθέντα, προγονοί) και επί ήσφαλισμένης ή θήλεος συνταξιούχου λόγω άναπηρίας ή γήρατος ή επιδοματούχου λόγω άναπροσαρμογής και τά νόθα, μέχρι συμπλήρωσεως του 18ου έτους της ηλικίας των.

γ) Η μήτηρ και ο άνάπηρος και άπορος πατήρ.

δ) Οί όρφανοί πατήρος και μητρός έγγονοί και άδελφοί, ως και οί όρφανοί μόνον πατήρος ή μητρός άδελφοί ή έγγονοί, έρ' όσον ο έπιζών γενεύς λογίζεται κατά τά άνωτέρω ως μέλος οικογενείας του ήσφαλισμένου, μέχρι συμπλήρωσεως του 18ου έτους της ηλικίας των και έρ' όσον είναι άγαμοί.

2. Τά πρόσωπα τ' άναφερόμενα έν τη προηγούμενη παραγράφω θεωρούνται ως μέλη της οικογενείας του ήσφαλισμένου ή του συνταξιούχου ή του επιδοματούχου λόγω άναπροσαρμογής, έρ' όσον συμβιούσι μετ' αυτού και ή συντήρησις των, προκειμένου περι των υπό στοιχία β, γ και δ κατηγοριών, έαρόνει κυρίως αυτόν.

Θεωρείται ότι υπάρχει συμβίωσις και έν δια σοβαρούς λόγους, όρισθσομένους δια κανονισμό, ο σύζυγος ή ή σύζυγος ή τά τέκνα, δέν διαμένουν προσωρινώς υπό την αυτήν στέγην.

3. Δύναται κατά τας διατάξεις Κανονισμού, ή Ιατρική περίθαλψις να παρέχηται έν όλω ή έν μέρει εις τά τέκνα και μετά την συμπλήρωσιν του κατά την παράγραφον 1 όρίου ηλικίας, έρ' όσον είναι άνίκανα προς πάσαν έργασίαν.

Έργατικόν άτύχημα και επαγγελματική νόσος.

Άρθρον 34.

1. Δια την χορήγησιν των παροχών της άσφαλίσεως, δέν απαιτείται ή συμπλήρωσις των καθοριζόμενων έν άρθροις 28, 31, 32 και 35 ήμερών έργασίας, εάν τώ γεγονός τό θεμελιούν τό εις παροχάς δικαίωμα όφείλεται εις βίαιον συμβάν, έπελθόν κατά την έκτέλεσιν της έργασίας ή έξ άφορμής αυτής ή εις επαγγελματικήν άσθένειαν. Έάν τό γεγονός τό θεμελιούν τό εις παροχάς δικαίωμα όφείλεται εις βίαιον συμβάν μή έπελθόν όμως έν τη έκτέλεσει ή έξ άφορμής της έργασίας δια την χορήγησιν των άνωτέρω παροχών άρκεί ή συμπλήρωσις του ήμισσεως μόνον άριθμού ήμερών έργασίας των υπό των άνωτέρω άρθρων όριζόμενων.

Δια κανονισμό όρισθήσεται ο τρόπος, ο χρόνος και ή διαδικασία της βεβαιώσεως των άτυχημάτων και επί επαγγελματικών άσθενειών τό είδος αυτών.

Δια κανονισμό θέλουσιν όρισθή ώσάυτως οι επιχειρήσεις και τά ελάχιστα όρια χρόνου διαρκείας της έργασίας εις αυτές, δια την άπόκτησιν δικαιώματος επί των ασφαλιστικών παροχών λόγω επαγγελματικής άσθενείας κατά τά άνωτέρω.

2. Έάν δια δικαστικής απόφασεως βεβαιούται, ότι τό

άτύχημα έν τώ έκτελείται της έργασίας ή έξ άφορμής αυτής, έρείλεται εις όέλον του έργατάου ή του ύπ' αυτού προστηθέντος προσώπου. ο έργατάου υποχρεούται όπως καταβάλη:

α) Εις τό Ι.Κ.Α. πάσαν την δαπάνην τούτου, την προκληθείσαν έν της λόγω του άτυχήματος χορηγήσεως παροχών και

β) Εις τον παρόντα ή έν περιπτώσει θανάτου τούτου εις τά κατά τό άρθρον 28 πρόσωπα, την διαφοράν μεταξύ του ποσού της κατά τον Αστικόν Κώδικα άντικύσεως αυτοίς αποζημιώσεως και του όλικού ποσού των κατά τον παρόντα νόμον χορηγητέων αυτοίς παροχών.

Δια κανονισμό όρισθήσεται ο τρόπος ύπολογισμού των έν έδαφίω α' της παραγράφου ταύτης δαπανών.

Έπίδομα άσθνεύειας και άνεργίας.

Άρθρον 35.

Ο ήσφαλισμένος δικαιούται επίδοματος άσθνεύειας, έν άν παρέχη έξηρητημένην έργασίαν και επίδοματος άνεργίας, έρ' όσον συντρέχουσιν οι κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Δέν λαμβάνει σύνταξιν έν του Ι.Κ.Α.

β) Έπραγματοποίησε 100 τουλάχιστον ήμέρας έργασίας προκειμένου περι παροχής επίδοματος άσθνεύειας και 150 τουλάχιστον, προκειμένου περι παροχής επίδοματος άνεργίας, κατά τό ήμερολογικόν έτος, τό σμέσως προηγούμενον της άναγγελίας της άσθνεύειας ή της άνεργίας ή κατά τό προηγούμενον της ταιούτης άναγγελίας 15μηνον, μή συνυπολογιζόμενων έν τη τελευταία ταύτη περιπτώσει εις τας άνω 100 ή 150 ήμέρας έργασίας των πραγματοποιηθεισών κατά τό τελευταίον ήμερολογικόν τρίμηνον του 15μήνου.

Προκειμένου περι έποχιακώς έργαζομένων μισθωτών, δύναται δια Κανονισμού ο κατά τά άνωτέρω άπαιτούμενος δια την χορήγησιν επίδοματος άνεργίας άριθμός ήμερών έργασίας, να μειούται μέχρις 75 κατά κατώτατον όριον. Δια του αυτού Κανονισμού όρισθήσονται και οι κατηγορία: των μισθωτών, στίνας χαρακτηρίζονται ως έποχιακώς έργαζόμενοι.

γ) Συνεπεί άσθνεύειας, μή όσειλομένης εις πτώσιμα αυτού, άπέχει της έργασίας αυτού, ή τυγχάνει άνεργος.

δ) Η άποχή λόγω άσθνεύειας έκ της έργασίας διήρκεσε πλέον των τριών τουλάχιστον ήμερών ή ή άνεργία διήρκεσε πλέον του 15θήμερου από της άναγγελίας των εις τό Ι.Κ.Α. και επί αυτοτελώς έργαζομένου ή προαιρετικώς συνεχίζοντος την άσφάλισιν συμφώνως τώ άρθρω 41, ή άσθένεια διήρκεσε πλέον του υπό Κανονισμού όρισθσομένου χρόνου, έκτός εάν ο ήσφαλισμένος εισήχθη εις Θεραπευτήριον, όπότε από της εισαγωγής του εφαρμόζονται οι επί των παρεχόντων έξηρητημένην έργασίαν διατάξεις.

Άρθρον 36.

1. Το Ι.Κ.Α. υποχρεούται να έξευρίσκη κατάλληλον έργασίαν δια των γραφείων εύρέσεως έργασίας εις τους ήσφαλισμένους.

Μέχρις έξευρέσεως καταλλήλου έργασίας, καταβάλλεται επίδομα άνεργίας, υπό τας ακόλουθους προϋποθέσεις:

α) Έάν είναι ικανός προς έργασίαν και έλεύθερος να πράσχη ταύτην.

Ο ήσφαλισμένος θεωρείται πληρών την προϋπόθεσιν ταύτην κατά τον χρόνον της επαγγελματικής μετεκπαιδευσεως, κατά τους υπό των σχετικών κανονισμών τιθεμένους περιορισμούς.

β) Έάν ενεγράφη ως άνεργος εις τό άρμόδιον γραφείον εύρέσεως έργασίας του Ι.Κ.Α. ως δια κανονισμό όρισθήσεται, και παρουσιάζεται άνελλιπώς εις τούτο, έκτός εάν δια του κανονισμού προβλεφθή άπαλλαγή από της τελευταίας ταύτης ύποχρεώσεως, εις τας περιπτώσεις, καθ' ός ήθελε κριθή ότι ή εφαρμογή της είναι καταπιεστική δια τον άνεργον ή δέν έξυπηρετεί τον υπό ταύτης επιδιωκόμενον σκοπόν.

γ) Ησφαλισμένος άδικαιολογητως μή συμμορφούμενος προς την ύποχρέωσιν είτε περι ύποβολής αίτήσεως προς εύρεσιν έργασίας και τακτικής εμφάνισης εις τό γραφείον εύρέσεως έργασίας, είτε περι άποδοχής κατάλληλου έργασίας προσφερομένης αυτώ, δέν δικαιούται επίδοματος δια την έβδομάδα καθ' ήν δέν συμμορφώθη προς τας ύποχρεώσεις ταύτης, ή αναλόγως των έκάστοτε περιπτώσεων κατά την κρίσιν του άρμοδίου ασφαλιστικού όργάνου και δια περίοδον

λαγροτέραν μὴ υπερβάνουσιν ὅμως τὰς τέσσαρας ἐβδομάδας τὰς ἐπιμένεας ταύτης.

2. Πρὸς καθορισμὸν τῆς καταλληλότητος τῆς προσφερομένης ἐργασίας καὶ διαπιστώσιν τῆς δεδικαιολογημένης ἢ μὴ ἀρνήσεως ἀποδοχῆς ταύτης, κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἔκτασις τῶν ἐκ ταύτης κινδύνων ὑγείας, ἀσφαλείας καὶ ἡθικῆς τοῦ ἡσφαλισμένου, αἱ σωματικαὶ καὶ πνευματικαὶ του ἰκανότητες καὶ ἡ προηγουμένη ἐπαγγελματικὴ του προσπαῖδιουσις, ἡ πείρα τούτου καὶ αἱ προηγουμένα ἀποδοχαὶ του, ἡ διάρκεια τῆς ἀνεργίας του, αἱ πιθανότερες εὐρέσεως ἐργασίας τῆς εἰδιότητός του, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς κατοικίας του ἐνθα προτρεφεται αὐτῷ ἐργασία καὶ αἱ πιθανότητες ἐξουρέσεως ἐργασίας εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του.

Κανονισμὸς θέλει προβλέψει τὴν δυνατότητα μετακινήσεως δαπάναις τοῦ ΙΚΑ τοῦ ἀνέργου εἰς ἄλλας περιφερείας, ὅπου ὑπάρχει κατάλληλος πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας.

3) Τηρουμένων τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος δὲν θεωρεῖται ἀδικαιολογητὸς ἀρνήσις ἀποδοχῆς προσφερομένης ἐργασίας, συνεπαγομένη στέρησιν διὰ τοῦ παρόντος προβλεπόμενου ἐπιδόματος.

α) Ἐὰν ἡ προσφερομένη θέσις εἶναι κενὴ λόγῳ ἀπεργίας, λὸν αὐτὴ ἢ ἄλλης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.

β) Ἐὰν αἱ ἀποδοχαὶ, αἱ ὄραι, ἢ ἔσοδα συνθῆκαι τῆς προσφερομένης ἐργασίας, εἶναι οὐσιωδῶς μειονεκτικώτεροι εἰς ἴμοιαις ἐργασίας ἐν τῇ περιοχῇ.

γ) Ἐὰν διὰ τὴν πρόσληψιν του εἰς τὴν προσφερομένην ἐργασίαν τίθενται περιοριστικοὶ ὄροι τῆς συνδικαλιστικῆς του ἐλευθερίας.

4) Αἱ ἡμέραι ἀπεργίας δὲν ἐπιδοτοῦνται.

5) Τὸ ἐπίδομα διακόπτεται πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀδικαιολογητὸν ἀρνήσιν τῆς προσφερομένης ἐργασίας.

6) Ἠσφαλισμένοι αὐτοβούλως ἐγκαταλείπουν τὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀποχρώσεως αἰτίας στερεῖται τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

7) Ἀναστρέφεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, εἰς τὸν ὅστις ἀνέλαθεν οἰανδήποτε αὐτοτελή ἢ ἐξηρητημένην ἐργασίαν. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὡς ἄνω ἀπασχολήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου, συνεχίζεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος ἐφ' ὅσον ἡ λήξις λάβῃ χώραν ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς ἐπιδοτήσεως ὡς καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 38. Ὁ ἡσφαλισμένος ὑποχρεοῦται ὅπως ἀναγγεῖλῃ ἐντὸς δύο ἡμερῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀπασχολήσιν του ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἀρθροῦ 54 παράγρ. Ι, α.

8) Ἀναστρέφεται ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας διὰ χρόνον ἀπὸ πέντε μέχρι τριάκοντα ἡμερῶν, ἐπιτρεπομένης καὶ τῆς ὀριστικῆς διακοπῆς αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐπιδοτούμενος ἀνεργὸς ἄνευ ἀποχρώσεως λόγου δὲν συμμορφῶται πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ λήψις συντάξεως ἢ ἐπιδόματος, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπιδομάτων λοχειας, κνοφορίας καὶ θηλάσεως τῶν χορηγουμένων παρ' οἰουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, συνεπάγεται ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Ἐὰν τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας εἶναι ἀνώτερον τῆς συντάξεως ἢ τοῦ ἐπιδόματος, ὁ ἡσφαλισμένος λαμβάνει τὴν ἐπὶ πλέον διαφοράν.

Βάσις ὑπολογισμοῦ χρηματικῶν παροχῶν.

Ἄρθρον 37.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων παροχῶν, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος, ὡς βάσις λαμβάνεται:

α) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐπιδομάτων ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας, τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας ἐκ τῶν 30 τελευταίων ἡμερῶν ἀπασχολήσεώς του, διαρκούντος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἐκεῖνου καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἢ ἀναγγελία τῆς ἀνικανότητος ἢ τῆς ἀνεργίας.

β) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας

τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἔτων, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἢ αἰτήσις περὶ συνταξιοδοτήσεως ἢ περὶ ἀπονομῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

γ) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὡσάντις ἢ ἀνικανότης ὁφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ περιπτώσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐργασίας.

Ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Ἄρθρον 38.

1) Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας ἰσοῦται πρὸς τὰ 50 ο)ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος.

2) Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας προσαυξάνεται κατὰ 10 ο)ο δι' ἕκαστον προστατευόμενον παρὰ τοῦ ἐπιδοματοῦχου μέλος οἰκογενείας του ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων.

Ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει τὸ ποσὸν τοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VIης μισθολογικῆς κλάσεως, οὐδὲ τοῦ 70 ο)ο τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας υπολογίζεται τὸ ἐπίδομα.

3) Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καταβάλλεται προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν ἀπὸ τῆς 4ης ἡμέρας καὶ προκειμένου περὶ προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν ἢ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς τελευταίας διατάξεως τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ ἀρθροῦ 35 (εἰσαγωγή ἐν Θεραπευτηρίῳ), ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὀρισθησομένης ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀνικανότητος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. Τὸ ἐπίδομα δὲν καταβάλλεται διὰ πλειονας τῶν 180 ἡμερῶν, εἴτε συνεχῶς εἴτε διακεκομμένως, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀνικανότης ὁφείλεται εἰς φυματίωσιν, ὅτε τὸ ἐπίδομα παρατείνεται μέχρι 360 ἡμερῶν.

Τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας καταβάλλεται, ἀπὸ τῆς 16ης ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀνηγγέλθη εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἡ περιέλευσις τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς ἀνεργίαν καὶ ἐπὶ 180 τὸ πολὺ ἡμέρας εἴτε συνεχῶς εἴτε διακεκομμένως ἐντὸς ἐκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

Ὁ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις χρόνος ἀναμονῆς, ὁ μεσολαβῶν μεταξὺ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀνικανότητος ἢ τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς πραγματικῆς ἐνάρξεως καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος, δὲν τηρεῖται εἰμὴ κατὰ τὴν διὰ πρώτην φοράν ἐντὸς ἐκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἐπιδοτήσιν λόγῳ ἀσθενείας καὶ λόγῳ ἀνεργίας.

Ἐπὶ συνεχιζομένης ἀνικανότητος λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἡσφαλισμένος ἤρχισεν νὰ ἐπιδοτῆται χωρὶς οὗτος νὰ ἔχη συμπληρώσει τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνώτατον χρόνον ἐπιδοτήσεως τῶν 180 ἢ 360 ἡμερῶν, ὁ ἡσφαλισμένος ἐξακολουθεῖ δικαιούμενος τοῦ ἐπιδόματος μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὀρίου τούτου, ἀδιαφόρως ἂν πληροῖ ἢ μὴ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 ἐδάσιον Β' χρονικάς προϋποθέσεις καὶ κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος καθ' ὃ ἤρξατο ἢ ἐπιδοτῆσις.

4. Τὸ Ι.Κ.Α. δικαιούται νὰ ἀναστρέψῃ, κατὰ τὸν ἐκδοθησομένον σχετικὸν Κανονισμὸν, τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον διαπιστωθῇ προσηκόντως ὅτι ὁ δικαιούχος ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασιν του συνεπείᾳ μὴ τηρήσεως τῶν ὑποχρεώσεών του περὶ τῆς ὀφειλομένης συμπεριφορᾶς τῶν ἀσθενῶν ἢ δὲν συμμορφώθη πρὸς τὰ ὑποδειχθέντα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς του.

5. Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας καταβάλλεται καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας.

Ἐπιδοματα μητρότητος.

Ἄρθρον 39.

Ἡ ἡσφαλισμένη δικαιούται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ 42 ἡμέρας πρὸ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ καὶ ἐπὶ ἴσον χρόνον μετ'

αυτὸν ἐπιδόματα κυφορίας καὶ λογιᾶς ἴσῳ πρὸς τὸ βρα-
χὸν ἐπίδομα ἀσθενείας, μετὰ τῶν τυχόν προσαυξηθέντων λόγῳ
οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐφ' ὅσον ἀπέχει τῆς ἐργασίας τῆς. Τὸ
ὡς ἂν ἐπίδομα καταβάλλεται καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους
ἡμέρας.

Διὰ τὰ ἐπίδομα κυφορίας καὶ λογιᾶς, δὲν ἰσχύουν οἱ ἐν
ἄρθρῳ 38 προβλεπόμενοι περιορισμοί, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνώτα-
τον ὄριον κατὰ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Τὰ ἐπίδομα κυφορίας καὶ λογιᾶς ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει
δύνανται νὰ εἶναι κατώτερα τοῦ τεκμηριωτοῦ ἡμερομισθίου τῆς
1ης ασφαλιστικῆς κλάσεως.

Διὰ τὴν παροχὴν τῶν ἀνωτέρω ἐπιδομάτων δὲν ὅπως ἡ
ἠσφαλισμένη ἐπραγματοποίησε 200 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργα-
σίας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τὰ προηγούμενα τῆς πιθανῆς
ἡμέρας τοκετοῦ.

Ἐξόφλησις εἰδική, προστασία καὶ παραγραφή παροχῶν.

Ἄρθρον 40.

1. Αἱ παροχαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁ Νόμος ρητῶς
ὀρίξῃ καταβάλλονται εἰς χρόνον καὶ κατὰ τρόπον καθορι-
ζόμενον διὰ κανονισμοῦ, ὅστις θέλει προβλέψει καὶ περὶ τῆς
στρογγυλεύσεως τῶν ποσῶν εἰς χρήμα παροχῶν ὡς καὶ τῶν
εἰσφορῶν.

2. Αἰτήσεις πρὸς ἀπονομὴν παροχῶν ἢ ἐξόφλησις τῶν εἰς
χρήμα τοιούτων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδ'
εἰς πληρωμὴν οἰουδήποτε φόρου.

Πᾶσα αἰ πράξεις δικαστικαὶ καὶ ἐξώδικοι
πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπίδιωξιν ἢ πραγματοποιήσιν
τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους τῶν διὰ
πληρεξούσια καταβλητέων συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων
μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1)3 τῶν νομίμων. Δύναται διὰ
Κανονισμοῦ νὰ ἐπιτραπῇ, ὑφ' ὠρισμένης προϋποθέσεως ἢ προ-
σαγωγῆ ἰδιωτικῶν πληρεξουσίων.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ δωρεὰ ἐν ζωῇ, ἢ ἡ κατάσχες ἢ ἡ ἐκ-
χώρησις τῶν παροχῶν τῶν χορηγουμένων παρὰ τοῦ Ι. Κ. Α.
Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχες μέχρι τῶν δύο πέμ-
πτων τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων λόγῳ διατροφῆς συζύγου, κα-
τιόντων ἢ ἀνιόντων.

4. Πᾶσα παροχὴ εἰς χρήμα ἀχρεωστικῶς καταβληθεῖσα
ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς καὶ ἡ ἀξία τῶν εἰς εἶδος τοιούτων, τὰ
τῆς ἀποτιμῆσεως τῶν ὁποίων θέλει προσδιορίσει Κανονισμός,
ἐπιστρέφονται ἐντόκως πρὸς 5 ο)ο ἀναζητοῦνται δὲ κατὰ
τὰς διατάξεις περὶ ἀναγκαστικῆς εἰσπράξεως τῶν καθυ-
στερουμένων εἰσφορῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Συμφησιμὸς κατὰ δόσεις μὲ τὰς κατὰ τὸν παρόντα νόμον
χορηγουμένας παροχὰς, ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἀπόθεσιν
ὀφειλῆς τῶν δικαιούχων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἄθρα τὸν ἀνωτέρω λόγον συμφησιμὸς ἐνεργεῖται ἀπ'
εὐθείας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Ἐὰν ὁ δικαιούχος οἰασθῆποτε ἐκ τῶν παροχῶν εἰς χρή-
μα δηλώσῃ ἄγνοιαν γραμμάτων, ἢ πρὸς αὐτὸν καταβολὴ
ἐνεργεῖται ἐγκύρως, ἐπὶ ὑπογραφῇ ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως
παρὰ δύο ἀξιοπιστῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν
πληρωμὴν ὀργάνων, μαρτύρων, προτεινομένων παρὰ τοῦ δι-
καιούχου καὶ τῇ ἐπιθέσει τοῦ δακτυλικοῦ τοῦ ἀποτυπώματος.

6. Πᾶσαι αἰ εἰς χρήμα παροχαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., πλην τῆς
συντάξεως, παραγράφονται μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' ἧς κατέστη-
σαν ἀπαιτητά.

Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου, παραγράφεται
μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του.

Ἀπαιτητὰ δόσεις συντάξεων, μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἔ-
τους ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτητὰ, παρα-
γράφονται.

Αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ θραχυπροθέσμων
παραγραφῶν καὶ προθεσμιῶν ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ
τῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῶν παροχῶν τοῦ παρόντος νόμου.

Πᾶσα ἄλλη οἰαδῆποτε κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαιτήσεις παρα-
γράφεται μετὰ πενταετίαν.

7. Κανονισμὸς θέλει ὀρίσει τὸν τρόπον αἰτήσεως τῶν πα-
ροχῶν. τὰ τῆς διαπιστώσεως τῶν ἀπαιτούμενων προϋποθέ-
σεων διὰ τὴν χορήγησίν των, τὸν χρόνον πραγματοποιήσεως
αὐτῶν, τὰ τῆς μειώσεως καὶ ἀνάστολῆς αὐτῶν, τὰ τῶν ἀρ-

μοχίων ὅπως ἀποφασίζουσι τὴν ἀπονομὴν τῶν ὀργάνων καὶ πᾶ-
σαν ἐτέραν σχετικὴν λεπτομέρειαν ἐντὸς τῶν πλεισίτων καὶ
τῶν γενικῶν κανόνων τῶν διαγραφόμενων ὑπὸ τοῦ παρόντος
νόμου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δικαιοῦνται ν' ἀξιῶσι παρὰ τῶν ἀρμο-
δίων ὀργάνων τῆς ἀσφαλίσεως, τὴν ἐκδοσιν ἐγγράφων εἰδι-
κῶς ἠτιολογημένων ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τῶν πρὸς
ἀσφαλιστικὴν παροχὴν.

8. Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ παροχαὶ ὀφειλόμεναι εἰς
ἀποθιώσαντα δικαιούχον δύνανται νὰ καταβληθῶσι κατὰ σει-
ρὰν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν ἢ τὸν σύζυγον, τὰ τέκνα, ἢ τοὺς
γονεῖς τοῦ θανόντος ἀνευ εὐδύνῃς τοῦ Ι.Κ.Α. ἐναντι τυχόν
ἐτέρων δικαιούχων δυναμένων νὰ στραφῶσι μόνον κατὰ τοῦ
λαβόντος.

Προαιρετικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 41.

1. Πρόσωπον διατελέσαν ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.
ἐὰν ἐντὸς τῶν ἀμέσως, πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐργα-
σίας, πέντε ἐτῶν, ἔχει πραγματοποιήσει τοῦλάχιστον πεν-
τακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, δικαιούται διὰ δηλώσεώς του
ὑποβαλλομένης πρὸ τῆς παρόδου ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευ-
ταίας ἡμέρας ἐργασίας, νὰ συνεχίσῃ προαιρετικῶς τὴν ἀσφα-
λισιν εἰς ἓνα ἢ πλείονας κλάδους, πλην τοῦ τῆς ἀνεργίας.

2. Ὁ οὗτος συνεχίζων τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεοῦται νὰ κατα-
βάλῃ κατὰ μῆνα ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ἠσφαλι-
σμένου καὶ ἐργοδότη τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς τὴν
ὁποῖαν ὑπήγγετο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας
του ἢ εἰς μίαν τῶν δύο ἀμέσως κατωτέρων αὐτῆς ἀσφαλιστι-
κῶν κλάσεων. Ὁ συνεχίζων προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν του
δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν κατὰ τὸν χρόνον
λήψεως ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Καθυστερήσεις καταβολῆς εἰσφορᾶς τινος πέραν τῶν τριῶν
μηνῶν ἀφ' ἧς αὕτη κατέστη ἀπαιτητὴ συνεπάγεται ἀπώλειαν
τοῦ δικαιώματος περαιτέρω προαιρετικῆς συνέχισεως τῆς
ἀσφαλίσεως.

3. Προαιρετικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως δὲν χωρεῖ ἐὰν
ὁ ἠσφαλισμένος, κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς περὶ συνέχισεως τῆς
ἀσφαλίσεως δηλώσεως, εἶναι ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἐνοσίαν τοῦ
παρόντος Νόμου ἢ συνεπλήρωσε τὸ ἐν ἄρθρῳ 28 παράγρ. 5
ὄριον ἡλικίας.

4. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συνεχίζοντες
προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., κατατάσσονται
οἱ μὲν ἄνδρες εἰς τὴν III κλάσιν, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς τὴν II.

Προληπτικὴ δρᾶσις

Ἄρθρον 42.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ λαμβάνῃ πᾶν μέτρον γενικῆς ἢ
εἰδικῆς φύσεως, συντελοῦν εἰς τὴν πρόληψιν ἀσθενειῶν καὶ
ἰδίᾳ τῶν κοινωνικῶν τοιούτων, ὡς καὶ τῆς ἀναπηρίας, καὶ
νὰ ἐνισχύῃ προσπάθειας τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων ἢ Ὀργα-
νώσεων τεινούσας εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου ὑγιεινῆς,
ἰδιαιτέρως δὲ τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν συνταξιούχων καὶ τῶν
μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν.

2. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ ἐνισχύῃ τὴν δρᾶσιν τοῦ σώματος
Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας πρὸς διαφύλαξιν τῆς ὑγείας καὶ
σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν ἠσφαλισμένων.

3. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ ὀργανώῃ ἐκθέσεις ὑγιεινῆς, νὰ
συνιστᾷ καὶ συντηρῇ μουσεῖα τῶν ὀργάνων καὶ σκευῶν πρυ-
λήψεως τῶν ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπαγγελματικῶν
νόσων καὶ νὰ καταβάλῃ συστηματικὰς προσπάθειας πρὸς
ἐκλαίκευσιν τῶν γνώσεων ὑγιεινῆς καὶ ἀνάπτυξιν τῆς προ-
σοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν κινδύ-
νων τῶν ἀπειλούντων τὴν ζωὴν των, τὴν ἀκεραιότητά των,
καὶ τὴν ὑγείαν των.

4. Κανονισμὸς θέλει ὀρίσει τὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνω-
τέρω διατάξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ἐνδικα Μέσα — Πρασφυγῆ

Ἄρθρον 43.

1. Ἐπιτρέπεται προσφυγῆ ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τῶν
ὀργάνων τῆς ἀσφαλίσεως αἰ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀντικείμενον

α) Τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὸν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμόν προσώπων ἢ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἢ τὴν κατάταξιν τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς ἐπάγγελμα διάφορον ἐκείνου εἰς ὃ ἔδει νὰ ὑπαχθῆ.

β) Τὸν καθορισμὸν τῶν ὀφειλομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ παρόντος εἰσφορῶν ἢ τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων τελῶν διὰ καθυστερουμένας εἰσφοράς ἢ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 54 ἐπαύξησιν τῶν βαρυνόντων τοὺς ἐργοδότες τμημάτων τῶν εἰσφορῶν ἢ τὴν καταβολὴν δαπανῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34 παρ. 2.

γ) Τὴν μείωσιν ἢ πρόσκαιρον στέρησιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ ὀριστικὴν διακοπὴν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας ἢ τῆς ἀνεργίας ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως αὐτῶν εἴτε ἀπολύτως εἴτε ὑφ' ἡν μορφήν ἢ εἰς ἕκτασιν ἢ ὑφ' ἧς προϋποθέσεις αἰτοῦνται ταύτας οἱ ἐνδιαφερόμενοί.

δ) Τὴν μείωσιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ τὴν ὀριστικὴν διακοπὴν ἢ τὴν στέρησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἢ τὴν ἀναστολὴν ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως τοιούτων παροχῶν εἴτε ἀπολύτως, εἴτε ὑφ' ἡν μορφήν ἢ εἰς ἧν ἕκτασιν ἢ ὑφ' ἧς προϋποθέσεις αἰτοῦνται ταύτας οἱ ἐνδιαφερόμενοί ἢ συμφητισμοὺς περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 40 παράγραφος 4.

2. Προκειμένου περὶ ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὰ στοιχεῖα α'. εἰς καὶ γ'. τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἢ προσφυγῆ ἀσχεῖται παρὰ τῶν ἐχόντων ἔννομον συμφέρον ἐνώπιον τοῦ πρωτοβάθμιου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ προσφεύγων.

3. Αἱ προσφυγαὶ κατ' ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὸ ὑπὸ ἐδάφιον δ'. τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀσχετοῦνται παρὰ τῶν ἐχόντων ἔννομον συμφέρον ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆν ὁποίαν κατοικεῖ ὁ προσφεύγων.

4. Ἡ περὶ προσφυγῆς αἴτησις συντάσσεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἐπιδίδεται δὲ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας.

5. Ἡ ἄσκησις προσφυγῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

6. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας ὀρισθῆσονται:

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ προσφυγῆς αἰτήσεως.

β) Αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων προθεσμίαί ἐνασκήσεως τῶν προσφυγῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν 30 ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν, ὑπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων.

γ) Τὰ τῆς προσεπικλήσεως, κυρίας ἢ προσθέτου παρεμβάσεως τριτανικοῦ καὶ ἀνακοπῆς.

Ἔφεσις

Ἄρθρον 44.

1. Ἐναντίον τῶν κατὰ προσφυγὴν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὡς καὶ τῶν ἀποφάσεων περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 9, χωρεῖ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἀσκουμένη εἴτε παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε παρὰ τινος ἐν τῇ πρωτοβαθμίᾳ δίκῃ μετασχόντων.

2. Αἱ διατάξεις τῶν παρ. 4 καὶ 5 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσιν ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν προσφυγῶν.

3. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας ὀρισθῆσονται:

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως τῆς περὶ τῆς ἐφέσεως αἰτήσεως.

β) Αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν κατ' ὧν ἡ ἔφεσις ἀποφάσεων προθεσμίαί πρὸς ἐνάσκησιν αὐτῆς, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν τριάνοντα ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων.

Αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ ἀναθεωρήσεως.

Ἄρθρον 45.

1. Κατ' ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐπιτρέπεται, ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς τῆς, αἴτησις ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν ἢ ἐσφαλ-

μένην ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδιδομένων κανονισμῶν.

2. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ὑποβάλλεται καὶ ἐκδικάζεται κατὰ τὰς ἰσχύουσας περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διατάξεις.

3. Κατ' ἐκδοθεισῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ἐπιτρέπεται ἀναθεωρήσις ἀσκουμένη ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 785. Πολ. Δικ. Τὴν ἀναθεωρήσιν δύναται νὰ ζητήσῃ πᾶν μετασχὸν εἰς τὴν δίκην πρόσωπον.

4. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Δικαιοσύνης θέλουσι καθορισθῆ.

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ ἀναθεωρήσεως αἰτήσεως ἀπηλλαγμένης παντὸς τέλους καὶ

β) Αἱ προθεσμίαί ἐνασκήσεως ἀναλόγως τῶν διαφορῶν λόγων ἀναθεωρήσεως.

Πρωτοβάθμια Διοικ. Ἀσφαλ. Δικαστήρια.

Ἄρθρον 46.

1. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 43 ἀναφερομένων προσφυγῶν συνιστῶνται εἰς τὰς ἔδρας τῶν μεγαλύτερων Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., Πρωτοβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, ὅπερ ὀρίζει τὴν κατὰ τὸν ἀρμοδιότητά αὐτῶν.

2. Ἐκαστον Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Ἀσφαλιστικὸν Δικαστήριον ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Προέδρου ἐκ δύο μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Ὁ Πρόεδρος ἐκάστου Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὁ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀναπληρωτῆς τούτου, διορίζονται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τούτου ὑπηρετούντων Προέδρων Πρωτοδικῶν ἢ Πρωτοδικῶν.

4. Τὰ δύο μέλη καὶ δύο ἀναπληρωταὶ του διορίζονται τὸ ἐν ἐκ τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν, δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἔδρα τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὑποδεικνύονται ὁ μὲν ἡσφαλισμένος καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ὁ δὲ ἐργοδοτῆς καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν οικείων ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, κατ' ὃ θέλει ὀρίσει τὸ κατὰ τὴν παρ. 7 τοῦ ἐπομένου ἄρθρου προβλεπόμενον διάταγμα.

5. Πρὸς ταχύτεραν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων, δύνανται παρὰ τοῖς Πρωτοβαθμίσις Ἀσφαλιστικῆς Δικαστηρίσις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, νὰ λειτουργοῦσι δύο ἢ πλεῖστονα τμήματα συντιθέμενα κατὰ τὰ διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀριζόμενα.

Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια.

Ἄρθρον 47.

1. Συνιστῶνται εἰς τὰς ἔδρας τῶν ἐφετείων, διὰ διαταγμάτων ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 43 προσφυγῶν καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 44 ἀσκουμένων ἐφέσεων.

2. Τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ Προέδρου, τεσσάρων μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Ὡς Πρόεδροι τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διορίζονται Ἀρεοπαγίται ἢ Πρόεδροι Ἐφετῶν ἢ Ἐφέται δι' ἀναπλήρωσιν τῶν ὁπίων, εἰς περιπτώσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος, διορίζονται ἀνὰ τρεῖς Ἀρεοπαγίται ἢ Πρόεδροι Ἐφετῶν ἢ Ἐφέται.

4. Τὰ δύο ἐκ τῶν μελῶν ἐκάστου Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των διορίζονται ἐξ ἐδικῶν προσώπων ἐχόντων πείραν καὶ γνῶσις περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα καὶ κεκτημένων πτυχίον Νομικῆς Σχολῆς, λαμβανομένων ἐκ πίνακος περιλαμβανόντος διπλάσιον ἀριθμὸν τῶν ἀπαιτουμένων τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν καὶ καταρτιζομένου ὑπὸ Ἐθικοῦ Συμβουλίου ἀπαρτιζομένου:

α) Ἐκ δύο Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, ὑποδεικνυμένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ.

β) Έξ ενός Ἀρεοπαγίτου, ὑποδεικνυομένου μεθ' ενός ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ

γ) Ἐκ δύο καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑποδεικνυομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν, ὑπὸ τῆς Σχολῆς.

Ἄπαντα τὰ μέλη, τακτικά καὶ ἀναπληρωματικά, τοῦ εἰδικοῦ ὡς ἄνω Συμβουλίου, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένην διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζεται ὁ Πρόεδρος Συμβουλίου καὶ αἱ καταβλητέαι εἰς τοὺς μετέχοντας αὐτοῦ ἀποζημιώσεις.

Τὰ τῆς προσελύσεως εἰς Συνεδρίασιν, ἀπαρτίας, λήψεως ἀποφάσεων καὶ γενικῶς τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας τοῦ Συμβουλίου ὀρισθῆσονται διὰ τοῦ περὶ οὗ ἡ παρ. 7 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ Β. Δ)τος.

Ἐκ τῶν λοιπῶν δύο μελῶν, τὸ ἐν δέον νὰ εἶναι ἠσφαλισμένος ὑποδεικνυόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τὸ ἕτερον ἐργοδότης, ὑποδεικνυόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, καθ' ἃ θέλει ὀρίζει τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 7 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ προβλεπόμενον Διάταγμα.

Τῶν μελῶν διορίζονται διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀνά τέσσαρα ἀναπληρωματικά μέλη ἐκ τῶν πληρούντων τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις.

5. Διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Δικαιοσύνης θέλousιν ὀρισθῆ, κατὰ τὰ ἄνωτέρω, οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ μέλη τῶν Δευτεροβάθμιων Δικαστηρίων.

6. Πρὸς ταχυτέραν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων δύνανται νὰ χωρισθῶν τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια εἰς δύο τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων συντίθεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρισθέντα.

7. Διὰ Β. Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας θέλousιν ὀρισθῆ ὁ τρόπος ὑποδείξεως οἱ λόγοι καὶ ὁ τρόπος ἀντικαταστάσεως, μεταθέσεως ἢ παύσεως τῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων.

8. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν δικαστῶν αὐξάνεται κατὰ δύο (2) Προέδρους Ἐφετῶν, πέντε (5) Ἐφέτας, ἑπτὰ (7) Προέδρους Πρωτοδικῶν καὶ δεκαπέντε (15) Πρωτοδικῆς.

Κοιναὶ διατάξεις.

*Ἄρθρον 48.

1. Τὰ Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἢ ἕκαστον τῶν Τμημάτων τούτων ἀποτελοῦσιν ἰδίας ἀνεξαρτήτους ἀρχάς.

2. Οἱ Πρόεδροι, τὰ μέλη καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διορίζονται ἐπὶ πενταετεί θητεία.

3. Οὐδεὶς διορίζεται οὐδὲ δύνανται νὰ εἶναι μέλος Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου :

α) Ἐὰν ὑπάρχη τις ἐκ τῶν ἐν ἀρθρῷ 12 παρ. 4 ἀναφερομένων λόγων.

β) Ἐὰν δὲν καταστή ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ οὗ μετέχει Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

4. Ἡ ἰδιότης τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ μέλους ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀτυμβίβαστος ποδὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων μονίμων ἐπιτροπῶν ἢ συμβουλίων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

5. Παρ' ἐκάστῳ Ἀσφαλιστικῷ Δικαστηρίῳ λειτουργεῖ γραμματεία ἀποτελουμένη ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὀρισθόμενα.

6. Διὰ τὴν ἐξάφαισιν τοῦ Προέδρου ἢ τῶν μελῶν Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἐναντίον ἀποφάσεως ἀπαρριπτούσης τὴν αἴτησιν ἐξαίρεσεως οὐδὲν ἔνδιον μέσον ἐπιτρέπεται.

Δὲν συγγωρεῖται ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἐξαίρεθέντος.

7. Τὰ Διατάγματα περὶ τῆς συστάσεως τῶν ἐν ἀρθροῖς 46, 47 Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δέον νὰ ἐκδοθῶν ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

8. Αἱ δαπάναι τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν Διοικητικῶν

Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 5 τοῦ παρόντος Νόμου Ἐπιτροπῆς, τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 47 παρ. 4 τοῦ παρόντος Συμβουλίου καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, βαρύνουσι τὸ Ι.Κ.Α. καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τούτου, δυνάμει ἀντιστοίχως νὰ ἀπαλλοτρίωται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκ τῆς πρὸς τὸν Λογαριασμὸν Βελτιώσεως Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τὸν συσταθέντα διὰ τοῦ Α. Ν. 591)37 καὶ συγγωνευθέντα εἰς τὸν Κρατικὸν Προϋπολογισμὸν διὰ τοῦ Νόμου 1646)51, τοῦ κυρώσαντος τὸν Α. Ν. 1500)50, καταβαλλομένης ὑπὸ τούτου εἰσφορᾶς. Τὰ ποσὰ τῶν ὡς ἄνω πάσης φύσεως δαπανῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μέχρι τούδε καταβλητέων τοιούτων, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης, θέλει ρυθμίζεσθαι δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

*Ἄρθρον 49.

1. Οἱ διὰδικίαι δύνανται νὰ ἐμφανίζονται ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ διὰ πληρεξουσίων. Κανονισμὸς θέλει ὀρίζει τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν ἀμοιβῶν τῶν δικηγόρων καὶ δικολάβων πληρεξουσίων.

2. Ἡ ἐκδίκασις τῶν ὑποθέσεων διεξάγεται καὶ ἀπόντος τοῦ προσηκόντος κληθέντος διαδίκου.

3. Αἱ κλήσεις τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων ἐνεργοῦνται παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοβάθμιου ἢ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἢ τῶν Τμημάτων τούτου, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζόμενων ἀναλόγως τῶν ὀρισμῶν τῆς ποινικῆς δικονομίας.

4. Ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων εἶναι προφορικὴ καὶ δημοσία. Δι' ἀποφάσεως ὁμοῦ τοῦ Δικαστηρίου δύνανται ν' ἀποκλείσθαι ἢ δημοσιότης τῆς συζητήσεως, ὡς καὶ κρίνεται αὐτῇ ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ προσβάλλει τὸ ἰσχυρὸν ἀπόρρητον.

5. Τὰ ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια, ἐν τῇ ἐκδίκασει τῶν ὑποθέσεων, ἀναζητοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν, χρησιμοποιοῦντα καὶ ἐλευθέρως ἐκτιμῶντα πάντα τὰ ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις ἐπιτροπόμενα ἀποδεικτικά μέσα.

Κατὰ τῶν ψευδορκούντων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη διεξαγωγῆς ἀποδείξεων ἐκτὸς τῆς ἔδρας τῶν, τὰ ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια δύνανται ν' ἀναθέωσι τὴν διεξαγωγὴν εἰς ἕτερον δικαστήριον ἢ ἄλλην δημοσίαν ἀρχὴν τοῦ τόπου διεξαγωγῆς.

6. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐκδίδονται εἰδικῶς ἠτιολογημέναι καὶ ἀπαγγέλλονται ἐν δημοσίᾳ αὐτῶν συνεδριάσει.

7. Διὰ Διατάγματος προκαλουμένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, θέλousιν ὀρισθῆ τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῶν Προέδρων Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὁ γρῶνος καὶ ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν, ὁ τρόπος καὶ ἡ σειρά εἰσαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων πρὸς ἐκδίκασιν, ὡς καὶ ὁ τρόπος λήψεως, κοινοποιήσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων.

Διαφοραὶ ἐκ συμβάσεων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

*Ἄρθρον 50.

1. Διὰ τῶν συμβάσεων τῶν συναπτομένων μεταξὺ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ὁμιωθῆσιν συναλλαττομένων διὰ παροχὴν εἰς αὐτὸ ὑπηρεσιῶν, ἢ πραγμάτων, δύνανται νὰ ἰσχύουσι, εἰ σὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐκ τῶν συμβάσεων θρασυμέναι διασφαλί, λύνονται παρὰ ποινικοῦ Βαθμίου Δικαστηρίου Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἢ τοῦ δευτεροβάθμιου τοιούτου, κατὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενην διαδικασίαν, ἀποκλειομένης τῆς τακτικῆς τοιαύτης.

2. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος διατρεφῶν, ἵνα καταστώσιν ἐκτελεσταί, δέον νὰ περιορισθῶσι τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἢ ἔδρα τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

Κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐνεργουμένης περιοχῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως οὐδὲν ἔνδιον μέσον ἐπιτρέπεται.

Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὑπάγεται καὶ ἡ ἐκδίκασις προσφυγῶν κατ' ἀποφάσεων ὀργανῶν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργεῖου Ἐργασίας ὑπαγομένων πάσης φύσεως εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν

Ταμείων, έχουσών ως αντίκειμενον τὰ περί ὧν τὰ ἐδάφια α', β', γ' καὶ δ' τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ παρόντος ὀριζόμενα θέματα, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν περί Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως.

Ἄρθρον 51.

1. Προκειμένου περί ἠσφαλισμένων, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς πλείονας τοῦ ἐνὸς Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, οὗτοι δικαιούται συντάξεως ἢ ἐπιδοτήματος τύπου συντάξεως, παρὰ τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, παρ' ἧ ἐτύγγαγον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διαποῦσης αὐτὸν νομοθεσίας, ἐφ' ὅσον ἔσονται ἐπραγματοποιήσαν 300 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ὄργανισμοῦ τούτου καὶ παρήλαε διετία τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς αὐτήν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ τελευταῖος Ὄργανισμὸς ὑποχρεοῦται ὅπως συνυπολογίσῃ ἀπᾶσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἐτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ. Τόσον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ἐὰν τοῦτο ποικίλλη ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως χρονικῶν προϋποθέσεων, ἔσται τῆς διαποῦσης αὐτὸν νομοθεσίας.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ κινδύνου, ὁ ἠσφαλισμένος δὲν συνεπλήρωσε διετή ὑπαγωγὴν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὄργανισμοῦ καὶ 300 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τούτου, δικαιούται συντάξεως κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ τελευταίου Ὄργανισμοῦ, προελεπούμενας προϋποθέσεις καὶ ὅρους, ττροουμένης καὶ τῆς διατάξεως τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου, αὕτη ὅμως καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, εἰς τὸν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπέχθη τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει.

Ὁ συνυπολογισμὸς τῆς παρ' ἐτέροις Ὄργανισμοῖς κυρίας ἀσφαλίσεως πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, κατὰ τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀριζόμενα, τόσον διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων συντάξεοδοτήσεως, πραγματοποιεῖται ὅπου μεταφορᾶς ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ, ἐπεσογόμενων αὐτοῦ αὐτῶν συνυπολογισμῶν.

2. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται ἰσοάκις κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τινι Ὄργανισμῷ, εἰς τὸν ὑπέχθη ὁ ἠσφαλισμένος πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὄργανισμοῦ τοῦ ἀπομένοντος τὴν συντάξιν. Ἐτυνα ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, ἢ ἐπισπορῆς εισφορῶν, ἢ συντάξεως παρὰ τούτου καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ λαμβάνων ταύτην.

3. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἐνὸς φορέως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβολῆς φορέως ἀνακούντος ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθνεύσεως.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἐκκρεμοῦσῶν ὑποθέσεων μεταφορᾶς ἀτομικῶν λογαριασμῶν ἀπὸ ἐνὸς Ὄργανισμοῦ εἰς ἕτερον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παρ. 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. 694)1937. αἵτινες καταργοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τῶν ἐκκρεμοῦσῶν ὡς ἀνω ὑποθέσεων ὡς καὶ πᾶσι εἰσπληρωτέοις συναφῶς τοιαύτης, ἣτις ἔθελε προκύβηαι εἰς τὸ μέλλον, ρυθμιζομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου.

5. Τυχόν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

6. Κατ' ἐξαιρέσιν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐκτακτῶς ἡμεριόμισθιο καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου, ὑπαχθόντες ἐπὶ ὀρισμένῳ χρόνῳ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α., ἤθελον δικαιοῦθαι συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν διὰ τὴν ἀπονο-

μὴν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν ταύτης λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως αὐτῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖο τοῦτο ὑποχρεοῦται ὅπως καταβάλλῃ εἰς Δημοσίον τὰς διὰ λογαριασμῶν τῶν οὕτω συντάξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εισφορὰς αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Κυρώσεις καὶ τελικαὶ καὶ μεταβατικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 52ον

Εἰδικὴ Προστασία Προσωπικοῦ Ι.Κ.Α.

1. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν τακτικῶν καὶ εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτοῦ καὶ τῶν πάσης φύσεως λοιπῶν συλλογικῶν ὀργάνων τοῦ Ἰδρύματος τὰ μέλη τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ πᾶν πρόσωπον παρέχον οἰασθήποτε ὑπηρεσίας πρὸς αὐτὸ ἢ τοῦς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους, εἰς οἰανδήποτε νομικὴν σχέσιν καὶ ἂν τελῇ πρὸς αὐτὸ, ὑπέχουσιν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των τὰς ποινικὰς εὐθύνας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

2. Ὡς πρὸς τὴν κατάσχισιν καὶ ἐκχώρησιν τοῦ μισθοῦ καὶ ἀποζημιώσεων ἐν γένει τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμόζονται αἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσαι, περὶ κατασχέσεως καὶ ἐκχώρησεως τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις.

Στερήσεις καὶ ἐκπτώσεις ἐκ τῶν παροχῶν.

Ἄρθρον 53ον.

1. Ὁ ἠσφαλισμένος ἢ ὁ συνταξιούχος, ἐὰν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τιμωρηθῇ δι' ἀδίκημα σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν ἀσφάλισιν, διαπραχθὲν εἰς βάρος τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτοῦ, δύναται νὰ στερῆται δι' ἀποφάσεων τῶν διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησομένων ὀργάνων, τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶν τριῶν μηνῶν. Ὁ οὕτω στερούμενος τῶν παροχῶν ἠσφαλισμένος δὲν ἀπαλλάσσεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς στερήσεως, τοῦ βαρύνοντος αὐτόν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 25. τμήματος τῶν εισφορῶν.

2. Ὁ ἠσφαλισμένος ἢ ὁ συνταξιούχος, ἐὰν ποιῆται, αὐτὸς ἢ μέλος τῆς οἰκογενείας του, κατάχρησιν τῶν παροχῶν τῶν κλάδων ἀνεργίας καὶ ἀσθνεύσεως εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, δύναται νὰ στερηθῇ τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶ 3 μηνῶν, κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ. Διὰ τὸν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης στερούμενον τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένον, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου.

Ποινικαὶ κυρώσεις.

Ἄρθρον 54ον.

Ἐὰν δὲν συντρέχη περίπτωσις ἐφαρμογῆς αὐστηροτέρων ποινικῶν διατάξεων, τιμωρεῖται :

1. Διὰ κρατήσεως ἢ διὰ προστίμου ἢ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων, πᾶς ὅστις δι' ἀπροεῖρας συμπεριφορᾶς εἰς τὰ γραφεῖα καὶ λατρεία τοῦ Ι.Κ.Α. δυσχεραίνει τὸ ἐν αὐτοῖς ἐπιτελούμενον ἔργον.

2. Διὰ τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 458 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος α) πᾶς ὅστις παραβαίνει τοὺς ὀρισμοὺς τῶν ἄρθρων 25 καὶ 26 τοῦ παρόντος καὶ τῶν βάσει τούτων ἐκδηδόμενων Κανονισμῶν

β) τὰ περί ὧν ἡ § 10 τοῦ ἄρθρου 26 ὄργανα ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν ὀρισμῶν αὐτῆς.

3. Εἰς ἐργαζόμενα μὴ συμμορφωμένους πρὸς τὰς ἐν τῆς κειμένης νομοθεσίας ἐπιβληθέντας αὐτοῖς ὑποχρεώσεις περὶ μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας, δύνανται κατὰ τὰς διὰ τοῦ κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα αἱ Τ.Δ.Ε. τῶν εἰσπληρωτέων Ὑπ)των νὰ ἐπιβαρύνωσι τὸ πᾶν μέχρι 50 ο)α. τὰ βαρύνοντα ταῦτα ἐν λόγῳ ἐργαζόμενα τμήματα τῶν εισφορῶν.

Προσωπικὸν συγχωνευομένων Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 55ον.

1. Τὸ πάσης φύσεως διοικητικὸν προσωπικὸν τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου μεταπέσσεται ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διατηρούμενον ὡς ὑπερᾶριθμον προσωπικὸν αὐτοῦ μέχρι τῆς κατὰ τὰς ἐπομένους παραγράφους ἐντάξεως αὐτοῦ.

2. Τὸ οὕτω διατηρούμενον διοικητικὸν προσωπικὸν ἐντάσσεται ἐν τῶν τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν αὐτοῦ προσόντων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., λαμβανόμενης ἐντὸς βιμήνου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως εἰς θέσεις καὶ βαθμοὺς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναλόγους πρὸς τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ αὐτοῦ προσόντα καὶ τὰ προβλεπόμενα τοιαῦτα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν εἰς αὐτὰ κατατάσσεται θέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου τῆς τοιαύτης κατατάξεως οἱ ἀνωτέρω δικαιούνται τῶν ἀποδοχῶν τῆς θέσεως εἰς ἣν κατατάγησαν.

Οἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς θέσιν τινὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διατηροῦνται παρ' αὐτῷ ὡς ὑπεράριθμοι.

Οἱ ἐκ τούτων παραιτούμενοι ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως ὡς καὶ οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι τὴν μετάταξιν ἢ τὴν ἐντάξιν δικαιούνται ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 προβλεπομένης, μὴ δυναμένης ὅμως νὰ ὑπερβῇ τοὺς 30 μισθοῦς.

Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποχωροῦντες διὰ τὴν τυχὸν συνταξιοδοτήσιν των παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικής Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, θεωροῦνται ὡς ἀπολυόμενοι λόγῳ καταργήσεως θέσεως.

Κατὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων περὶ ἐντάξεως ἐπιτρέπεται ἢ ὑποβολὴ αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 23 Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ κατατάξεως ἢ μὴ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου.

Αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως, δέον ὅπως ἐκδίδωνται ἐντὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως.

3. Οἱ ἐκ τοῦ τακτικοῦ κυρίου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ (ιατροὶ γενικῆς ἱατρικῆς καὶ εἰδικότητων καὶ ὁδοντίατροι) κατέχοντες ὀργανικὰς θέσεις παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ καὶ ἀμειβόμενοι διὰ μισθοῦ ἢ παγίας ἀποζημιώσεως, μετατάσσονται εἰς θέσεις ἱατρῶν θεραπευτῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ παγία ἀποζημιώσει, προσλαμβάνοντες ἅμα τὴν νομικὴν θέσιν τῶν ἱατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς κατηγορίας ταύτης, ἐφ' ὅσον συμπληρώσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως διετὴ τοῦλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ καὶ ἔχον τὰ διὰ τὰς ἀνωτέρω θέσεις τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπόμενα προσόντα. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπολύονται λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποζημιώσιν ἴσην πρὸς τὸ διπλάσιον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των.

Οἱ ἐκ τούτων ἔχοντες τὰ προσόντα διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων ἱατρῶν ἐλεγκτῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὄντες δὲ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως δύνανται μετ' ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ Συμβουλίου νὰ καταταγῶσιν καὶ εἰς θέσεις ἱατρῶν ἐλεγκτῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὁ μισθὸς ἢ ἡ παγία ἀποζημιώσις τῶν κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον μετατασσόμενων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἔχοντων δεκάετη παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ ὑπηρεσίαν δὲν δύνανται ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ μισθοῦ ἢ τῆς παγίας ἀποζημιώσεως, ἢν ἐλάμβανον παρὰ τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως.

5. Τὸ πάσης φύσεως δευτερεύον ὑγειονομικὸν προσωπικὸν (μαῖται, νοσοκόμοι κλπ.) τοῦ συγχωνευμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου, μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως διετὴ τοῦλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ. Ἄλλως ἀπολύεται δικαιούμενος ὡς ἀποζημιώσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ποσῶ ἴσου πρὸς τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἀποδοχὰς του δύο μηνῶν.

Οἱ κατὰ τ' ἀνωτέρω μετατασσόμενοι εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατατάσσονται εἰς θέσεις καὶ βαθμοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς παρ. 2 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἐφαρμοζομένου κατ' ἀναλογίαν καὶ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου ταύτης καὶ τῆς παραγράφου 3.

6. Ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μετατάξεως ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ ἑξῆς αὐξάνεται ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ κατὰ τὰς

προηγουμένας παραγράφους ἐκάστοτε κατατασσόμενου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διοικητικοῦ καὶ κυρίῳ καὶ δευτερεύοντος ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, εἰς αὐτὰ ἐντάσσεται τοῦτο ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως, τῆς σχετικῆς περὶ ἐντάξεως ἀποφάσεως δημοσιευμένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Αἱ δυνάμει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως δημιουργούμεναι ὀργανικαὶ θέσεις εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δύνανται νὰ καταργηθῶσιν δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., δημοσιευομένην ἐντολῶν τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἅμα τῇ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποχωρήσει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν ἐνταχθέντων εἰς ταύτας.

7. Τὸ ὀρισθῆποτε ὑπηρετούν ἕκτακτον καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ ἡμερομισθίῳ προσωπικὸν εἰς συγχωνευόμενον Ταμεῖον, μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὡς ὑπεράριθμον αὐτοῦ προσωπικὸν μετὰ τὰς αὐτὰς ἐλάμβανε ἀποδοχὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως, διατηρούμενον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐφ' ὅσον χρόνον καθορίζει ἢ περὶ προσλήψεώς του ἀπόφασιν τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου, ἀπολυόμενον μετὰ τὴν πάροδον αὐτοῦ ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῷ ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. 2112 προβλεπομένης διὰ τοὺς ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους. Ἐὰν ἡ πρόσληψις τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ ἐγένετο διὰ χρόνον ὀριστον, τοῦτο δύνανται ν' ἀπολύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, παραφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 5 παρ. 7, ὅποτεδήποτε μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συγχωνεύσεως ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῷ τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως.

8. Διὰ Κανονισμοῦ θάλεον ὀρισθῆ τὰ τῆς ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ὡς τοιαύτης παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ ἐντασσόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ παρόντος προσωπικὸν τῶν συγχωνευόμενων Ταμείων ὡς καὶ τὰ τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ θάλεϊ ρυθμισθῆ καὶ πᾶν ζήτημα γεννώμενον ἐκ τῆς τυχὸν λειτουργίας παρὰ τοῖς συγχωνευμένοις Ταμείοις Εἰδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας ὑπὲρ τοῦ Προσωπικοῦ αὐτῶν.

Ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων καὶ συντάξεων συγχωνευόμενων Ταμείων.

Ἄρθρον 56.

1. Πρόσωπα λαμβάνοντα ἐπίδομα ἀνεργίας παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντα τοῦτο παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς προβλεπομένους παρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος διατάξεων καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τούτων, προβλεπομένην διάρκειαν καὶ ποσόν.

2. Πρόσωπα λαμβάνοντα ἐπίδομα ἀσθενείας καὶ μητρότητας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐξακολουθοῦν δικαιούμενα τούτων ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς προβλεπομένους παρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος διατάξεων καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τούτων προβλεπομένην διάρκειαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος Νόμου. Ἐὰν ὅμως ταῦτα εἶναι κατώτερα κατὰ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων, καταβάλλονται αὐτοῖς τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος ὀριζόμενα.

Εἰδικῶς, οἱ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος τυχάνοντες ἀπὸ διετίας τοῦλάχιστον ἐπιδόματος ἀσθενείας λόγῳ φυματιώσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., συνεχίζουσι τὴν ἐπίδοτήσιν των βάζει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐπὶ 360 ἡμέρας ἀπὸ ταύτης, δικαιούμενοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω 360 ἡμερῶν εἰδικῷ ἐπιδόματι ἴσου πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενον εἰδικὸν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἔστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς διὰ τὴν χορηγήσιν αὐτοῦ προβλεπομένας χρονικὰς προϋποθέσεις, ἐφ' ὅσον δὲ πάντως πληροῦν τοὺς ὅρους τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἀρθροῦ 28 τοῦ παρόντος καὶ δι' ὅσον χρόνον προβλέπεται ἢ καταβολῇ τούτου.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ διὰ τοὺς ἐπιδοτούμενους λόγῳ ἀσθενείας ἢ μητρότητας τῶν συγχωνευμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἐλάμβανον ἐπίδομα ἀσθενείας ἢ μητρότητας.

4. Οἱ συνταξιούχοι Εἰδικῶν Ταμείων συγχωνευμένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐξακολουθοῦν συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνός, οἱ ἀνωτέρω δικαιούνται τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων, ὑπολογιζομένων, ἐξάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, ἐφαρμοζομένης καὶ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου ὁ τοῦ ἄρθρου 26, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Ὑπερέβησαν προκειμένου περὶ ἄρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ

β) πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτικῆς λογικῆ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 2 ἢ

γ) συνταξιοδοτοῦνται ὡς μέλη οἰκογενεῖας θινότητος ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου καὶ πληροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 6 ὀριζόμενας προϋποθέσεις, χαρακτηρισμοῦ τῶν ὡς μελῶν οἰκογενεῖας δικαιουμένων συντάξεως.

Ἐὰν ὅμως οἱ ἀνωτέρω ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως μεγαλύτερον πῶδον τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀπονεμητέας αὐτοῖς συντάξεως, συνεχίζουσι λαμβάνοντες τὴν ἀνωτέραν τοιαύτην.

Μὴ συντρεχουσῶν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προϋποθέσεων οἱ συνταξιούχοι τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν ἢν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως σύνταξιν παρὰ τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου.

Καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ

Ἄρθρον 57.

1. Ἐργοδοτοὶ ὀφείλοντες καθυστερούμενας εἰσφοράς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, ἀπαλλάσσονται παντὸς προσθέτου τέλους καὶ τόκου, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἤθελον τακτοποιήσει ταύτας. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀνω προθεσμίας αἱ ὡς ἀνω καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ ἐπιβαρύνονται δι' ἐφ' ἅπαξ τέλους 50 ο)ο. Ὄφειλέται ἐκ προσθέτων τελῶν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρέωσός τε πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ἦδη κατέβαλον τὰς εἰσφοράς, εἰς ἅς ἀφοροῦν ταῦτα. Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τόκου ἐπὶ τῶν καθυστερούμενων εἰσφορῶν καταργεῖται, ἀφ' ἧς ἰσχυσεν. Τυχὸν ὅμως καταβληθέντες τοιοῦτοι δὲν ἐπιστρέφονται.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., δημοσιευθεσμένης ἐπιμελεῖα τοῦ Προέδρου τούτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ληφθεσμένης ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ κατατάξεως τῶν ἡσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις ἀποφάσεώς του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24, παρ. 4 τοῦ παρόντος, δύναται νὰ ὀρισθῇ ὅτι αἱ μὴ πῶ βεβαιωθείσαι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ μέχρι τῆς ἡμερομηνίας ταύτης, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, διὰ ὑπολογίζονται ἐξάσει τῶν τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῆς κλάσεως εἰς ἣν διὰ καταταχθέντων οἱ ἡσφαλισμένοι, δι' οὓς ὀφείλονται αἱ εἰσφοραὶ.

2. Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ παρ' ἡσφαλισμένων προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, διὰ χρόνον μεταγενέστερον τῆς 1ης Μαΐου 1949 ὑπολογίζονται ἐξάσει τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 41 παρ. 4 τοῦ παρόντος γενησομένην κατάταξιν των εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, ἐξοφλοῦνται δὲ ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ δικαιώματος πρὸς πραιτέρω προαιρετικὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως.

3. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α. Ν. 1022)46 «περὶ κανονισμοῦ τοῦ τρόπου διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῶν ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κλπ. δὲν ἐφαρμόζεται διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ἀφ' ἧς ἰσχυσεν.

4. Τὸ Δημόσιον ἀπαλλάσσεται ἐκ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὀφειλομένων ὑπὸ τούτου πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας εἰσφορῶν, τυχὸν ὅμως καταβληθείσαι τοιαῦται δὲν ἀναζητοῦνται.

Ἀνασυγκρότησις Συλλογικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 58.

Τὰ ὑφιστάμενα κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου συλλογικὰ ὀργανα τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἃ προβλέπεται διάφορα σύνθεσις ὑπὸ τοῦ παρόντος, θάβουσι ἀνασυγκροτηθῆ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ ταύτης, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, τῆς φηθείας τῶν ὑφισταμένων τοιούτων θεωρουμένης, ὡς ληξάσης ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν νέων μελῶν.

Προκειμένου περὶ Ὑπ) των εἰς ἃ δὲν ἤθελε κριθῆ σκόπησις ἢ σύστασις Τ.Ε.Ε. καὶ Τ.Δ.Ε. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 παρ. 9 καὶ 17 παρ. 9 τοῦ παρόντος, τὰ ἦδη λειτουργοῦντα τοιαῦτα ἀπαλλάσσονται τῶν καθιζόντων των μετὰ πάροδον διμήνου ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 59.

Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωνεύσεως εἰδικῶ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖον τούτο ὑποχρεοῦται ὅπως συνεχίξῃ τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς τὸ συγχωνευμένον Ταμεῖον ἀσφαλιζομένων προσώπων ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχη εἰσέτι ἐπεκταθῆ εἰς τὴν περιοχὴν ἀπασχολήσεως τούτων, ἐπεκτεινομένης αὐτομάτως τῆς ἀσφαλίσεως του καὶ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ταῦτα.

Καταργούμεναι διατάξεις.—Ἰδιωτικαὶ ἀσφάλειαι κλπ.

Ἄρθρον 60.

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται ὁ Νόμος 6298)34 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» πλὴν τῶν ἄρθρων 19 παρ. 9α καὶ 9β, 61, 62 καὶ 63, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συμπληρώθησαν μεταγενεστέρως καὶ ὁ Α.Ν. 118)45 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συμπληρώθη μεταγενεστέρως, πλὴν τοῦ ἄρθρου 9, καὶ τῶν μὴ ἀσφαλιστικοῦ περιεχομένου διατάξεων τούτου καταργουμένης συγχρόνως καὶ πάσης διατάξεως τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας ἀντιτιθεμένης εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Μέχρις ἐκδόσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων κανονισμῶν ἰσχύουσιν εὐθέως ἢ ἀναλογικῶς αἱ διατάξεις τῶν ἦδη ἰσχυόντων κανονισμῶν τοῦ Ἰδρυματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Προκειμένου εἰδικῶς περὶ Κανονισμῶν ρυθμιζόντων τὰ τῆς καταστάσεως ἐν γένει τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρυματος, αἱ τυχόν ὑπὸ τούτων ἢ παρ' ἐτέρων διατάξεων προβλεπόμεναι ἐγκρίσεις ἀποφάσεων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. παρὰ τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργείου δὲν ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων παραγουσῶν πάντα τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τούτων, δημοσιευομένων δὲ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐὰν ἀπαιτεῖται τοιαύτη δημοσίευσις, ἐντολῇ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. ἐξουσιοδοτηθεσμένου πρὸς τούτο Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

Αἱ ἀρμοδιότητες τῶν γραφείων εὐρέσεως ἐργασίας περιερχομένων ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ι.Κ.Α. καταργουμένης πάσης ἄλλης σχετικῆς διατάξεως καὶ ἀπαγορευομένης τῆς συστάσεως ἰδιωτικῶν ἢ ἄλλων τοιούτων. Τὰ τῆς συστάσεως καὶ τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας αὐτῶν θάβουσι ρυθμισθῆ δι' εἰδικῶν κανονισμῶν.

Μέχρις ἐκδόσεως τῶν κανονισμῶν τούτων διέπονται ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάξεων.

2. Αἱ τυχόν ἐκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν δικαίου μέσω τῶν Γραφ. Εὐρέσεως Ἐργασίας, καὶ αἱ τυχόν τοιαῦται περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῶν ὡς ἀνω συμβάσεων δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον. Αἱ ἐνεργοῦσαι ὅμως τὰς προσλήψεις ἢ καταγγελίας τοιούτων συμβάσεων διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἢ ἄλλα δημόσια ὀργανα ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀναγγέλλουσι εἰς τὰ οἰκεία Γραφεῖα Εὐρέσεως Ἐργασίας πᾶσαν τοιαύτην πρόσληψιν ἢ καταγγελίαν, χωρὶς ὅμως ἢ παράλειψις τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας νὰ συνεπάγεται οἰανδήποτε ἀτικὴν ἢ ποινικὴν κύρωσιν ἢ ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ ἢ τρίτου ἐναντι τοῦ Δημοσίου.

3) Εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ θανάτου, ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα ἐκ βιαιῶν συμβάντων ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐὰν ὁ παθὼν περιλαμβανεται μετὰ τῶν ἀσφαλιστῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον προσώπων ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του, τὰ ἐν ἄρθρῳ 28 παραγρ. 6 ἀναφερόμενα πρόσωπα, δικαιούνται τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ παρόντος νόμου, ὁ οἰκείος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Β. Δ)τος τῆς 24ης Ἰου-

λίαν 1920 (περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί εὐθύνης πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργατικῇ παθόντων ἐργαζομένων ἢ υπαλλήλων, ὡς κίται ἐτραποικιολογήσαν μεταγενεστέρως, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς παρὰ τούτων προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἐξέδωσαν νοσηλείας καὶ κηδεύσεως.

4) Αἱ παρὰ τῶν κατὰ τὸ Β. Διάταγμα, περί οὗ ἡ προηγουμένη παράγραφος, ὑποχρεῶν εἰς ἀποζημιώσιν, ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, συναρθεῖσαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου συμβάσεις, περί μεταβίβσεως τῶν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑποχρεώσεων των εἰς ἰδιωτικὰ ἀσφαλιστικὰ ἐπιχειρήσεις, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς λήξεώς των, οὐχὶ ὅμως πέραν τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος. Αἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συναπτόμεναι ὡς ἄνω συμβάσεις παύουσιν ἰσχύουσαι, ἅμα τῇ ὑπαγωγῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς οὗς ἀναφέρονται μισθωτῶν.

5) Ἐὰν τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιῶδῆς εἰς ἐργοδότην συμβεβλημένον κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον, ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος Νόμου ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Νόμου, τὸ μὲν τμήμα τῶν εἰσφορῶν τῶν βαρυνουσῶν τὸν ἐν λόγῳ ἐργοδότην μειοῦται διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως κατὰ 25 ο)ο, ἢ δὲ ἐκ τῆς συμβάσεως δευτερευομένη ἰδιωτικῆ ἀσφαλιστικῆ ἐπιχειρήσεως, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέλθῃ ἀτύχημα εἰς τι τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ ποσόν, ὅπερ ἐκ τῆς συμβάσεως ὄφειλε νὰ καταβάλῃ, πρὸς θεραπείαν τοῦ παθόντος καὶ ἀποζημιώσιν αὐτοῦ ἢ τῶν κληρονόμων του.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐὰν αἱ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγηθεῖσαι ἢ χορηγητέαι κατὰ τὸν παρόντα Νόμον εἰς τὸν παθόντα ἢ τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 28 παράγραφος 6 παροχαί, ὑστεροῦσι κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ παρὰ τῆς ἰδιωτικῆς ἀσφαλιστικῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καταβληθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ τὴν διαφορὰν εἰς τὸν παθόντα καὶ τούτου θανόντος ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 28 παράγραφος 6.

6. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Διευτοῦ θέλει ἀνεργηθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ληφθησομένης μετὰ γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δημοσιευθησομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἄνευ τηρήσεως ἐτέρας τινος διατυπώσεως. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. δὲν ὑποβάλῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμην τῆς ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἠρηθῆ αὕτη παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οὗτος δύναται νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Διευτοῦ καὶ ἄνευ ταύτης.

7. Παρὰ τῇ Διευθύνσει Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συνιστᾶται τμήμα Ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας, ἀξιοσημειωμένων τῶν ὀργανικῶν θέσεων Τμηματάρχων β' ἢ α' τάξεως τῆς Κεντρικῆς αὐτοῦ Ὑπηρεσίας κατὰ μίαν. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὡς ἄνω τμήματος ὑπάγεται ἡ μελέτη καὶ εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς διεπίσεως τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, τοὺς ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας νομοθεσίας καὶ γενικῶς τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ τούτων προτάσεων τροποποιήσεων ἢ συμπληρώσεων τῆς νομοθεσίας των.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης εἰς τὴν ἀνωτέρω θέσιν μετατάσσεται ἐπὶ τῷ βαθμῷ Τμηματάρχου α' τάξεως, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ληφθησομένης μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου, ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας πλέον τῆς πενταετίας ὑπηρετήσας κατ' ἀπόσπασιν καὶ κεντημένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος τὸν βαθμὸν Τμηματάρχου α' τάξεως ὑπάλληλος τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τούτον χρόνου ὑπηρεσίας του λογιζομένου διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν περαιτέρω προαγωγὴν ὡς χρόνου ὑπηρεσίας του παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας.

Μείωσις Εἰσφορῶν.

Ἄρθρον 61.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ μειοῦνται τὸ πλῆθος μέχρι 10 ο)ο καὶ διὰ χρονικὴν περίοδον μιᾶς πεντα-

ετίας κατ' ἀνωτάτην ὄριον, ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, αἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος καθοριζόμεναι εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς ἐτέρας πλὴν τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης περιφέρειας.

Ἐπέκτασις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς Δωδεκάνησον.

Ἄρθρον 62.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἐπιτείνεσθαι ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν Δωδεκάνησον, ἄνευ τῆς τηρήσεως ἐτέρας τινος διατυπώσεως.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως δεόν ὅπως ὡς πρὸς τὴν Ρόδον πραγματοποιηθῆ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952.

Κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν Δωδεκάνησον αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 εἰσφοραὶ, ὑπολογίζονται μειωμέναι κατὰ τὴν πρώτην 2ετίαν κατὰ 50 ο)ο κατὰ τὴν δευτέραν 2ετίαν κατὰ 30 ο)ο, κατὰ τὴν τρίτην 2ετίαν κατὰ 15 ο)ο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξοχίου ἔτους εἰς ὀλόκληρον.

Ἄρθρον 63.

1. Διὰ τοῦ παρόντος κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἐξεδόθησαν καὶ ἐξαικλουθεῖν ἰσχύουσαι ἅπασαι αἱ διοικητικαὶ πράξεις καὶ ἀποφάσεις δι' ὧν ἰδρύθησαν Ὑποκαταστήματα ἢ Τοπικὰ Παράρτηματα τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἐπεξετάθη ἡ ἀσφαλιστικὴ περιουχὴ τούτων Ὑποκαταστημάτων ἢ καὶ Παραρτημάτων.

2. Τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑφιστάμενα πάσης φύσεως συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. ὧν ἡ θητεία τυχὸν ἔληξε, θεωροῦνται ὡς νομίμως ὑφιστάμενα καὶ λειτουργοῦντα μέχρι τῆς συγκροτήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων συλλογικῶν ὀργανῶν τηρουμένων πάντως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 58.

3. Κυροῦται ἀφ' ἧς ἰσχυρῶν ἢ ὑπ' ἀριθ. 32610)47 κοινῆ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 150 Φ.Ε.Κ. τῆς 10.10.47, τεύχος δευτέρου.

Ἄρθρον 64.

1. Τὰ ἐξέδοα διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνουσι ποσοστὸν 10 ο)ο ἐπὶ τῶν ἐτησίων ἐσθῶν του. Κατὰ τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν δύναται νὰ ἀυξάνεσθαι προτάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης εἰσηγήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μέχρι 15 ο)ο.

Ἄρθρον 65.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐξαίρεται τῶν περὶ πόρων καὶ παροχῶν διατάξεων αὐτοῦ ὧν ἡ ἰσχύς ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου, τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκείνων δι' ὧς προβλέπεται διάφορος χρόνος ἰσχύος των, ὑπεβληθῆσεται δὲ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς κύρωσιν ἅμα τῇ συνόδῳ ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1951.

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΣΟΦ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Τὰ Μέλη

ΗΛ. ΛΑΓΑΚΟΣ, Ν. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΖΕΡΒΑΣ, Φ. ΖΑΓΜΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ, Ε. ΚΟΘΡΗΣ, Π. ΓΑΡΟΤΦΑΛΙΑΣ, Δ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΜΟΛΗΣ, Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, Δ. ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1951.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΗΛ. ΛΑΓΑΚΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου)